ELIZABETH SEIFERT

Portretul misterios

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

Petra își dădu seama că accidentul nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost ocupată să-l cicălească pe David, fratele ei mai mic. Din fericire, reușise să micșoreze considerabil viteza, astfel că urmările nu erau grave – David scăpase nevătămat. Ea, în schimb, era rănită ușor, dar poate că acest lucru îi va fi de folos.

Probabil că emoțiile erau de vină pentru neatenția ei, își spuse Petra mai târziu, gândindu-se la comportamentul din ultimele ore. Călătoriseră cu avionul, apoi închiriaseră o mașină. Teama o determinase ca, tot drumul, să-i repete lui David ce avea și ce nu avea voie să spună.

Băiatul, de obicei foarte cuminte, o ascultase, dar la un moment dat își pierduse răbdarea:

– Nu trebuie să-mi spui întruna să fac pe prostul, Petra! Oricum, nu cred c-o să fiu în stare să țin minte nici jumătate din ce mi-ai spus!

– Important este să nu uiți varianta noastră – suntem în trecere prin Canada și am avut curiozitatea de a petrece câteva

zile la o fermă adevărată. În plus, amândoi voiam să-l cunoaștem pe vărul nostru. Poate că sunt mai mulți veri, cine știe!

– Și nu trebuie să spun nici că locuiam într-un apartament sărăcăcios și că anumiți bărbați cu pălării caraghioase au încercat de câteva ori să ne dea afară.

– David!

Petra oftă adânc. Oare câte alte lucruri observase fratele ei? Avea aproape doisprezece ani și era foarte perspicace. Înțelegea multe lucruri pe care ea voia să i le ascundă, în încercarea de a-l proteja de realitatea crudă în care îi aruncase moartea tatălui lor. Lumea lor, așa cum o cunoșteau ei, se schimbase radical și definitiv. Trecuse doar un an de la acel eveniment tragic, dar păreau cel puțin zece.

Vocea lui David îi întrerupse gândurile:

– Nu înțeleg de ce nu putem să-i spunem lui Neil Cameron că suntem rudele lui.

– Nu, dragul meu! spuse ea repede, pe un ton hotărât. Vezi tu, nu știm... adică nu suntem siguri de reacția lui.

Făcu o scurtă pauză și privi chipul mirat al băiatului.

– O să-i explic totul la un moment dat, nu-ți face griji. Dar e mai bine să-l cunoaștem înainte, ca să știm cum să procedăm. Poate că e binevoitor, dar poate că nu... Prima impresie poate fi înșelătoare, iar noi nu ne permitem să greșim. Poate că nu e dispus să accepte că are o datorie de onoare față de noi. Dacă îi spunem imediat cum stau lucrurile, s-ar putea să ne dea afară într-o clipă.

– Și nu poate să facă asta și după o săptămână? ridică el din umeri, aparent nepăsător. La urma urmei, nu prea mă interesează. Nu cred că o să-mi placă aici, în Canada. E atât de mare! Mi-ar plăcea...

Își mușcă ușor buza și se opri, dar Petra știa prea bine ce ar fi vrut să spună. Și ea și-ar fi dorit să trăiască în Anglia, într-o vilă ca cea în care copilărise. Atunci nu o apreciase, dar, după ce o pierduseră, înțelesese cât fusese de importantă pentru ea și familia ei. Ea și David avuseseră acolo confortul și siguranța atât de necesare!

Poate că s-ar fi descurcat singură, dar îi era mult mai greu cu un frate de care trebuia să aibă grijă. Totul se năruise în seara în care casa lor arsese în incendiu și, mai grav, tatăl lor murise. Nici ea și nici David nu puteau să spună ce se întâmplase, după cum nu puteau să accepte ideea că nu fusese un accident. După deces, aflaseră că Charles Sinclair dăduse faliment. Ce situație disperată pentru bietul lor părinte!

Cei doi frați pierduseră casa și restul averii, pentru că numeroși creditori solicitaseră să fie plătiți. Pentru prima dată în viață, Petra fusese recunoscătoare că mama lor murise la nașterea lui David. Ea avea numai opt ani, dar și-o amintea destul de bine pe mama ei, o femeie foarte frumoasă, căreia îi plăcea să trăiască în lux.

Pentru Petra și David începuse o perioadă îngrozitoare – coșmaruri, o locuință la subsolul unei clădiri și o serie de slujbe prost plătite. Petra nici nu se putea aștepta la altceva, pentru că nu avea nici un fel de pregătire. Din păcate, în toate aceste locuri dăduse peste diverși bărbați pentru care o tânără inocentă de nouăsprezece ani reprezenta o adevărată provocare. Și-ar fi dorit să facă niște cursuri și să obțină o slujbă mai bună, dar nu îndrăznea să ceară ajutorul nimănui din pricina lui David. Era sigură că nu i s-ar permite să aibă grijă de fratele ei și că acesta ar fi dus într-un orfelinat sau dat în grija unei

familii adoptive. Poate că ar fi fost o soluție bună, dar Petra nu voia s-o ia în calcul. Așa că singura posibilitate era să fugă în continuare de bărbații de vârstă mijlocie care o urmăreau.

Dar într-o zi își dăduse seama că acest lucru nu mai era posibil. Îi era din ce în ce mai greu să-și găsească un serviciu, iar David începuse să sufere din pricina schimbărilor impuse. În plus, nevoile lui crescuseră. Când unica lui pereche de pantofi se rupsese, Petra se simțise distrusă. Fusese gata să renunțe la orgoliul ei și să ceară ajutorul prietenilor, dar nimeni nu mai voise să știe de ei de la moartea tatălui lor. Salvarea lor venise de la un concurs la care Petra participase în joacă. Premiul câștigat le permisese să facă mult dorita călătorie în Canada. Acum, totul depindea de Neil Cameron!

Petra aflase de existența lui din jurnalul tatălui ei, pe care avocatul i-l înmânase după moartea acestuia.

– N-are prea mare importanță, domnișoară Sinclair, îi spusese domnul Brown de la firma „Brown, Holling și Spalding".

Cu toate acestea, îi dăduse numele unui specialist care fusese angajat de tatăl ei să-i alcătuiască arborele genealogic, iar Petra înțelesese că era un îndemn de a verifica această ipoteză.

Dar ea nu fusese foarte interesată. Jurnalul era plin de date referitoare la strămoșii ei și înțelesese din el că nu mai avea rude apropiate în viață. O parte a familiei emigrase în Canada la finele secolului optsprezece, mai exact în 1799, cu prețioasa sumă de cinci sute de lire, împrumutată de la un strămoș direct al lui Charles Sinclair. Totuși, se dusese la respectivul specialist și acesta o asigurase că toate datele erau reale și nu exista nicăieri o dovadă că datoria fusese restituită.

– Imposibil de dovedit, o asigurase domnul Brown pe Petra când se întorsese la el cu datele obținute. Să fiu sincer, nu cred că tatăl tău se gândea la un câștig financiar atunci când a început aceste căutări. Sigur a avut un alt scop, pentru că această sumă, chiar dacă ar fi fost dovedită, nu l-ar fi putut salva.

Acea parte din familia Sinclair care se stabilise în Canada locuia în Alberta și deținea o fermă care era condusă de Neil Cameron. Petrei îi trecuse prin minte să le scrie, dar renunțase pentru că nu avea de gând să stabilească o legătură cu ei. Asta până când nevoile lui David deveniseră imposibil de ignorat. Și, se părea, băiatul nu era singurul care avea nevoi... Într-o seară, un admirator mai insistent o așteptase după terminarea programului și se năpustise asupra ei. Petra reușise să scape de el, dar aceasta fusese picătura care umpluse paharul.

Știuse, în acea clipă, că trebuie să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i asigure un viitor lui David. Din cercetările ei, aflase că Neil Cameron nu era căsătorit. Pentru că era nevoită să gândească totul cu maximă luciditate, își promisese că, dacă va fi nevoie, va renunța la bunul cel mai de preț pe care îl poseda și îl apăra cu atâta înverșunare. Era mai bine decât să profite unul din bădăranii pe care îi întâlnise în ultima vreme!

Starea lui David se schimbase rapid, ca urmare a faptului că putea să-i ofere mâncare bună și să achite factura la căldură. Dar cheltuielile fuseseră atât de mari, încât Petrei nu-i mai rămăseseră bani să cumpere bilete și pentru întoarcere. Poate că nu va mai fi nevoie, își spusese ea, hotărând să păstreze secretul.

– A fost bine în ultima vreme, îi spusese David la un moment dat. Am avut mai mult de mâncare.

– Ți-a plăcut?

– Da.

Băiatul ezitase o clipă.

– Dar mă întreb dacă ne putem permite. N-aș vrea să ai probleme din cauza asta. De fapt, putem foarte bine să stăm într-o singură cameră.

Ea se forțase să zâmbească.

– Mai ții minte ce frumos era când locuiam la Redwell? Casa, poneii, distracția...

– Da, parcă, șoptise David, ridicând din umerii micuți. Dar încerc să nu mă gândesc la asta.

Resemnarea fratelui ei o făcuse pe Petra să se ambiționeze și mai tare – planul ei trebuia să funcționeze. David era un copil plăpând, care avea nevoie de multă îngrijire. Ea știa asta foarte bine, pentru că fusese lângă el de când se născuse. Tatăl lor o transferase de la internat la școala din localitate doar ca să aibă grijă de frățiorul ei, care rămăsese fără mamă chiar de la naștere. El era plecat foarte mult timp cu afaceri, așa că nu putea face față. Dar trecerea bruscă de la o vilă spațioasă, cu grădină, la subsolul întunecat și rece al unei clădiri fusese prea mult pentru băiat. Petra se obișnuise, dar David pălea și slăbea cu fiecare zi. Câteva săptămâni în șir, Petra trăise cu teama că fratelui ei i se va întâmpla ceva dacă nu găsea mai repede o soluție.

– Nu mai trebuie să visezi la lucrurile pe care le-ai îndrăgit cândva, îi spusese ea, mângâindu-l pe păr. De acum înainte...

Strigătul lui David o întrerupsese.

– Petra! Ai grijă!

Dar fusese prea târziu ca să evite animalul apărut în fața mașinii. Impactul cu animalul și faptul că smucise brusc de volan făcuseră ca mașina să iasă în afara drumului.

Petra nu mai fusese implicată niciodată într-un accident de mașină, după cum nu condusese niciodată o mașină închiriată. Acasă avusese propriul automobil – un model sport, de culoare argintie, pe care o conducea cu multă grijă. Și acum fusese precaută, dar tot făcuse un accident stupid! Nu se întâmplase din vina ei, dar asta n-o făcea să se simtă mai bine. Cu siguranță, va avea parte de complicații inutile!

Simțea o durere la mâna stângă, dar, în rest, totul părea în ordine. Se întoarse repede spre David și deschise gura să-l întrebe cum se simțea. El făcu același lucru.

– Parcă am fi doi pești, râse David.

În ciuda amuzamentului pe care-l afișa, băiatul era alb la față și tremura.

– Ai sânge pe față! exclamă el, făcând ochii mari.

Petra își duse mâna la frunte și observă, în aceeași clipă, că geamul din partea ei se sfărâmase. Probabil se întâmplase atunci când vaca, sau orice animal fusese, se lovise de mașină. Bine că nu era mai rău, își spuse Petra.

– Petra! strigă David, speriat că sora lui nu-i răspunde. N-o să mori și tu, nu-i așa?

Uimită, tânara își privi degetele murdare de sânge.

– Cred că e doar o zgârietură.

Încercă să nu dea importanță, ca să nu-l sperie pe băiat.

– Pare mai grav decât este. Tu cum te simți?

– Bine.

Sigur acum că nu se întâmplase nimic, David se liniști și afișă din nou aerul nonșalant pe care Petra îl cunoștea atât de bine.

– Îmi cam tremură picioarele. Și ție, nu?

– Da, îl asigură ea.

Petra își scoase batista din buzunar și încercă să-și șteargă sângele de pe frunte.

– Poate că ar fi bine să ieșim, să vedem în ce stare e mașina. Nu cred că e avariată grav, însă nu știu cum o s-o aducem înapoi pe șosea.

Când ieșiră, ea își dădu seama că încheietura o durea foarte tare și abia putea să-și folosească mâna. Ocoliră împreună mașina și descoperiră că stătea pe un banc de nisip, cu roțile din spate în aer. Era clar că aveau nevoie de o mașină care să-i tracteze.

– Mi-ar plăcea să-i spun vreo două stăpânului animalului care ne-a făcut asta! Mergeam liniștiți pe drum și uite ce-am pățit! Sunt sigură că e un ticălos și un prost, la fel ca animalul lui!

Era foarte furioasă și simțea că este pe punctul de a izbucni în plâns. Dar trebuia să se stăpânească, de dragul lui David.

– Petra!

Fratele ei o prinse de mână. În fața lor, pe drum, veneau doi bărbați călare. Nu înțelegea cum se apropiaseră fără nici un zgomot și se temea că auziseră spusele ei. În mintea ei apăruse ideea că acel bărbat era cel pe care voia să-l vadă și se temea ca vorbele ei, rostite la mânie, să nu ajungă la urechile lui.

Cei doi bărbați descălecară și se apropiară, iar Petra observă că erau murdari de noroi pe față, iar hainele erau acoperite de o substanță ciudată, lipicioasă.

– Aveți probleme? întrebă cel mai înalt dintre ei, cu o voce tărăgănată.

– Dacă te referi la mașină, puteți vedea și voi, replică Petra. Dacă vaca voastră nu ne-ar fi lovit, n-am fi avut nimic.

Nu se putu opri și adăugă:

– Chiar nu sunteți în stare să vă controlați vitele? Cât plătiți pentru pagubele pe care le fac?

– Îmi pare rău, doamnă. Sau ar trebui să spun domnișoară?

Bărbatul avea pălăria trasă pe ochi, dar Petra reuși să vadă o urmă de zâmbet batjocoritor pe chipul lui.

– Animalul în chestiune tocmai fusese scos dintr-o groapă plină pe jumătate cu apă. Dacă ar fi fost o doamnă, ar fi apreciat o baie în noroi, dar domnul respectiv s-a simțit profund jignit.

– Chiar așa! interveni David, cu gura până la urechi.

– E fratele dumitale, domnișoară?

Bărbatul înalt o cântărea pe Petra din priviri.

– Da, răspunse ea scurt.

– Ai o tăietură destul de urâtă deasupra ochiului, domnișoară, remarcă el.

– Chiar mă gândeam când o să observi!

– Am observat din prima clipă că atât voi, cât și... mașina voastră aveți necazuri.

Privirea lui se opri asupra cioburilor de sticlă de pe drum.

– Dar mai întâi aș vrea să înțeleg ce căutați aici. Vă duceați undeva anume?

Petra avea dureri mari, iar întrebările lui i se păreau foarte incomode. Își mușcă buza ca să-și ascundă durerea și răspunse cu o duritate care nu-i stăteaîn fire:

– Nu trebuie să dau nici o explicație. Cu atât mai puțin dumitale!

Cu un gest protector, puse mâna pe umărul lui David și-l trase mai aproape.

– Ți-aș fi profund recunoscătoare dacă ne-ai duce la șeful dumitale, care presupun că este domnul Neil Cameron.

Bărbatul mai scund era gata să spună ceva, dar tovarășul său îi aruncă o privire tăioasă și-l făcu să tacă.

– Jake este surprins, domnișoară, încercă el să explice reacția bărbatului, pentru că nu știam că șeful așteaptă musafiri. Nu de talia dumneavoastră, în orice caz.

– Nu, recunoscu Petra. Mă tem că aveți dreptate. Suntem verii lui din Anglia și ne-am hotărât pe neașteptate să venim în vizită. Dar, adăugă ea repede, sunt convinsă că va fi încântat să ne vadă.

Se lăsă un moment de tăcere. După reacția bărbatului înalt, Petra înțelese că regreta că discutase atât de liber cu rudele șefului său. Chiar și bărbatul mai scund părea nelămurit și, fără să spună nimic, îi privea ciudat pe cei doi.

Cel mai înalt trebuia să fie adjunctul lui, poate șeful de echipă, se gândi Petra.

Bărbatul își dădu pălăria pe ceafă și-și frecă gânditor bărbia. Avea ochii albaștri și părul negru. Totul demonstra că avea o personalitate puternică.

– De vreme ce sunteți atât de sigură că domnul Cameron va fi bucuros să vă vadă, ar fi bine să vă duc cât mai repede la

casa dumnealui. Mașina va fi remorcată mai târziu. Cred că aveți nevoie de îngrijire medicală cât mai repede. Nu crezi, Jake?

Acesta făcu ochii mari, apoi îngăimă:

– Da, sigur... Cum spui tu!

– Bine, zise bărbatul înalt, cu tonul lui aspru. Ia-l pe băiat, iar eu o s-o conduc pe domnișoara... N-am reținut, cum vă numiți?

– N-am spus, replică Petra, precaută.

Nu știa dacă putea avea încredere în bărbații aceștia murdari de noroi. Veșnica replică „n-am reținut cum vă numiți"! O auzise de nenumărate ori în ultimul an, dar trebuia să recunoască faptul că acum nu erau aceleași circumstanțe. Bărbatul acesta, un străin care vorbea tărăgănat, nu putea avea alte motive. Dar el și prietenul lui păreau destul de duri, așa că ar fi bine să-i țină la distanță. Era foarte pricepută la asta, după ce pătimise cu falșii prieteni ai tatălui său!

Înălță bărbia, trufașă, și vorbi cu o încredere care, în realitate, îi lipsea:

– Cred că o să aștept până când o să-l văd pe patronul vostru, vărul meu.

– Cum doriți, doamnă!

O prinse de mână și o conduse către calul său.

– N-ai putea să trimiți o mașină aici? Sunt sigură că, dacă i-ați spune domnului Cameron ce s-a întâmplat, ar veni chiar el aici.

El făcu o scurtă pauză.

– Sunt vreo șase kilometri până la casa mea... până acasă. N-aș vrea să vă las singuri. Dacă ați fi iar atacați de un bou?

– Asta a fost? întrebă ea.

– Noi am crezut că e o vacă, exclamă David. Iar Petra...

– Petra? interveni bărbatul.

Dacă ea nu voia să fie atât de prietenoasă, David nu avea nici o reținere.

– Petra, prescurtarea de la Petronella, explică el zâmbind.

– E suficient, dragul meu, spuse repede Petra.

Chiar trebuia ca David să dezvăluie atât de repede numele ei ridicol?

– Cred că ar fi bine să facem cum a sugerat domnul, zise ea, de parcă David n-ar fi fost de acord.

Se uită nesigură către cai.

– Ați mai văzut cai, nu? întrebă bărbatul înalt pe un ton sarcastic.

Încălecă și așteptă răspunsul ei.

– O dată sau de două ori.

Era sigură că râde de ea. Dar mâna o durea foarte tare și nu voia să-i mărturisească faptul că învățase să călărească chiar înainte de a merge.

Atentă la bărbatul din fața ei și la zâmbetul lui larg, nu observă că David se urcase pe cal, alături de celălalt bărbat, decât atunci când cei doi trecură pe lângă ea. Pe neașteptate, se simți ridicată și pusă pe cal, în fața lui. Blândețea gestului o surprinse, ca și faptul că o ținea strâns lipită de pieptul lui larg. Fiecare părticică a corpului ei se încordă și vru să se elibereze, dar își dădu seama că încă tremura din pricina accidentului și, fără ajutorul lui, ar fi căzut de pe cal. Încercă să nu se mai gândească la el și-și îndreptă atenția spre mașina accidentată.

– Nici măcar n-ai încuiat-o! exclamă ea. Să știi că nu-i a mea, am închiriat-o.

– Am ghicit, Petronella, răspunse el scurt. Dar cine crezi că, în sălbăticia asta, o să fure o mașină într-o asemenea condiție?

– În ce condiție?

Nici nu observase că îi spusese pe nume.

– Portierele înfundate, volanul răsucit, geamul lateral spart... Nu m-am uitat cu atenție, dar cred că reparațiile o să coste destul!

Reparațiile! Inima Petrei începu să bată mai tare. Oare avea asigurare pentru un accident produs din vina ei?

– Dacă e ceva de plătit, o să se ocupe domnul Cameron, spuse ea pe un ton ridicat. La urma urmei, dacă nu-și poate stăpâni animalele, atunci să-și asume responsabilitatea pentru pagubele pe care le fac!

Mâna lui o strânse mai tare, dar vocea îi era foarte blândă:

– Animalele și femeile nu sunt ușor de strunit, Petronella. Companiile de asigurări țin cont de lucrul ăsta!

– Femeile? replică ea. Eu nu vorbeam de femei!

– Nu, aprobă el, nici eu. Voiam doar să subliniez că domnul Cameron ar putea să aibă mai mult succes în direcția asta. Măcar după femei nu este nevoit să alerge.

Redusă la tăcere de vorbele lui, Petra uită pentru o clipă de mașină. Nu era uimitor ce putea descoperi dintr-o simplă conversație? Sigur, ar fi putut să ghicească, deoarece știa că domnul Cameron era un burlac de vârstă mijlocie. Iar acum afla că era foarte sensibil la farmecele doamnelor. Oare sarcina ei nu devenea astfel mult mai ușoară? Nu știa exact cum anume, dar era dispusă să aștepte până când îl va cunoaște personal.

Totuși, nu putea rata ocazia de a afla mai multe.

– Nu cred că aveți prea mulți vecini pe aici. Vrei să spui că domnul Cameron găzduiește femei la ferma lui?

Strânsoarea lui deveni de fier.

– Mă doare! protestă ea.

– Îmi pare rău, Petronella.

Dar era sigură că nu era adevărat.

– Nu vreau să cazi, Petronella.

– Nu cred că există pericolul acesta, de vreme ce mă strângi atât de tare.

El slăbi puțin strânsoarea, dar nu-i răspunse la întrebare, așa că Petra nu insistă. Ba chiar începu să regrete ce spusese și se gândi că, probabil, șocul prin care trecuse era de vină pentru indiscreția ei. Doar nu bătuse atâta drum ca să strice tot în ultima clipă, pentru că nu era atentă!

Ar trebui să învăț să-mi țin gura! își spuse ea. Bărbatul acesta înalt, puternic, nu părea genul care să-mi facă necazuri. Poate ar trebui să fiu mai drăguță cu el.

– Nu vreau ca domnul Cameron să creadă că mă interesează viața lui amoroasă, șopti ea. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune ce am spus mai devreme.

Calul necheză, speriind-o pe Petra.

– Ai auzit ce am spus? insistă ea, pentru că el nu răspunsese.

– Nu, domnișoară, n-am să spun, zise el în cele din urmă, pe un ton neutru. Domnul s-ar putea supăra.

– Se supără ușor?

Petra nu uitase de decizia ei de a nu mai pune întrebări, dar considera important să afle din vreme care ar putea fi reacția lui la vederea musafirilor.

– Dacă e provocat, poate fi chiar înfricoșător. Însă nu cred că veți avea ocazia să-l vedeți așa, pentru că n-o să stați mult aici.

– Înțeleg... Mulțumesc.

Nu-i era ușor, dar considera că e mai bine să știe cu cine avea de-a face.

– Dacă ține atât de mult la intimitatea lui, n-o să mă amestec. Săracul om! Un bărbat de vârstă mijlocie neînsurat...

– Domnișoară!

Brațul lui se încleștă în jurul taliei ei, iar Petra se simți, pentru prima dată, speriată.

– Nu crezi că ar fi mai bine să taci?

Loialitatea față de șeful său era de admirat, se gândi ea.

– Îmi pare rău, murmură Petra.

Dar, ca să-i arate că nu ceda în fața lui, întoarse capul pe jumătate și-și ridică trufașă bărbia. Bărbatul interpretă gestul ca unul plin de dispreț.

– Cred că nu te poți abține. Mai rămâne să-mi spui că nu semăn nici pe departe cu prietenii tăi din Anglia, remarcă el în bătaie de joc, trăgând-o intenționat mai aproape.

– N-ai încotro! replică Petra. Bănuiesc că munciți mult, dar mă aștept să aveți instalații sanitare.

– Avem un izvor în apropiere.

Petra înțelese ironia și renunță să mai continue discuția. Nu se temea că avea să-i repete totul lui Neil Cameron, pentru că simțea, instinctiv, că poate avea încredere în el. Dar deveni conștientă de palmele lui mari care-i cuprinseseră talia îngustă, de respirația lui fierbinte care o înfiora și obrajii îi luară foc. Adjunctul lui Cameron! Cum rămăsese cu promisiunea pe care și-o făcuse sieși? Voia să se vândă scump, dar în nici un caz unui cowboy grosolan, plin de noroi!

Capitolul 2

Când ajunseră la fermă, soarele dispăruse de mult în spatele munților. Petra se așteptase să găsească un ținut arid și era uimită de frumusețea peisajului din preajma fermei. Casa propriu-zisă o lăsă fără cuvinte. Separată de restul clădirilor, era lungă, cu două etaje, cu o pajiște mare în față și copaci în lateral și în spate. Gardul alb, nu foarte înalt, accentua impresia unei gospodării foarte îngrijite, confortabilă, plină de căldură. Mai mult, exprima foarte clar bogăție. Petra încercă să nu se gândească la asta, mulțumindu-se să-și spună că tatăl ei avusese dreptate când crezuse că Neil Cameron era un bărbat cu stare. Când se apropiară, Petra văzu și celelalte clădiri, dar nu-și putea desprinde privirea de la casă.

– E... e impresionantă, reuși ea să rostească.

Locul acesta o atrăgea într-un mod inexplicabil, așa cum, odată, se întâmplase cu proprietatea lor de la Redwell. Vocea dură a bărbatului din spatele ei îi întrerupse gândurile.

– Ești impresionată?

– Da! răspunse ea repede.

Dar imediat regretă tonul cald, apropiat.

– Locuiam într-o casă... vreau să spun, am locuit într-o casă mare, desigur.

– Desigur, repetă el. Am ghicit imediat. Se vede că ești obișnuită cu așa ceva.

– Nu, adică... da.

În cele din urmă, renunță, întrebându-se, pentru a mia oară, de ce bărbatul acesta înalt o tulbura atât de tare. Ce bine că nu avea să-l mai vadă! Încercă să se elibereze din strânsoarea lui și să se ducă lângă David, care coborâse de pe cal și stătea în fața casei. Jake încălecase din nou și se uita întrebător către însoțitorul ei.

– Du-te înainte, Jake, spuse acesta, cu autoritate. Am să vin și eu imediat.

După o scurtă ezitare, Jake îi dădu ascultare.

– Dar nu era nevoie! se opuse Petra. Poți să mă lași aici și să te duci cu el.

– Zău așa, Petronella! Prea îți dorești să scapi de mine! Oare pentru că nu ai încredere în mine?

– Să am încredere?

– Da.

Ce ton sarcastic!

– Ți-e teamă să nu apară domnul Cameron și să nu repet tot ce ai spus!

– Sigur că nu! protestă ea. Ce idee!

Încercă să pară sigură pe sine, în ciuda faptului că inima îi bătea mai tare când se gândea câte spusese în fața acestui

bărbat despre șeful lui. Într-adevăr, se temea de întâlnirea cu Neil Cameron. Nu știa ce să-i spună și nu se simțea pregătită să-l înfrunte.

– Mă întreb ce urmăriți cu adevărat, domniță?

– Nu vreau decât să mă lași jos! insistă ea, alarmată de cuvintele lui. Vreau să mă spăl și să fiu sigură că fratele meu se simte bine.

David, după cum Petra știa foarte bine, nu avea nevoie de ajutorul ei imediat. Foarte curios, cerceta curtea fără să se uite în direcția surorii sale.

– Simt cât de tare îți bate inima, îi spuse el, în zeflemea. Mă tem că nu te vei putea ține pe picioare.

Degetele lui urcară din nou, îndrăznețe, pe talia ei, dar Petra le îndepărtă, speriată. Omul ăsta avea un tupeu incredibil! se gândi ea.

Bărbatul văzu că David se întorsese către ei și descălecă, apoi o ajută și pe ea să coboare. Nu-i scăpă faptul că Petra se chinui să coboare fără să se sprijine în mâna stângă, dar nu spuse nimic.

Imediat apăru un băiat care luă calul, iar Petra se întrebă dacă avea de gând să intre în casă.

– Cred că ar fi bine să vin și eu, răspunse el întrebării nerostite. O să-ți arăt unde să-l aștepți. În plus, vreau să mă asigur că va veni cât mai repede să discute cu dumneata. Bătrâna lui menajeră e cam surdă și s-ar putea să nu te audă. Oricum, la ora asta cred că-i pregătește cina.

– Înțeleg...

Nu avea nici un motiv să se opună propunerii lui, așa că, împotriva voinței lui, îl urmă către intrarea principală a casei. David veni imediat lângă ei.

Bărbatul traversă holul de la intrare cu pași siguri. Podeaua era acoperită cu un covor gros, iar pe unul din pereții laterali era un șemineu care părea pregătit pentru iarnă. Deasupra era portretul unui bărbat, iar Petra făcu ochii mari când îl văzu. Acum era sigură că ajunsese la destinație. Însoțitorul ei se opri în fața unei uși deschise pe jumătate.

– Poți să aștepți aici.

– Mulțumesc, șopti Petra.

Se întrebă cum putea să se plimbe prin casa stăpânului său când era atât de murdar. Cu siguranță, menajera n-avea să fie prea bucuroasă. Cu toate acestea, o întrebare îi veni în minte când el se întoarse și vru să plece – oare avea să-l mai vadă vreodată?

– Mulțumesc, repetă ea, cu mai multă putere. Pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Se așteptă să vadă o urmă de zâmbet, dar nici un mușchi nu se clinti pe chipul lui. Asta e, își spuse ea, ridicând din umeri.

– Intră, îi spuse ea lui David, când rămaseră singuri. Să vedem dacă putem să ne curățăm puțin hainele, să ne aranjăm. Acum e foarte important să ne accepte. Nu avem mașină și nu poate fi vorba de transport public în zona asta! Trebuie să ne străduim să facem o impresie bună, dragul meu.

Știa că trebuie să-l convingă pe Cameron să-i primească în casa lui, cel puțin pentru o noapte. Dacă va fi nevoie, era pregătită să-l implore. David părea curajos și chiar încerca să zâmbească, dar Petra știa că era la fel de speriat ca și ea.

– Ce caraghioși erau oamenii aceia plini de noroi, comentă el. Mă întreb cum arată în realitate.

– Oameni obișnuiți, spuse ea, căutând ceva în geantă.

I se părea mult mai important să găsească un pieptene decât să răspundă la întrebările curioase ale unui copil.

– Dar noi o să arătăm mult mai rău dacă nu reușim să ne aranjăm înainte să apară Cameron. Uite, folosește pieptenul meu, pentru că al tău e în valiză. Eu pot să mai aștept.

Petra încercă să reziste tentației de a-i aranja chiar ea părul lui David și se uită în jurul ei, prin cameră. Era destul de mare și foarte confortabilă, cu fotolii mari și un foc arzând într-un colț. Văzu o oglindă pe unul din pereții laterali și se îndreptă spre ea, curioasă de propria înfățișare. Chipul ei era alb ca hârtia, iar pe frunte erau câteva urme de sânge, de la rana căpătată în accident. Pe cap avea o eșarfă de care uitase cu totul; și-o legase când porniseră la drum, ca s-o apere de praf și soare. Și-o scoase cu greu, pentru că era dificil să-și desfacă agrafele cu o singură mână, dar reuși, în cele din urmă. Căută în geantă o batistă, regretând că lăsase în mașină un pachet de șervețele cosmetice. Încercă să-și șteargă sângele, dar renunță repede. Așteptă până când David termină, apoi își trecu pieptenele prin părul blond, de culoarea mierii, până când se transformă într-o cascadă mătăsoasă care-i acoperi umerii. Nu era mulțumită, dar trebuia să se mulțumească, pentru moment, cu atât.

– Cum te simți? îl întrebă ea pe David.

Dar nu așteptă răspunsul lui.

– Ce deștepți suntem! Ajungem la ușa lui Cameron acoperiți de vânătăi și de sânge! Nici nu mă mir că oamenii ăia s-au uitat atât de urât la noi!

– Cred că domnul Cameron n-o să fie foarte fericit să ne vadă, comentă David.

Petra era gata să-l contrazică, dar se răzgândi în ultima clipă. David era foarte matur pentru vârsta lui și nu putea fi dus cu vorba.

– Cred că ai dreptate, recunoscu ea.

Vocea ei era la fel de pierdută ca a lui David. Împreună, își îndreptară privirea către fereastra mare. Camera părea a fi situată în spatele casei și dădea către pădurea pe care Petra o văzuse la sosire. Dincolo de copaci se vedeau vârfurile înalte ale munților, care purtau, chiar și în acea perioadă a anului, inele de zăpadă.. Albastrul cerului se împletea cu verdele pădurii într-un cadru natural incredibil de frumos.

Dar durerea surdă pe care o simțea Petra o împiedica să admire multă vreme peisajul. Atât ea, cât și David aveau nevoie de o baie caldă și de un pat, cât mai repede.

Auziră pași apropiindu-se pe hol, iar Petra îl luă pe după umeri pe fratele ei și-l trase mai aproape. Ușa se deschise și intră un bărbat înalt, cu ochi albaștri și buze pline. Avea un aer puțin înfricoșător și totuși familiar, pentru că semăna cu bărbatul din tabloul de pe hol și din tabloul pe care îl avea ea. Fără îndoială, îl avea în față pe Neil Cameron. Părea un bărbat foarte greu de păcălit, în vârstă de... Petra se încruntă. Cameron era mai tânăr decât bănuia ea – nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani.

El îi studia cu același interes. În fața privirii lui albastre, pătrunzătoare, Petra își dădu capul pe spate, mândră. Mișcarea îi dezvălui gâtul lung, alb și-i scoase în evidență ochii mari, cenușii. În ciuda hainelor mototolite și nu tocmai curate, silueta ei suplă, cu picioare lungi, atrăgea atenția.

Cel care rupse tăcerea fu Neil Cameron.

– Am înțeles că mă căutați. Nu vreți să luați loc?

Temătoare, Petra încercă să zâmbească. Se îndreptă către cel mai apropiat scaun fără să-i dea drumul lui David de lângă ea. Avea senzația că-l mai văzuse pe Neil, dar își spuse că motivul era fotografia pe care o avea. Dar nu înțelegea de ce i se părea cunoscută vocea lui...

– Mulțumim.

Cameron zâmbi și așteptă ca cei doi să se așeze.

– Numele meu, după cum bine știți, este Cameron, Neil Cameron. Nu știu nimic despre dumneavoastră, dar mi s-a spus că pretindeți că sunteți verii mei.

Continuă să-i studieze în continuare, cu o curiozitate care o stingherea pe tânără. Cu toate acestea, nu făcu nici un comentariu referitor la hainele lor și la sângele de pe fruntea ei.

– Îmi pare rău, dar îmi găsesc cu greu cuvintele. Sunt sigură că omul dumneavoastră v-a spus că am avut un accident nefericit. Suntem, într-adevăr, verii dumneavoastră, dar sunt puțin mirată pentru că... mă așteptam să fiți mai în vârstă.

– Înțeleg! Pot să vă întreb care este motivul pentru care ați venit? Văd că mă cunoașteți, dar eu am să fiu sincer și am să vă spun că nu știu nimic despre dumneavoastră. Nu vă știu nici măcar numele.

Petra înghiți în sec, regretând că nu apucase să se pregătească deloc pentru această primă întâlnire. Alți bărbați o considerau atrăgătoare fără să facă nici un efort, iar acum, când își dorea să lase o bună impresie, avea hainele mototolite și murdare!

David, în schimb, părea să aibă mai mult curaj.

– Sunt David Sinclair, spuse el foarte serios, cu o voce gravă. Iar ea e sora mea, Petronella.

– Încântat, răspunse Neil, la fel de serios.

Îi strânse mâna lui David, dar nu făcu nici un gest către Petronella. Speriată ca asta să nu însemne o declarație de război, Petra se lansă într-un discurs:

– Poate nu mă crezi, domnule Cameron. Neil... Dar chiar suntem verii tăi și am hotărât pe neașteptate să-ți facem o vizită.

Avusese nevoie de mult curaj ca să i se adreseze cu numele mic.

– Vrei să fii atât de bună să-mi explici? îi ceru el, cu o voce în care se citea clar sarcasmul. Trebuie să vă spun că n-am auzit niciodată numele Sinclair, deși cunosc destul de bine istoria familiei mele.

Petra își fixă privirea asupra lui, iar cuvintele începură să se rostogolească rapid.

– Am la mine o scrisoare prin care avocatul meu confirmă relația de rudenie. Ai acolo toate amănuntele. Tatăl meu a angajat pe cineva specializat în cercetarea arborelui genealogic. Acesta a completat tot ceea ce tatăl meu nu știa cu precizie.

– Domnișoară Sinclair, am impresia că sunteți la mare distanță de casă. De ce?

Duritatea lui o luă prin surprindere pe Petra. Nu era cinstit! Bărbatul acesta nu semăna deloc cu cel pe care crezuse că-l va întâlni. Era mult prea nemilos, prea tânăr! Fără să-și dea seama, rosti ultimele două cuvinte cu glas tare.

– Cine e prea tânăr? întrebă el, imediat.

– Îmi pare rău, își feri ea privirea. Am crezut că ești mai în vârstă și că ar fi frumos din partea noastră să-ți facem o vizită.

– Serios?! exclamă el, neîncrezător. Mă tem că trebuie să găsești o scuză mai bună.

– A fost doar o idee... Știi, pe tatăl meu îl interesau lucrurile astea. Altfel, n-am fi știut niciodată că suntem rude.

Privirea lui cercetătoare se plimbă de la Petra la fratele ei.

– Deci aveți de gând să stați o noapte, două?

– Da, răspunse ea repede, de teamă ca David să nu răspundă înaintea ei. Cam așa ceva.

– Cam așa ceva? repetă el.

– Poate o săptămână.

Petra își coborî ochii, incapabilă să mai susțină privirea lui întrebătoare. Chiar trebuia să accentueze întotdeauna cuvintele-cheie? Dar își dădu seama că pe un asemenea bărbat nu-l deranja să găzduiască niște rude, ci să fie mințit de acestea.

Teama ca el să nu descopere ceea ce Petra dorea cu disperare să ascundă o făcu devină agresivă:

– Doar nu crezi că-mi face plăcere să mă rog de dumneata! Dacă n-ar fi fost animalul dumitale, n-am fi fost în situația asta, dar așa... Ai auzit cum arată mașina și îți dai seama că nu putem pleca imediat. Cred că e o distanță de cel puțin o zi de mers până la cel mai apropiat oraș.

El aprobă cu o mișcare a capului, privind în continuare obrajii îmbujorați ai Petrei.

– Înțeleg ce problemă aveți și recunosc că sunt parțial vinovat. Dar în locul dumitale nu mi-aș face griji pentru mașină. Oamenii mei se ocupă deja de această problemă.

Dar Petra nu era deloc liniștită. Nu se așteptase la așa ceva și se tot întreba de unde va găsi bani să acopere cheltuielile de reparație.

– Îți propun să continuăm discuția după ce David se duce la culcare. Un băiețel de vârsta lui se plictisește ușor de atâta vorbă, nu?

Așadar, le permitea să rămână! Ea și-ar fi dorit să fie invitată în casa lui, nu doar acceptată, dar trebuia să se mulțumească doar cu atât, pentru moment.

Neil sună din clopoțel, iar Petra presupuse că astfel chema o menajeră sau pe cineva care să-i conducă la etaj.

– Te supără tăietura aceea de deasupra ochiului? întrebă el, fixând-o cu privirea.

– Nu.

Privirea lui era la fel de albastră ca marea și la fel de intimidantă.

– Mă ustură, dar nu mă doare.

– O să mă ocup de ea când o să cobori la cină, spuse el.

În cameră intră o femeie în vârstă, pe care Neil o prezentă ca fiind menajera lui.

– Doamna Allen vă va conduce în camerele voastre, spuse el pe un ton firesc, ca și cum erau obișnuiți să aibă musafiri neanunțați. O să vă aducă și un ceai. Cred că v-ar prinde bine.

Petra se simți rușinată pentru că, exact în acele clipe, se gândea că ar fi fost frumos din partea lui să le ofere ceva. La urma urmei, nu era obligat cu nimic față de ei. La mijloc era o datorie veche, dar el s-ar putea să n-o recunoască.

– Asta e camera dumitale, zise doamna Allen, oprindu-se în fața unei uși. Fratele dumitale o să doarmă alături. Baia e pe hol.

Îi aruncă o privire scurtă și plecă, fără să dea de înțeles dacă o plăcea pe Petra sau nu. Dar ridică din umeri, amintindu-și ce fusese învățată în copilărie – trebuie să țină cont de opiniile angajaților, dar să nu le dea prea multă importanță. Cunoștea foarte bine genul doamnei Allen, pentru că și la Redwell avuseseră pe cineva ca ea. Muncise toată viața pentru

familia stăpânilor, refuzase să iasă la pensie și era extrem de loială. Oare trebuie să mă lupt cu doamna Allen ca și cu Neil Cameron? se întrebă Petra.

Camera lui David era la fel de frumoasă ca a ei.

– E mult mai bine decât la Londra, șopti el.

– Nu ți-am spus eu? replică Petra vorbind încet, de parcă s-ar fi temut că pereții au urechi. Cred că ar trebui să faci baie primul. Sigur au mai multe băi, dar nu știu unde este alta și nici nu vreau să întreb. Până termini tu, o să văd dacă au ajuns bagajele noastre.

David ezită câteva clipe.

– După aceea, l-ai putea întreba pe domnul Cameron dacă am voie să mă duc direct la culcare? Sunt cam obosit.

Petra se uită la el, încruntată. O cuprinse îngrijorarea, dar reuși să zâmbească.

– Sigur că da. Vrei să cer să-ți aducă ceva de mâncare în cameră? Sunt sigură că n-o să fie nici o problemă, măcar astăzi.

David era deja în pat când bagajele lor ajunseră în cameră. Când ieși din baie, Petra găsi în camera ei o tavă cu ceai. Îi duse lui David fructele și fursecurile pe care i le trimisese Neil, spunându-și că erau suficiente pentru acea seară. Ceea ce-i trebuia lui acum era un somn bun.

Petra și-ar fi dorit să poată face același lucru, deși nu credea că durerea pe care o simțea la încheietura mâinii i-ar fi permis. Dar trebuia să coboare la Neil, așa că făcu un efort și începu să caute prin garderoba ei, foarte modestă. Oricât de greu i-ar fi fost să ajungă până aici, bătălia nu era câștigată. Venise hotărâtă să cucerească un bărbat pe care și-l imaginase în vârstă, singur și destul de maleabil, însă Neil Cameron abia trecuse de treizeci de ani și, chiar dacă nu locuia cu cineva, era

departe de a fi singur! În mod sigur, nu-i lipsea compania feminină. Înalt, lat în umeri, cu un corp suplu, dar puternic, era un bărbat atrăgător. Ea nu știa exact ce simțea față de el, dar era conștientă că multe femei îl considerau incitant.

Petra își dădu seama de ce nu-l privea pe Neil Cameron ca pe un străin – arăta exact ca bărbatul din tabloul pe care, ani de zile, îl văzuse în biroul tatălui său. Charles Sinclair îl găsise în pod, alături de celelalte lucruri adunate de tatăl său, și crezuse întotdeauna că-l reprezintă pe unul din strămoșii săi scoțieni. Petra își aminti că, în urmă cu mulți ani, mama sa declarase amuzată, dar în egală măsură hotărâtă, că nu mai putea rezista să vadă chipul acela zilnic și, de vreme ce nimeni nu știa cu exactitate identitatea lui, nu conta unde îl va pune.

Dar pentru Petra, pe atunci doar o copilă, contase. Din prima clipă în care văzuse chipul acela, ochii albaștri și părul negru, îl considerase fascinant. În anii următori, își petrecuse multe ore singură în biroul tatălui ei, privind în voie tabloul. Ajunsese să țească diverse povești în jurul lui, dar avea grijă să nu afle nimeni de obsesia ei față de o persoană care nu mai era de mult în viață. Când tatăl ei împachetase tabloul și-l trimisese la Londra, Petra fusese distrusă. Spusese că trebuia să fie evaluat, apoi găsise diverse pretexte ca să nu-l mai aducă acasă. Pusese nenumărate întrebări, însă în cele din urmă, ca o tânără aflată la prima dragoste, înțelesese că era mai bine să renunțe. După incendiu, când primise tabloul înapoi, înțelesese că fusese mai bine așa, pentru că altfel ar fi fost distrus de flăcări.

Tabloul acela fusese singurul lucru pe care îl luase, fără nici un regret, din tot ce-i rămăsese de la tatăl ei și nu avusese de gând să renunțe la el, indiferent de valoarea sa. Fusese un

șoc pentru ea să vadă o copie identică într-o fermă din Canada, dar nu la fel de mare ca atunci când îl întâlnise pe Neil Cameron în persoană. Fusese ca și când bărbatul care o fascinase ani de zile coborâse de pe perete și prinsese viață! Știa că trebuie să facă diferența între adevăratul Cameron și cel din visurile ei, dar nu știa cum va reuși acest lucru.

Ce multă nevoie ar fi avut de cineva în care să aibă încredere! Chiar și bărbatul care o adusese la fermă îi crea o stare mai bună, mai confortabilă decât arogantul Neil Cameron. Trebuia să încerce să afle cât mai multe despre acel bărbat, adjunctul lui Neil. Chiar dacă părea destul de rezervat, poate chiar dur, avea mare nevoie de un prieten.

Petra își scoase din valiză o fustă lungă și o bluză care se asorta. Nu mai avea cu ea decât o fustă, o rochie și o pereche de blugi. Și nici pe acestea nu le-ar fi avut dacă nu le-ar fi cumpărat de la un magazin care avea reduceri de preț. Își puse bluza albastră și-și încinse talia îngustă cu o curea neagră, gândindu-se la hainele frumoase care-i umpluseră, cândva, șifonierul și care fuseseră distruse de foc. Nu-i rămânea decât să spere că Neil Cameron nu era un expert în îmbrăcămintea feminină și nu va observa că purta aceleași haine, zi după zi, seară după seară. Sigur, presupunea că vor urma și alte seri în care vor cina împreună...

Gândul că în ziua următoare va fi nevoită să plece o făcu să strângă pumnii, gândindu-se hotărâtă că va trebui să facă tot ce-i stătea în puteri să-l farmece pe Neil. Își perie părul, dar nu reuși să și-l prindă în coadă, pentru că o durea mâna. Își dădu cu puțin fond de ten și o urmă de rimel, declarându-se mulțumită de înfățișarea ei. În cele din urmă, coborî la parter, nu înainte de a arunca o privire în camera lui David.

Spre suprinderea ei, Neil Cameron era în hol. Privirea lui insistentă o tulbură și, la ultima treaptă, se împiedică. Se prinse cu mâna rănită de balustradă, iar durerea îi aduse lacrimi în ochi și-i șterse culoarea din obraji.

– Am vrut doar să te conduc în salon, până când doamna Allen termină ultimele pregătiri pentru cină. Doar nu sunt atât de înfricoșător încât să pălești la vederea mea! Nu-i așa, domnișoară Sinclair?

Petra flutură genele lungi.

– Nu mi-am dat seama, Neil, spuse ea pe un ton hotărât.

El zâmbi, fără s-o slăbească din priviri.

– Nu știi să minți, draga mea. Dă-mi voie să mă uit la mâna ta. Când te-ai prins de balustradă, ai tresărit de durere. S-ar putea să te fi rănit mai grav decât crezi.

– Nu!

– Nu crezi că e un gest copilăresc să-ți ascunzi mâna la spate?

Poate că așa era, dar Petra nu avea de gând să recunoască. În ciuda atitudinii sale prietenoase, Petrei nu-i plăcea tonul lui.

– Ți-am spus, totul e în regulă.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta!

Ea se uită de jur-împrejur.

– Ai o casă foarte frumoasă.

– Petronella!

– Cum dorești, cedă ea.

Îi întinse mâna privindu-l fără încetare în ochi, având din nou senzația că-l cunoaște de mult timp. Numai tabloul era de vină! își spuse ea. Acest Cameron era mult mai mult decât un chip pe o pânză!

Când o strânse de mână, Petra gemu ușor.

– Eram sigur! De ce nu mi-ai spus nimic? întrebă el.

Ea răspunse distrată, mai tulburată de atingerea lui decât de durere:

– Nu am crezut... nu cred că e ceva important. Până mâine dimineață o să treacă.

Dar Neil nu părea impresionat de curajul afișat de ea.

– Ar fi mai bine să-ți pun un bandaj, iar mâine dimineață o să te duc la doctor.

– Nu!

Consultul era, cu siguranță, foarte scump, iar ea nu avea atâția bani. De fapt, nu avea bani mai deloc!

– De ce nu? îi ceru el socoteală. Nu e mare lucru, dacă te gândești la bani. În orice caz, cred că ai asigurare pentru astfel de incidente.

– Te referi la o asigurare pentru mașină?

– Nu, la una medicală.

– Eu...

Cu ochii mari, Petra ezită. Ce rost avea să-i mărturisească, dacă știa că o să se facă bine fără să apeleze la un doctor?

– Cred că un bandaj este suficient.

Neil scrâșni din dinți, exasperat, dar nu comentă. O luă de mână și o conduse pe hol.

– Durează doar câteva clipe, o liniști el. Ar fi bine să-i spun doamnei Allen să se ocupe de fratele tău când o să coboare.

– Mă tem că n-o să coboare, îi spuse Petra. Era foarte obosit și a adormit cum a pus capul pe pernă. Nu e un copil foarte rezistent.

– Sau poate că-l răsfeți prea mult, veni răspunsul lui aspru. Mamele și surorile mai mari mereu fac asta.

Petra se pregătea să-i răspundă, însă el continuă:

– Poate că e mai bine că David n-o să coboare. După cum ți-am spus, avem multe de discutat.

Capitolul 3

– Câți ani are fratele tău, Petronella?

Degetele lui se încordară în jurul brațului ei, de parcă ar fi vrut să arate că este pe cale să-și piardă răbdarea.

– Aproape doisprezece. Eu am douăzeci, adăugă ea repede.

Și-ar fi dorit ca el să fie într-o stare de spirit mai bună și știa că, pentru asta, trebuia să-i facă pe plac. Poate era un semn bun că, pentru a doua oară, îi spusese Petronella.

– Mi se spune Petra, îi zâmbi ea. E mai scurt.

– Dar nu mă grăbesc în ceea ce te privește, îi răspunse el, fixând-o cu privirea. Așadar, am doi oaspeți nepoftiți. Unul încă la școală, altul abia ieșit de pe băncile școlii. Sper că-mi dai voie să mă gândesc puțin la situația asta.

Doi oaspeți! Prin urmare, nu era pregătit să accepte că erau rude, își spuse ea. Fără nici un cuvânt, îl însoți către o cameră mică, foarte curată.

– Ia loc, până găsesc ceva să te bandajez, îi spuse el, în timp ce căuta printr-o trusă de prim ajutor.

Cu gesturi sigure, îi examină încheietura înainte s-o bandajeze.

– Cred că ți-ai sucit-o destul de serios, dar asta o să te ajute. Cel puțin, o să mai cedeze durerea.

În ciuda tonului dur, atingerea sa era extrem de blândă. Așa cum îi spusese, se simți mai bine după câteva clipe.

– Fă cât mai puține mișcări în următoarele două zile, o sfătui Neil. Asta înseamnă că s-ar putea să-ți amâni plecarea, dar e vorba de numai două zile în plus. O să rezist.

– Mulțumesc.

Obrajii ei palizi se îmbujorară, dar încercă să nu ia în seamă ultimele lui cuvinte. Era clar că Neil era un bărbat care spunea exact ce gândea, fără să țină seama de sentimentele celor din jur.

Neil Cameron vorbi foarte puțin în timpul cinei, iar Petra putu să se bucure, ca odinioară, de o masă absolut perfectă, aranjată după toate regulile cerute de etichetă. Totul era perfect – porțelanul era de cea mai bună calitate, vinul era servit la temperatura potrivită, iar argintăria sclipea. Totul îi amintea de Redwell și de vremurile bune când, la cererea tatălui ei, juca rolul de stăpână a casei, în locul mamei sale.

Petra sperase că va avea parte de o masă bună. Din informațiile adunate, aflase că Neil Cameron nu era un bărbat sărac, dar nu se așteptase la așa ceva! Un asemenea lux depășea cu mult imaginația ei!

Bandajul și pastilele luate îi alungară complet durerea și reuși să se descurce destul de bine la masă cu o singură mână. La un moment dat, îi zâmbi seducător. Nu trebuia să uite că avea în fața ei un bărbat, iar ea aflase, pe propria piele, că bărbații erau sensibili la zâmbetele ei.

Fără să-și ia privirea de la ea, Neil îi mai turnă un pahar de vin.

– Te simți mai bine acum?

– Da, mulțumesc, răspunse Petra.

Vru să mai adauge ceva, dar el o întrerupse.

– Termină-ți vinul, Petronella, spuse Neil, cu o urmă de ironie în voce. O să bem cafeaua în salon. A fost o zi foarte grea pentru tine și poate că nu s-a terminat... Depinde ce ai de gând.

Mai degrabă, ce avea el de gând! Petra își plecă privirea, amintindu-și încă o dată, cu durere, că era obligată să se umilească în fața lui. Nu avea de ales! Și nici nu avea posibilitatea de a spune exact ce gândea, pentru că un singur cuvânt greșit putea însemna sfârșitul planurilor ei. În primul rând, trebuia să-l convingă de identitatea ei, dar habar n-avea cum să facă asta.

Camera de zi era, spre bucuria ei, și mai frumoasă decât salonul. Era o cameră spațioasă, cu un covor gros și fotolii joase, confortabile. O briză ușoară, destul de caldă, intra prin fereastra deschisă, aducând o aromă slabă, plăcută, dar greu de definit.

Se așeză și, fără să-și dea seama, oftă adânc, ca și când se pregătea pentru un interogatoriu foarte riguros. Doamna Allen le aduse cafeaua, dar Neil o rugă pe Petra să o toarne în cești.

– Spui că poți să dovedești că suntem veri? Mi se pare interesant, chiar foarte greu de crezut.

Tonul lui dur o făcu să tresară și mâna în care ținea vasul de cafea tremură puternic.

– Ai grijă! o avertiză Neil. Să nu lași impresia că nici tu nu crezi ce spui!

– Ba da! răspunse ea, repede. Ți-am spus că am câte dovezi vrei. În plus, am și un portret.

– Un portret?

Ochii lui albaștri se fixară asupra ei, cu un interes nedisimulat.

– Exact ca cel pe care îl ai în hol.

Neil făcu o pauză, lăsând-o să se bucure de momentul ei de triumf.

– De unde îl ai? Bănuiesc că nu-l îl ai cu tine, nu? L-ai lăsat acasă?

Înțelegând că o consideră mincinoasă, Petra roși puternic.

– Ești...

Se opri înainte de a spune „demn de dispreț".

– De ce nu spui ce aveai de gând? o tachină el, zâmbind ușor.

Petrei îi era greu să suporte, așa curând, o atitudine atât de intimă și prietenoasă.

– Mă deranjează foarte tare, Petronella, faptul că nu ești deschisă cu mine. N-aș fi atât de suspicios dacă ai fi mai relaxată, mai directă.

Dar cum putea? Și-ar fi dorit să fie ea însăși, dar nu îndrăznea.

– Am într-adevăr un portret, strigă ea, sărind în picioare. Mă duc sus chiar acum, să ți-l aduc. Te rog să mă aștepți!

– Să fii sigură că am să te aștept, răspunse el, așezându-se pe un scaun. Mi se pare din ce în ce mai interesant. Cred că aveam nevoie de așa ceva!

Petra nu se opri să-l întrebe ce voia să spună. Ieși grăbită din încăpere, urcă scările și se întoarse rapid, cu respirația

întretăiată, ținând în mână ceea ce considera că era dovada cea mai clară a identității ei. Ținea tabloul la piept, ca și când s-ar fi temut că Neil ar fi vrut să i-l fure.

– Dă-mi-l!

Se ridică din scaun și i-l luă din mână, desfăcându-l încet.

– Fii atent!

El nu păru s-o audă. O cută adâncă îi apăru pe frunte, ca urmare a încordării cu care privea sulul de pânză.

– Te rog! Te rog, dă-mi-l înapoi!

Neil îi aruncă o privire scurtă.

– Nu te teme, spuse el, calm. Nu o să-ți distrug dovada, dacă de asta ți-e frică. Recunosc, e remarcabilă.

Degetele lui atinseră semnătura din josul picturii.

– Același artist! Probabil că a avut două... Nu mai e nevoie să spun că sunt impresionat.

Nesigură, Petra ridică privirea către el.

– Din informațiile mele, am aflat că au fost două tablouri. Se vede că strămoșul nostru care a venit aici a avut mare grijă de tabloul lui.

– Da, zâmbi Neil, bănuiesc că a fost un bărbat vanitos. Semăn destul de bine cu el. Cred că te-a tulburat foarte tare această asemănare, mai ales pentru că pe mine nu mă placi, iar despre el aveai o părere forte bună. Nu-i așa?

– Nu!

Petra răspunse repede, dar era sigură că Neil pusese în cuvinte exact ceea ce o deranja pe ea.

– Adică, îmi place portretul și n-am nici un motiv să nu te plac pe tine, încercă ea să explice.

– Sper că nu.

În vocea lui se ascundea o amenințare. Când îi întâlni privirea misterioasă, Petra se înfioră.

– Bunicul meu îmi spunea că semăn foarte mult cu primul Cameron care a emigrat aici.

Ea se uită la maxilarul bine conturat și la spatele puternic.

– Cel puțin fizic, așa e.

– Mi s-a spus că am moștenit și duritatea lui, însă te las pe tine să spui dacă așa stau lucrurile.

Cu grijă, puse tabloul pe o măsuță.

– Lasă-l, îi ceru el când Petra vru să-l ia. O să vedem mâine ce-o să facem cu el.

Și cu voi doi, continuă Petra în gând. Era conștientă că trebuia să profite de fiecare minut, dar nu știa exact cum trebuia să procedeze.

– Da, sigur, aprobă ea, precaută.

– Nu mă așteptam să-mi cunosc veri despre care nici nu știam că există. Dar acum...

– Asta înseamnă că putem să rămânem? Câteva zile, adăugă ea repede.

– Da, dacă vreți.

Nu era deloc entuziasmat. În schimb, păru amuzat de uimirea ei.

– Ți-aș fi profund recunoscătoare.

– Da?

Ochii lui cercetară cu îndrăzneală chipul tinerei.

– Ești o fată foarte atrăgătoare, Petronella, și cred că aș fi de acord să avem orice relație vrei tu.

Petra nu încercă să înțeleagă sensul exact al vorbelor lui, dar se întrebă dacă ar fi la fel de cooperant în cazul în care ar ști că intenționa să rămână acolo pentru totdeauna.

– Ai venit cu avionul?

Întrebarea lui îi întrerupse gândurile.

– Da.

– Când ai sosit în țară?

– Acum câtva timp.

Nu trecuseră decât două zile, dar nu voia să dea amănunte. Oricum, cele două zile i se păruseră lungi cât doi ani.

– Unde ai mai fost?

Neil Cameron se lăsă pe spate, leneș.

– Prin zonă, încercă ea să tragă de timp. La Calgary.

Ochii lui se îngustară, dar Petra nu putea spune dacă Neil era suspicios sau doar amuzat.

– Nu vrei să dai prea multe amănunte!

Ea se forță să zâmbească.

– Îmi cer scuze dacă nu par prea politicoasă, dar sunt prea obosită. Chiar nu mă așteptam să mă simt așa.

Ceea ce era adevărul-adevărat!

– Nu e ușor să te descurci în zona asta cu mașina, fu el de acord. Poate ar fi fost mai bine dacă ai fi venit cu trenul. Canada are o rețea de căi ferate impresionantă.

– Mașina! își aminti ea. Oare o să plătesc mult că o țin mai multe zile?

– Nu ai întrebat la firmă, Petronella?

Ea roși, regretând că adusese vorba despre asta.

– Nu m-am gândit că o să am un accident, reuși ea să găsească o explicație.

– O să trimit un mecanic mâine, se oferi Neil. Dacă reușește s-o repare, cred că ar fi mai bine s-o înapoiezi firmei de la care ai închiriat-o. Trebuie să aibă o filială în zonă.

– Da, murmură ea.

Acum îi părea rău că închiriase mașina și se întrebă de unde avea să facă rost de banii necesari. N-o să mai rămână cu nici un ban!

– Sunt multe lucruri la care nu m-am gândit, recunoscu ea. M-am chinuit atâta și a trebuit să am grijă și de David...

– Dar cred că el nu este responsabilitatea ta!

– Noi suntem orfani.

Nu ar fi vrut să-i spună atât de curând și nici atât de direct, dar poate că era mai bine așa.

– Așadar, ai făcut călătoria asta ca să-l ajuți pe fratele tău să treacă peste pierderea suferită?

– Într-un fel.

Petra avu impresia că privirea lui deveni mai blândă.

– E destul de greu, nu-i așa? Un băiat ca David are nevoie de o mână de bărbat.

– O, nu!

Din instinct, simți nevoia să-l protejeze pe fratele ei.

– S-ar putea să ai dreptate, dar David este un copil foarte cuminte. Mai degrabă are nevoie de multă înțelegere și compasiune.

– Asta e părerea unei femei, i-o tăie el scurt. Nu e bine să-l cocoloșești prea mult.

– Nu ești în situația lui, se opuse Petra.

Chiar nu și-l putea imagina pe Neil într-o postură delicată, pentru că era mult prea puternic, sigur pe el și chiar arogant.

– Eu n-am fost niciodată cocoloșit, Petronella, dacă asta ai vrut să spui. Și nici acum nu sunt. Sau poate te oferi tu?

Speriată brusc, Petra îl privi cu ochi mari, amintindu-și ceva ce o deranjase toată seara.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să te întreb dacă ești căsătorit. Sau locuiești singur?

Informațiile ei spuneau că nu exista nici o doamnă Cameron, dar nu putea să-i dezvăluie că știa atât de multe despre el. Sau poate că datele ei nu erau corecte.

– Parcă ai mai întrebat asta.

– Nu, nu cred.

– Am o mamă vitregă și o soră vitregă, spuse el, fixând-o cu privirea. Dar amândouă sunt plecate, pentru că apreciază mai mult viața de oraș decât sălbatica preerie. Mă onorează cu câte o vizită, din când în când. Și nu, nu sunt căsătorit. Deși mi-ar prinde bine, Petronella. Pentru o fermă de asemenea dimensiuni, e nevoie de un ajutor.

Un ajutor? se întrebă ea în gând. Oare acesta era singurul motiv pentru care își dorea o soție? Pentru el, căsătoria însemna un contract de afaceri?

– Vorbești în termeni destul de duri despre asta, remarcă ea, surprinsă.

– Mai bine așa decât să las emoțiile și sentimentele să-mi întunece judecata, zâmbi el. Și mai trebuie să mă gândesc și la fiii mei.

– La fiii tăi?!

– Încă nu am, dar îmi doresc.

Ce tupeu! Sau poate că acesta era modul lui de a-i spune că o biată fetișcană din Anglia nu era potrivită pentru o asemenea poziție? Dar Petra nu era interesată de asta! Tot ce-și dorea era să-i asigure un viitor lui David pentru ca drumul lui în viață să fie mai ușor. Cu siguranță că, dacă așteptase până acum, Neil Cameron își mai putea amâna căsătoria câțiva ani.

– Înțeleg, ridică ea din umeri.

– Mulțumesc, răspunse Neil, la fel de politicos.

Petra se ridică din fotoliu.

– Îmi pare rău că n-o să le cunosc pe mama și pe sora ta. Poate altă dată.

El clătină din cap și veni lângă ea.

– Mi-ar plăcea ca ele să vadă părul tău blond.

Întinse mâna și prinse o șuviță între degete.

– Evident, nu semeni cu cei din familia Cameron, care erau bruneți.

Petra tresări sub atingerea lui.

– Mama mea era din Italia și era blondă.

– Asta explică multe, replică el, fără să precizeze ce voia să spună. Cred că ai fost o bambina încântătoare.

– Posibil.

Încercă din toate puterile să-și păstreze siguranța de sine. Doar nu va începe și el s-o atingă și s-o complimenteze, ca toți ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse!

– S-a întâmplat ceva, Petronella? Ești o tânără fermecătoare, care pare gata să răspundă mângâierilor unui bărbat. Nu te-ai gândit la asta înainte să intri în casa unui necunoscut?

Ea izbucni într-un râs nervos și se depărtă de el.

– Cred că-ți place să mă tachinezi, domnule Cameron.

– Neil, îi aminti el. Doar suntem veri, nu?

– Da, Neil.

Petra se forță să nu uite că s-ar putea să aibă la dispoziție numai două zile pentru a-l convinge și că nu va putea face asta dacă se purta în continuare ca o micuță naivă.

– Sunt obosită, spuse ea, bătând din genele lungi. Te superi dacă merg la culcare?

– Te retragi? întrebă Neil, ironic. Cred că nu mai ai sânge de scoțian în vene! Ori poate al meu e mai puțin diluat de cei care au venit în familia noastră. Eu nu mă retrag niciodată!

– Nici când e vorba de un prieten în necaz? încercă ea să zâmbească.

– Nu conta pe asta!

În ciuda hohotului de râs, Petra luă în serios cuvintele lui.

– Noapte bună, Petronella. Somn ușor! Avem multe de discutat, dar o lăsăm pe mâine dimineață.

***

Somnul Petrei fu tulburat de imaginea amenințătoare a lui Neil Cameron și se trezi de câteva ori, transpirată. Mâna o durea la fiecare mișcare, așa că, în cele din urmă, se hotărî să se ridice din pat și să se îmbrace. Cerul senin promitea o nouă zi călduroasă, motiv pentru care Petra renunță la blugi în favoarea unei fuste și a unui tricou foarte subțire.

Intră în camera lui David și văzu că dormea liniștit. Pentru că era abia ora șapte, decise să nu-l trezească. Îl mângâie pe frunte și-l sărută ușor, apoi închise cu grijă ușa.

Coborî în liniște și ieși în fața casei, în iarba mătăsoasă. Cu sandalele în mână, lăsă iarba udă de roua dimineții să-i dezmierde tălpile goale. Amintirile legate de vechea ei casă reveniră cu atâta putere, încât ochii i se umplură de lacrimi.

Precaută, preferă să se plimbe în jurul casei. Nu îndrăznea să se îndepărteze din două motive. În primul rând, se temea

că David se va alarma dacă n-o va găsi aproape când se va trezi. În al doilea rând, nu voia să se rătăcească. Proprietatea lui Neil Cameron părea atât de vastă, încât acest lucru era foarte posibil, dacă nu chiar probabil. Nu putea să uite experiența de ieri și nu voia să riște o întâlnire cu adjunctul lui Neil.

Se opri lângă un gărduleț alb aflat la mică distanță de casă și privi în jur. Terenul era imens! Din locul în care se afla, casa părea foarte mare, flancată de hectare întregi de pădure și pășune. Nu-și putea lua ochii de la munții maiestuoși, puternici, care se vedeau în spatele casei.

Petra se gândi la Neil și-și dădu seama că, deși știuse cum arată, nu fusese pregătită pentru întâlnirea cu el. Înainte să-l cunoască, jurase că va sacrifica și bunul ei cel mai de preț pentru a-l ajuta pe David, dar acum își dădea seama că nu era în stare să facă asta. În adâncul inimii, sperase să găsească un bărbat mai în vârstă, pe care să-l considere un înlocuitor al tatălui său și care să accepte, dacă nu chiar să dorească, o fiică. În schimb, găsise un bărbat tulburător în fața căruia nu reușea să-și păstreze stăpânirea de sine. Iar acum, când rămăsese fără bani, se vedea nevoită să recunoască faptul că exista o singură cale de a-l înlănțui pe Neil Cameron. Era o singură cale de a obține ceea ce voia!

Lăsă deoparte aceste gânduri și se hotărî să-și găsească mașina. Oare în ce stare era? Nu se vedea nici urmă de Neil Cameron, iar Petra se gândi că plecase deja sau încă nu se trezise. Dar a doua variantă nu i se părea probabilă, deoarece Neil îi făcuse impresia unui bărbat care nu obosește prea ușor. Se îndreptă spre un șopron din care se auzea un zgomot. Spre surprinderea ei, văzu că acolo se aflau un elicopter, un avion mic, însă foarte elegant, și, în capătul șopronului, mașina ei.

– Scuzați-mă, se adresă ea unui bărbat care lucra sub mașină. Puteți s-o reparați?

El se grăbi să iasă de sub mașină, uimit și rușinat în egală măsură.

– Îmi pare rău, domnișoară. Pot să vă ajut cu ceva?

– Voiam doar să știu dacă puteți s-o reparați, zâmbi ea.

– Da, domnișoară, cred că da. Adică, sunt sigur, dar nu lucrez la ea decât de vreo două ore.

– De două ore? Dar e abia șapte!

– Sigur, domnișoară, zise el trecându-și mâna prin părul blond. Noi ne trezim devreme.

– Înțeleg.

Petra făcu un pas înapoi, ca să mărească distanța dintre ea și tânărul care o privea admirativ.

– Mă întrebam...

Simți o mână puternică pe umăr și se întoarse rapid.

– Ar trebui să ajuți, nu să încurci lumea, Petronella.

Oare de ce era atât de supărat? se întrebă ea. Încercă să-i susțină privirea dură, dar nu reuși și ochii ei se opriră asupra pieptului lui lat, dezvelit de cămașa pe jumătate descheiată.

– Abia am venit, reuși ea să rostească, întrebându-se de ce-i bătea inima atât de tare. Am întrebat cât de mari sunt pagubele. E ceva rău în asta?

Privirea ei rămăsese lipită de pieptul lui, dar Neil se făcu că nu observă și-i spuse tânărului să se întoarcă la treabă.

– Ai mâncat ceva de dimineață? Arăți de parcă ți-ai fi petrecut ultima oră plimbându-te prin iarba udă de rouă.

– Nu, încă n-am mâncat.

– Vino cu mine, îi ceru el. Cred că ți-ar prinde bine să mănânci ceva. După cum arăți, recunosc că mie îmi vine să te mănânc și sunt gata să uit că pretinzi că suntem rude.

O luă de mână și o trase după el. Petra, aruncând o ultimă privire către mașina roșie, decise să nu se împotrivească. Știa că bărbații ca Neil Cameron erau întărâtați de rezistența femeilor; în plus, simțea că-l supărase destul pentru acea oră matinală.

Dar Neil o strângea atât de tare de mână, încât Petra nu avu încotro:

– Am întrebat dacă poate s-o repare, atâta tot.

– Destul, Petronella! Nu ți-am spus aseară că cineva se va ocupa de mașina ta? Chiar crezi că era nevoie de tine acolo? Nu-l ajutai cu nimic dacă zâmbeai într-una!

– Prostii!

O cuprinse indignarea, dar își dădu seama că nu putea să spună exact ce gândea. Avea prea multe de pierdut.

– Nu se poate să nu fac nimic bine! Am vrut să ajut și eu!

– Cel mai bine ar fi să nu stai în calea nimănui!

Se opri în fața intrării din spate a casei și o privi cercetător.

– Arăți foarte bine, verișoară. Chiar am început să cred că există o legătură de sânge între noi, altfel nu pot să-mi explic de ce am impresia că te cunosc de mult. Dar nu trebuie să te porți așa cu toată lumea.

Petra se simți luată prin surprindere.

– Și eu simt la fel.

– Dar tu aveai portretul, îi aminti el. Eu nu te-am mai văzut niciodată, dar îmi ești foarte familiară. Poate peste câțiva ani, dacă o să mai revii, o să putem să avem o relație mai bună.

– Da, aprobă ea.

Nu știa exact ce urmărea el, dar citea printre rânduri că nu dorește ca șederea ei să se prelungească. Nimic nou!

Neil o trase în bucătărie, o încăpere foarte spațioasă. Masa era deja așezată, iar doamna Allen tocmai scotea o tavă cu biscuiți din cuptor. Instantaneu, Petra se simți ca acasă. Se simțea din nou copil și-i zâmbi doamnei Allen cu căldură, când aceasta veni s-o servească.

– Pot să mă duc să-l chem și pe David?

El luă cana de cafea și-și trase un scaun.

– Cred că aud pe cineva coborând. Nu poate fi decât el.

Câteva secunde mai târziu, David intră în bucătărie. Salută politicos, apoi se așeză lângă Petra, pe locul pe care i-l indică doamna Allen.

– De ce nu m-ai trezit? îi reproșă el în șoaptă.

– Am considerat că trebuie să te odihnești, răspunse ea la fel. Erai foarte obosit.

– Tu mereu crezi că sunt obosit! Să știi că nu mai suntem la Londra!

– Aseară ai adormit înainte să ajungi în camera ta.

– Dar acum sunt odihnit. Ar fi trebuit să...

Văzând privirea neputincioasă a Petrei, Neil interveni.

– Nu e nici o grabă și, oricum, e foarte devreme. După micul dejun mă duc în oraș cu sora ta, ca s-o consulte un doctor. Vrei să vii și tu?

– Nu prea știu.

Trase adânc aer în piept.

– Aș prefera să stau aici, domnule, dacă nu vă supărați. Dar numai dacă îmi promiteți că o să aveți grijă de Petra!

– Așa o să fac, spuse Neil, solemn. În felul ăsta, n-o să mai stea pe capul tău.

– Știți, ei îi e teamă numai de bărbați, spuse David înainte ca Petra să-l poată opri.

– Invenții!

Încercă să evite privirea plină de interes a lui Neil.

– David își imaginează tot felul de lucruri, spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Neil se întoarse din nou către David.

– Atâta vreme cât o să stai pe lângă casă, totul o să fie în regulă. După prânz, o să te duc chiar eu să vezi toată ferma, dar până atunci să nu te îndepărtezi de casă.

Băiatul aprobă.

– Eu nu vreau să merg în oraș, interveni în discuție Petra. Mă simt mult mai bine.

Mâna o durea în continuare, dar știa că nu are bani să plătească nici consultația, nici medicamentele.

– Fii fată cuminte și nu te certa cu mine, îi spuse Neil foarte serios. Eu sunt de vină pentru accident. Mă rog, animalul meu, ceea ce e același lucru.

– Petra nu are bani pentru doctor, punctă David.

Cu obrajii în flăcări, Petra asista neputincioasă la dezvăluirile fratelui ei. Chiar nu mai ținea minte nimic din ce-i spusese înainte să ajungă aici?

– Nu vorbi prostii! Sigur că pot! Ba chiar insist!

– Dar nu... A, îmi pare rău! zise el, înțelegând, în cele din urmă, că nu trebuia să spună nimic.

Spre ușurarea ei, Neil nu comentă.

– Cred că ar trebui să-ți iei un pulovăr, Petronella.

– Da, spuse ea repede, decisă să nu mai protesteze.

Pe lângă faptul că voia să știe în ce stare era mâna ei, își dădea seama că era important ca David să nu stea în preajma lui Neil.

– Hai, du-te și ia-l. Aș vrea să plecăm cât mai curând. Ne vedem afară. Eu mă duc să discut ceva cu adjunctul meu.

În fața ușii, Petra se opri.

– Cu adjunctul tău?

– Da, așa am spus.

Ea ignoră tonul lui aspru.

– Pot să vin și eu? Cred că s-ar cuveni să-i mulțumesc pentru ajutorul pe care ni l-a acordat ieri.

– Asta-i bună! Nu te mai gândi la asta. Cel care te-a ajutat n-a fost adjunctul meu.

– Nu?

– Nu, Petronella. Și mă tem că n-ai să-l mai vezi niciodată pe bărbatul acela. Dacă vrei să știi, a fost foarte mulțumit cu ceea ce a primit deja.

Zâmbind automat, fără să priceapă, Petra ieși din cameră.

Capitolul 4

Cincisprezece minute mai târziu, stătea lângă Neil într-un avion de mici dimensiuni. Ca la fiecare decolare, simți o senzație ciudată în stomac și încercă să respire regulat. Se uită către Neil și căpătă încredere când văzu cât de sigur pe sine era.

– Ești obișnuită cu zborul? o întrebă Neil, la un moment dat.

– Puțin, răspunse ea, dar numai cu avioane mari. În Anglia sunt puțini oameni care au avioane personale.

– Pentru că acolo nu există distanțe atât de mari ca aici, replică el, făcându-se că nu înțelege adevăratul sens al cuvintelor ei. Nu uita că țara noastră este a doua din lume ca suprafață. Numai provincia Alberta este mai întinsă decât toată Anglia!

– Da, cred că asta ar fi o explicație.

– Este un adevăr geografic, zâmbi Neil. N-ai nici un motiv să te opui.

– Dar, în același timp, este un fapt care ți-a permis să faci afaceri și să te îmbogățești.

Sprâncenele lui groase se arcuiră.

– Cred că strămoșul nostru a suferit toată viața din pricina dorului de țara sa. Ce facem noi e o muncă de pionieri, Petronella, dar răsplata e destul de frumoasă pentru cei cărora nu le e frică să acționeze.

Petra observase deja că era foarte greu să se certe cu Neil și că răspunsurile lui erau întotdeauna foarte logice.

– Am văzut că ai două avioane personale. Le folosești doar ca să mergi în oraș?

– Nu, răspunse el cu aceeași voce tărăgănată. Le folosim adesea ca să supraveghem turmele de vite și să căutăm vitele rătăcite. Câștigăm astfel o mulțime de timp. De obicei, mergem cu avionul și atunci când vrem să ne vizităm vecinii, pentru afaceri sau petreceri. Câteva sute de kilometri nu înseamnă nimic cu avionul, dar cu mașina ar dura o zi întreagă.

Era normal ca Neil să aibă o viață socială foarte activă, își spuse ea.

– Relaxează-te, îi ceru Neil văzând că era ușor încruntată. Mă bucur că nu mai ești desculță.

Nu spuse nimic de faptul că sandalele erau vechi și ponosite, iar ea speră că nu observase acest lucru.

– Ai călătorit mult? întrebă el, într-o încercare de a face conversație.

– Da, veni iute răspunsul.

Adevărul era că în ultimul an nu plecase nicăieri.

– Mă așteptam ca o tânără care arată ca tine să fie măritată.

Privirea lui insolentă zăbovi câteva clipe asupra corpului ei.

– Cum de ai scăpat?

– Aș putea să te întreb același lucru, replică ea, tăios. Eu, una, nu vreau să mă căsătoresc.

– S-ar putea să te răzgândești, o tachină Neil. Nu există nici un iubit?

– Nu.

– Dacă ai fi mai mare, Petronella, aș crede că ai avut parte de o relație tare nefericită.

– De ce să crezi așa ceva?

– Din felul în care reacționezi de câte ori mă apropii de tine. În plus, David a spus că te temi de bărbați.

Așadar, auzise!

– Te cunosc doar de o zi!

– Nu e nevoie să-mi explici nimic. Între noi nu e nevoie de așa ceva!

– Crezi că există o explicație?

– Da, însă nu vreau să te forțez. Chiar dacă ne cunoaștem numai de o zi, aș fi gata să aterizez imediat și te-aș face să-mi spui toată povestea vieții tale. Aș face asta, dacă am fi într-un elicopter. Chiar dacă nu ai fi de acord cu metodele mele, sunt sigur că ai ajunge să le apreciezi. Te consider suficient de matură pentru asemenea lucruri, Petronella! Mai ales când ai asemenea buze!

Roșie ca focul, Petra privi fix înainte, strângând puternic buzele pline, admirate de bărbatul din stânga ei. Ce neobrăzare! Evident, era obișnuit să discute așa cu femeile și să fie considerat irezistibil! Înfățișarea sa și contul gras din bancă erau motive suficiente.

Își feri în continuare privirea, prefăcându-se că admiră peisajul. Ar fi vrut să nu-i răspundă, dar nu voia să creadă că se teme de acest subiect.

– Nu-mi plac foarte tare bărbații, recunoscu ea. Sigur, persoanele de față se exclud.

– Îți sunt recunoscător. Să înțeleg că ai avut într-adevăr o relație nefericită?

– Nu.

Abia atunci înțelese ce voia el să spună.

– Oricum, nu e vorba de ceea ce crezi tu.

– Oare? Femeile se pricep foarte bine să pară fragile și complet inocente. Trebuie să treacă foarte mult timp până când bărbații reușesc să le înțeleagă.

– Iar voi sunteți de admirat pentru că nu sunteți deloc inocenți? îl provocă ea.

Avionul prinse un curent de aer cald, iar el îl controlă cu o mână sigură, așa cum părea să facă și cu femeile.

– Ăsta e unul din paradoxurile unei relații – femeile își doresc un bărbat care să știe să se poarte cu ele, dar urăsc din toată inima experiența de care dă dovadă.

– Și nu au dreptate?

– Dar dacă în felul acesta sporește plăcerea lor?

– Oh!

Îmbujorată din nou, Petra își feri privirea. De ce vorbea cu ea într-un asemenea mod? Era ca și cum făcea dragoste cu ea, sub pretextul unei conversații obișnuite.

– Cred că vorbim despre lucruri diferite, reuși ea să spună în cele din urmă.

– Orice drum are suișiuri și coborâșuri, Petronella, o tachină el. Sunt sigur că există un punct în care ne putem întâlni. Ba chiar sunt nerăbdător să se întâmple asta. Poate atunci când o să revii aici...

Brusc suspicioasă, se uită la el, dar nu-și dădu seama dacă râdea de ea. Poate că totul era în mintea ei, deoarece se știa vinovată. Povestea ei era cusută cu ață albă și știa că putea fi descoperită în orice clipă, iar Neil nu era un bărbat naiv. Oare vorbea despre întoarcerea ei pentru că știa că nu avea de gând să mai plece? Își dorea să rămână și era gata să sacrifice tot pentru asta. Iar dacă Neil era un bărbat experimentat în relațiile cu femeile, așa cum părea, însemna că îi va fi destul de ușor.

– Nu uita că sunt verișoara ta, râse ea ușor.

– Cu atât mai bine! răspunse Neil pe același ton.

Aterizară în Calgary, principalul oraș din provincia Alberta, locul unde se născuse faimosul rodeo.

– Am fi putut merge și în alte orașe, mai apropiate, dar cunosc un doctor foarte bun care lucrează aici. Am vorbit cu el aseară și mi-a spus că ne poate primi astăzi.

Două ore mai târziu, cei doi erau pe drumul de întoarcere către casă. Viteza întregii operațiuni o uimise peste măsură pe Petra. Spitalul unde o dusese Neil era foarte curat, foarte eficient și, se temea ea, foarte scump. El plătise toate cheltuielile, iar Petra, foarte rușinată, murmurase la ieșire că trebuie să se socotească.

– Mai târziu, răspunsese Neil, scurt.

Din fericire, nu era vorba de o fractură, ci numai de o luxație. Doctorul, un prieten de-al lui Neil din perioada studenției, îi spusese că se va face bine în câteva zile, dar o sfătuise să nu conducă mașina.

Neil deschise subiectul abia când se apropiară de casă.

– Cred că vei fi nevoită să-ți prelungești vizita, nu-i așa? Sau poate vrei să pleci de aici cu trenul sau cu autocarul?

Îngrozită de această perspectivă, Petra își feri privirea. Oare vorbea serios? Sau poate ghicise că nu avea de gând să plece și voia s-o audă pe ea spunând asta. Încă o dată – pentru a câta oară? – se întrebă care va fi reacția lui când va afla că nu va mai pleca niciodată.

– Aș prefera să stau cu tine, dacă nu te deranjează, spuse ea în cele din urmă, dând impresia că nu știe cum să procedeze.

– Ești bine venită, bineînțeles, răspunse el cu răceală. Dar cred că ar trebui să știi că acum este o perioadă foarte plină la fermă și n-o să am timp să mă ocup de tine.

– Nu e nici o problemă, spuse Petra repede.

După privirea pe care i-o aruncă Neil, înțelese că răspunsul ei fusese prea rapid.

– Vreau să spun... știu că ai multă treabă, dar o să vii acasă seara, nu?

– Îți dorești asta?

– Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, răspunse ea, precaută.

– Să n-ai nici o îndoială, Petronella!

Tonul lui deveni foarte serios.

– O să ajungi să mă cunoști!

În acea seară, Petra decise să poarte singura ei rochie. Spera ca Neil s-o vadă îmbrăcată în altceva și să creadă că avea o garderobă destul de bogată. Poate că în zilele următoare nu va avea timp să se gândească la asta, pentru că va fi prea ocupat cu treaba la fermă. Își pieptănă părul și-l lăsă liber, știind că toată lumea îi aprecia strălucirea naturală. Poate că așa Neil nu va observa rochia gri, decolorată de prea multe spălări.

Spre ușurarea ei, Neil păru interesat doar de părul și de ochii ei, pe care le studie cu interes. Hainele lui erau elegante, croite impecabil și-i veneau foarte bine. Părea puternic, autoritar și, mai ales, extrem de atrăgător.

Din remarcile lui, Petra înțelese că-și petrecea marea parte a anului singur, dar nu credea că este genul de bărbat care se mulțumea cu propria companie. I se părea dur și intolerant, dar spera că sub această fațadă se ascundea o altă latură a lui, pe care o va cunoaște cu timpul.

David, în schimb, nu împărtășea îndoielile ei. Băiatul își petrecuse toată după-amiaza cu Neil și se întorsese acasă plin de entuziasm.

– Neil e super, Petra! anunțase el, lăsând-o pe sora lui mută de uimire și de curiozitate.

– Nu uita că s-ar putea să nu fie la fel după ce o să-i cerem să rămânem aici, reușise ea să-i șoptească.

După cină, când David se duse la culcare, Neil începu s-o întrebe, așa cum se temuse Petra, despre viața ei din Anglia.

– Ai o slujbă la care trebuie să te întorci, Petronella? o chestionă el.

Deși pregătită pentru o asemenea întrebare, ea tresări.

– N-nu. Am avut una, dar am renunțat la ea înainte să vin aici.

– Să înțeleg că n-ai avut un șef înțelegător...

– Pot să găsesc foarte ușor de lucru, spuse ea, evaziv.

– Ai o specializare?

– Nu.

Răsuflă ușurată când văzu că Neil nu insistă.

– David merge la o școală specială? schimbă el subiectul.

– Specială?!

– Vreau să spun, cu internat.

– Nu, răspunse ea. Știi, nu e un băiețel foarte puternic.

– Mie mi se pare că arată foarte bine.

Petra nu putu să scape de privirea lui întrebătoare.

– Acum da. Însă de obicei este obosit și...

Lacrimile îi umplură ochii și nu mai putu continua. Neil tăcu preț de câteva clipe, iar Petra se gândi, recunoscătoare, că n-o va mai întreba nimic. Dar se înșelase.

– Cu ce se ocupa tatăl tău?

– Era un economist foarte respectabil.

– Înseamnă că a avut grijă de voi și v-a lăsat o moștenire frumoasă.

Cum se răspundă la o asemenea întrebare fără să-i dezvăluie tot adevărul?

– Ne-am descurcat, spuse ea în cele din urmă.

– Ți-e greu din cauza lui David, nu?

– E un copil foarte cuminte. Dar îmi fac griji din pricina lui, cum e normal.

– Da, e normal, replică el. Cred că băiatului i-ar fi mai bine la o școală cu internat. Dacă ar începe chiar din toamnă, ai putea și tu să-ți vezi de viața ta.

Neil se ridică să-și toarne un pahar, iar Petra îl privi uimită. Nimeni nu știa mai bine decât ea cât de mult își dorea David să meargă la internat. Băiatul îi spusese acest lucru și tatălui lui, dar Charles Sinclair hotărâse că va putea să meargă de la doisprezece ani. Acum, acest lucru nu mai era posibil. Singura soluție era ca Neil să suporte cheltuielile. Avea de gând să-l întrebe, la un moment dat, însă era mult prea curând. Până atunci, nu putea decât să spere că David va reuși să-i facă o impresie bună autoritarului lor văr.

În timpul după-amiezii, Neil îl luase pe David la o plimbare călare. Petra fusese nevoită să rămână acasă, pentru că mâna nu-i pemritea să strunească un cal. Deoarece Neil știa asta, Petra bănuia că voise să fie singur că fratele ei și să-i pună o mulțime de întrebări. Când cei doi se întorseseră, David îi spusese că Neil nu-l întrebase nimic, dar ea nu se liniștise pe deplin.

– Viața mea nu este foarte importantă, îi răspunse ea.

Neil se așeză înapoi pe fotoliu.

– Dar ar putea să fie. Dacă nu pentru tine, atunci pentru altcineva.

Ea bănuia că se referă la David, așa că fu foarte uimită să-l audă spunând:

– Multe femei ar plăti oricât să arate ca tine. Frumusețea, Petronella, nu trebuie disprețuită. E un bun de preț pe care poți să-l vinzi scump. Într-o bună zi, ai să înțelegi!

– Dar... e îngrozitor ce spui!

Indignată, Petra sări în picioare. Era gata să continue, dar văzu privirea lui amuzată și batjocoritoare în același timp și se sili să-și păstreze cumpătul.

– Îmi pare rău, murmură ea. Cred că sunt prea obosită și nu mai știu ce spun. Dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să mă duc în camera mea. Știu că ai vrut să mă tachinezi, nimic mai mult.

Neil veni lângă ea și-i cuprinse umărul cu palma lui mare. Atitudinea lui nu semăna deloc cu aceea a unui văr.

– Cred că nici unul din noi nu poate fi sigur de asta, Petronella.

Pentru că ea nu răspunse, Neil o îndemnă să meargă spre scară și aștepă până când începu să urce treptele.

În următoarele zile, Petra continuă să pretindă că mâna o durea destul de tare. Adevărul era că durerile apăreau mult mai rar și că medicamentele pe care le lua își făceau efectul. Nu se văita de dureri, dar, ori de câte ori Neil era în preajma ei, se prefăcea că nu poate să facă diferite lucruri, iar el îi sărea în ajutor, plin de solicitudine. Paloarea îi trecuse aproape complet și căpătase un ușor bronz care se potrivea de minune cu părul ei blond, mătăsos.

Și David arăta mai bine. Era odihnit și-i plăcea să locuiască în casa lui David. Îi plăcea ferma și ținutul în care era amplasată și era plecat toată ziua, fie cu Neil, fie cu alți muncitori. De câte ori rămânea singur cu Petra, o implora să rămână permanent cu Neil.

– E foarte frumos aici, spunea el. Dacă Neil nu poate să ne țină, nu poți să-ți găsești o slujbă într-un oraș de pe aici? Nu ar fi ca atunci când lucrai în Anglia? Eu aș vrea să nu ne întoarcem la Londra.

Când David se ruga atât de tare și o privea cu ochii lui mari, inocenți, Petrei îi venea greu să-i amintească faptul că totul de putea duce de râpă dacă Neil refuza să-i ajute.

Cu fiecare zi ce trecea, îl cunoștea din ce în ce mai bine pe vărul lor. Seara, după cină, stăteau de vorbă, iar ea tânjea după compania lui. Se simțea singură doar atunci când el avea de lucru și se închidea în birou. Inconștient, ajunsese să creadă că Neil era bărbatul din tablou, acel Cameron pe care îl considera „al ei" și la care ținea. Dar lucrurile stăteau așa numai atunci când el era în toane bune. Când se schimba, și asta se întâmpla destul de des, vorbea autoritar, cu răceală și devenea un străin de care Petra știa că trebuie să se ferească.

Într-o seară, chiar înainte de cină, sosi un musafir. Afară bătea vântul destul de tare și nu auziră zgomotul elicopterului, așa că rămaseră surprinși când ușa se deschise și intră un bărbat tânăr. Nu era la fel de înalt ca Neil, dar era bine făcut și avea un chip prietenos. Petra bănui că nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

– Bună, Neil, salută noul venit, traversând camera către el. Am auzit că ai un musafir și recunosc că muream de curiozitate. Am crezut că au venit doamna Cameron și Janey însoțite de cineva, dar doamna Allen mi-a spus că nu-i așa.

Petra nu-și putu da seama dacă Neil era bucuros sau deranjat de neașteptata apariție.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, răspunse el, scurt. Dacă ai fi crezut că era Janey, nu te-ai fi grăbit.

Apoi făcu prezentările. Oliver Hurd fu cucerit pe dată de Petra.

– Verișoara ta!

Scoase un fluierat admirativ.

– Încă nu e sigur, precizează Neil, cu ochii la obrajii îmbujorați ai Petrei. Mă tem că Petronella este mult mai entuziastă decât mine. Se pare că avem un strămoș comun care a venit prin locurile astea acum vreo două sute de ani.

– Nu mai spune! comentă Oliver, fără s-o slăbească din ochi pe Petra. Am auzit de accident și regret nespus.

– Vezi ce repede circulă veștile, Petronella?

– Da, râse ea.

Oliver și Petra purtară o scurtă conversație, sub atenta supraveghere a lui Neil. Musafirul neașteptat își prelungi șederea și la cină, dar plecă imediat după aceea. Fusese, în mod clar, fermecat de Petra și promise să revină cât mai curând.

Ea nu luă în serios cuvintele lui Oliver, dar tânărul reveni de două ori în săptămâna următoare. Era un bărbat agreabil și aprecia compania lui, pentru că Neil era plecat în timpul zilei, dar nimic mai mult.

Neil nu-i spuse nimic despre aceste vizite, dar Petra înțelese că nu-i făceau plăcere. Îi explică, pe un ton rece, că Oliver era ca și logodit cu sora lui vitregă și că ambele familii aprobau această relație. Janey, mai ales, își dorea din toată inima să se mărite cu Oliver. Dar Petra nu era sigură că tânărul era foarte îndrăgostit. Când Neil îl anunțase că Janey va veni acasă în câteva săptămâni, el tăcuse și aprobase cu o mișcare a capului.

La următoarea vizită a lui Oliver, Petra se plimba la pârâu.

– Tu nu înoți? o întrebă el, văzându-i chipul îmbujorat. Neil nu te-a dus la lac? Apa e caldă acum. Acum câteva săptămâni, era cald și soare, dar apa era rece ca gheața.

– Stop! zâmbi ea, ridicând o mână.

Debitul verbal al lui Oliver o impresionase din prima zi în care îl cunoscuse.

– Am fost la lac, dar n-am intrat în apă. David, în schimb, înoată în fiecare zi. Mie îmi place să stau pe mal și să-l privesc. Îi place foarte mult.

– Fratele tău se simte din ce în ce mai bine aici. S-a schimbat mult.

Oliver coborî din camionul pe care-l luase de la fermă ca să vină după ea.

– Cum ai ajuns aici, singură? o întrebă el. Nu văd nici o mașină.

– Nu.

Nu voia să se gândească la mașina ei roșie, care se prăfuia într-un colț al garajului lui Neil, și nici la nota de plată care creștea cu fiecare zi.

– Neil m-a adus aici. S-a dus pe câmp, pentru că are ceva de rezolvat cu niște vite, și a promis că vine să mă ia într-o oră.

Nu-i spuse că o rugase să meargă cu el și că refuzase, pentru că, în ultima vreme, prezența lui o tulbura din ce în ce mai tare.

– Foarte bine, spuse Oliver, așezându-se lângă ea pe pământ. De fapt, voiam să te întreb ceva. Eu mă duc în oraș și mă întrebam dacă nu vrei să vii cu mine. Măcar pentru magazine, dacă nu de dragul meu. Nu poți să reziști la o raită prin magazine!

Petra îl privi, gânditoare. I se părea că invitația lui era un gest frumos, dar o întrebare o frământa – era vorba oare de mai mult? Nu avea voie să uite de Janey! Dacă s-ar duce în oraș cu el, Neil ar putea s-o acuze că-l încurajează. Simți o urmă de regret, pentru i-ar fi plăcut să facă o plimbare mai lungă. În special cu Oliver, alături de care putea să fie mereu ea însăși. Dar trebuia să-l refuze. În plus, nu avea haine potrivite și nici bani.

– Poate altă dată, spuse ea.

– Hai, Petra! De ce nu vrei? Câteva ore... N-o să te răpesc, chiar dacă mi-ar plăcea s-o fac! Ți-ar prinde bine o plimbare. Ferma lui Neil e frumoasă, dar asta nu înseamnă că nu poți merge și în altă parte.

– Mai bine nu, Oliver.

Îi era greu să reziste, mai ales când rugămințile lui erau atât de stăruitoare.

– Nu mă placi!

În vocea lui se simțea tristețe.

– Nu e vorba de asta. Te plac – și încă mult! Dar David a fost plecat toată ziua și vreau să ajung acasă, să văd ce face. Nu pot să-i cer doamnei Allen să aibă grijă de el toată ziua.

Pentru o clipă, păru că Oliver are de gând să insiste, dar el cedă și se ridică.

– Bine.

Dezamăgit, spuse că îi acceptă decizia și că trebuie să plece.

– Îmi pare rău, Oliver, spuse ea, ridicând privirea spre el.

Nu-și dădea seama cât de frumoasă era, în lumina soarelui de amiază. Oliver păru incapabil să reziste și se aplecă spre ea, o îmbrățișă și o sărută. Nici unul dintre ei nu-l văzură pe Neil apropiindu-se.

Gestul lui o surprinse pe Petra, care nu reacționă în nici un fel.

– La revedere, iubito!

Se îndreptă spre mașină, fără să-l vadă, nici în ultima clipă, pe Neil.

Dar Petra îl văzu și suportă cu greu privirea lui cercetătoare care insistă pe obrajii ei înflăcărați și pe buzele ei pline, roșii.

– Cine era? șuieră el.

Ea era sigură că știa.

– Oliver, șopti ea, amintindu-și într-o fracțiune de secundă tot ce-i spusese despre el și Janey. A venit să mă întrebe dacă nu vreau să mă duc cu el în oraș.

Sărutul lui Oliver o deranjase, dar Neil părea că este extrem de furios.

– Și de ce nu te-ai dus?

– Nu știu. Adică... Am vrut să mă duc, dar hainele mele sunt... N-am adus prea multe cu mine.

– Știu perfect în ce stare este garderoba ta, preciză Neil. În oraș, ai fi avut ocazia să rezolvi această problemă, măcar parțial.

Petra înțelese că avea perfectă dreptate. Plecă privirea și nu spuse nimic.

– Poate că Oliver ți-ar fi cumpărat câte ceva, continuă el, zeflemitor. Hainele pe care le porți acum pot să înnebunească orice bărbat normal!

– Au fost spălate de prea multe ori, încercă ea să explice aspectul tricoului strâmt și a pantalonilor mulați, care scoteau în evidență fiecare rotunjime a corpului ei.

– Trebuie să văd dacă nu reușesc să te conving să mergi cu mine la cumpărături.

Privirea lui de gheață alunecă din nou peste chipul ei.

– Mie îmi place ceea ce văd, dar vreau să fiu singurul care are acest privilegiu.

Petra știa că nu poate să-l ia în serios. Oare spera s-o gonească insultând-o? Și-ar fi dorit să-i tragă o palmă, dar rezistă acestui impuls. În schimb, își ridică mândră capul.

– Cred că Oliver a vrut să fie prietenos, nimic mai mult.

Neil oftă adânc.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Petronella, mai ales pentru că ești oaspete în casa mea. Nu-mi face nici o plăcere să-ți amintesc că ți-am spus să nu-l încurajezi pe Oliver.

Așadar, văzuse ce se întâmplase!

– Nu l-am încurajat, roși ea violent. M-a sărutat, recunosc, dar asta nu înseamnă nimic.

– Nu? Sărutul lui n-a însemnat nimic, sau, în general, pentru tine nu înseamnă nimic sărutările bărbaților?

– Nu știu cum să te conving!

Neil se aplecă spre ea, înalt, puternic, extrem de masculin.

– Nici măcar nu-mi place să fiu sărutată, spuse ea repede.

El râse încet.

– Nici o fată nu trebuie să spună asemenea prostii! Ce bărbat crezi că ar rezista provocării?

– Nu!

Știa că voia să facă ce făcuse Oliver. Dar de Oliver nu-i fusese teamă! Iar de ceilalți bărbați fugise! Acum, însă, era cu totul altceva...

Sigur că Petra era mult prea speriată ca să reacționeze, Neil nu se grăbi. O sărută încet, savurând dulceața buzelor ei, explorând, cercetând, autoritar și delicat în același timp. Petra simți că inima îi sparge pieptul, iar focul din vene îi topi ultimele frânturi de împotrivire. Frica dispăruse, nu mai existau decât buzele și mâinile lui Neil și o dorință puternică de a fi cât mai aproape de el.

Senzația era atât de covârșitoare, încât lacrimile își făcură loc printre pleoapele ei puternic strânse. Abia atunci Neil își dezlipi buzele de ale ei, spre disperarea, în nici un caz ușurarea Petrei.

O mai ținu câteva clipe în brațe, trecându-și degetul peste buzele ei umflate.

– Neil!

Șoapta ei arăta cât de mult dorea s-o dezmierde din nou, să trăiască din nou acele senzații incredibile.

– Da, sunt Neil! rosti el cu o voce de gheață. Nu uita asta! Nu trebuie să mă rogi, Petronella! Sunt gata să te sărut până când mi-ai cere să mă opresc și nu sunt sigur că aș face asta. Însă trebuie să-mi amintesc că sunt responsabil pentru tine. Tocmai de aceea ți-am dat această lecție. Cred că aveai mare nevoie de ea, copila mea!

Capitolul 5

Neil o trase pe Petra către camion, ca pe un copil care tocmai a făcut o prostie. Trânti portiera ei, apoi înconjură mașina și se urcă la volan.

Petra se aștepta la un comentariu răutăcios, dar cuvintele lui o luară prin surprindere:

– Trebuie să fim oameni civilizați, Petronella. De cele mai multe ori suntem, dar nu întotdeauna. Nu te aștepta ca oamenii de pe-aici să fie amanți gentili. Te sfătuiesc să ai mare grijă, micuțo!

– Dar n-am de gând să fac nimic!

Își feri privirea, încercând să nu-i arate că se simțea deja depășită de situație. După ritmul nebunesc în care îi bătea inima, s-ar putea să fie iremediabil pierdută.

– Poate ar trebui să te gândești la asta. Oliver Hurd este un bărbat foarte impulsiv. Cred că n-ai fi scăpat așa de ușor dacă n-ar fi fost nevoit să plece. Mai ales dacă i-ai răspuns așa cum mi-ai răspuns mie!

Simți o durere în suflet când înțelese, din tonul lui batjocoritor, ce părere avea despre ea.

– Măcar el nu a fost atât de dur!

Un zâmbet apăru în colțul gurii lui Neil.

– Având în vedere sângele de italian care-ți curge prin vene, chiar crezi că un bărbat ca el te-ar satisface? A aruncat momeala, Petronella, atâta tot! Îl cunosc și știu cum acționează. Îi place să flirteze, ca oricărui bărbat, dar se întoarce întotdeauna la Janey.

– Bine! exclamă ea, furioasă. Câți ani are Janey?

– Douăzeci și cinci.

– Și nu crezi că e destul de mare ca să aibă grijă de ea? Destul de mare ca să știe că ar trebui să fie aici, ca să-și apere interesele?

– Tocmai asta e, frumoasa mea. Nu prea are ocazia să facă asta. Mama ei are o pasiune inepuizabilă pentru călătorii și ține tare mult ca Janey s-o însoțească. Dar nu de Janey trebuie să te temi, Petronella, ci de mama ei. Vezi tu, ea își dorește foarte mult această căsătorie și e gata să mătură din drum orice fetișcană care poate fi o piedică.

Oare doamna Cameron era la fel de dură ca fiul ei vitreg? Petra refuza să creadă acest lucru. Pentru că nu voia ca Neil să creadă că este înspăimântată, ridică din umeri, cu un aer nepăsător.

– Dar sentimentele lui Oliver nu contează?

– El o să accepte căsătoria, dacă nu intervine nimeni. Janey va primi o zestre frumușică, iar afacerile lui Oliver au nevoie de un impuls, așa că...

– Dar nu înțeleg, se miră Petra. Dacă doamna Cameron dorește această căsătorie, de ce o ia pe Janey în călătorii atât de lungi și de dese?

– Părerea mea este că e egoistă. Dar ea spune că Janey e prea tânără ca să se așeze la casa ei.

– Tu crezi la fel?

– Eu cred că o femeie ar trebui să se mărite mai devreme. Unele sunt pregătite de la o vârstă mai fragedă.

Ea ignoră privirea lui semnificativă, dar tresări când mâna lui îi aranjă o șuviță de păr.

– Ești extrem de atrăgătoare, Petronella, dar nu trebuie să uit că ești oaspetele meu.

Oaspete! Petra își mușcă buza și rămase tăcută până când Neil opri mașina în fața casei. Oare trebuia să înțeleagă că profitase prea mult de bunăvoința lui? Dacă deja se săturase de prezența ei și a lui David, cum va reacționa când va afla că voia să rămână permanent în casa lui? Dar acum, dintr-un motiv inexplicabil, Petra nu mai credea că era o idee foarte bună. Ce bine ar fi fost dacă ar fi existat zâna cu bagheta magică! Cu ajutorul ei, i-ar fi spus, extrem de politicoasă, „la revedere“ și ar fi plecat.

În schimb, nu spuse decât:

– Mă tem că am provocat câteva încurcături.

– Nu-ți face griji pentru asta, replică el, jucându-se în continuare cu părul ei. Doamna Allen are destule ajutoare și se bucură când avem musafiri. Mi-a spus că, uneori, îți faci singură patul.

Petra se simți vinovată și-și spuse că, de-acum înainte, va trebui să facă asta zilnic. Mâna ei n-o mai durea, așa că nu avea nici o scuză.

Neil se aplecă peste ea și-i deschise ușa.

– Fugi, Petronella, îi spuse el tinerei care părea că rămăsese fără aer. Du-te și vezi unde e David și pregătiți-vă pentru cină.

***

În următoarele zile, Petra își continuă căutările pentru a-l descoperi pe bărbatul înalt care o salvase în ziua în care avuseseră accidentul. Află că Jake era adevăratul adjunct al lui Neil; era un bărbat foarte plăcut, educat, capabil să se ocupe de o fermă atât de mare când Neil era plecat. Jake îi confirmă că cel pe care îl căuta ea plecase de la fermă, așa că renunță la bănuiala că Neil o mințise.

Fără ca vărul ei să știe ceva, Petra și Jake deveniră prieteni destul de buni. Într-una din zile, când trecuse fără un motiv clar pe la biroul lui, el îi spuse că plănuiau o petrecere pentru unul din muncitori, dar erau supărați că rămăseseră fără chitarist, deoarece se îmbolnăvise.

– Neil nu poate aranja să vină altcineva? Sau unul dintre muncitori, nu crezi?

– Nu e atât de important, Petra, spuse el. Nimeni dintre muncitori nu cântă la chitară și avem atât de mulți angajați, încât Neil nu poate să țină evidența tuturor zilelor de naștere. De fapt, când locuiești atât de departe de oraș, nu aniversarea contează, ci pretextul pentru o petrecere.

– Ce trebuie să cânte chitaristul? întrebă ea, precaută.

– Doar câteva balade. Dar o să ne descurcăm fără, nu e grav. Numai că ne-ar fi plăcut să avem și muzică, de vreme ce vor veni și soțiile angajaților.

– Aș putea să-i țin eu locul, se auzi ea spunând, spre propria-i uimire.

– Tu? se miră Jake.

– Am luat lecții, explică Petra. E adevărat că sunt doar o amatoare, dar mi s-a spus că mă descurc destul de bine. E mai bine decât deloc, nu crezi?

De fapt, nu știa dacă o să facă față, pentru că nu mai cântase de mult. În ultimul an, nu cântase deloc, dar păstrase chitara pentru că era un dar prețios de la tatăl ei.

Jake păru mai întâi încântat, apoi gânditor și, după câteva clipe, ușurat.

– Neil o să fie în oraș mâine seară! spuse el, de parcă așa s-ar fi explicat schimbările rapide de pe chipul său.

– Da, răspunse ea, înțelegând ce voia să spună.

Se priviră în ochi și dădură ușor din cap, ca și când ar fi încheiat un pact care nu avea nevoie de cuvinte.

– Se întoarce foarte târziu acasă, ba chiar e posibil să rămână în oraș peste noapte, spuse el. De cele mai multe ori, are întâlnire cu câte o doamnă.

Petra nu putea să explice de ce o deranjau atât de tare cuvintele lui.

– O să vin pe la zece, după ce se culcă David.

N-ar fi vrut să se ascundă de David, se gândi ea a doua zi, când se îndrepta spre locul unde se ținea petrecerea. Dar era sigură că băiatul i-ar fi spus lui Neil și, ca și Jake, credea că el n-ar fi fost de acord. Neil plecase de acasă devreme, înainte de cină, și avea aerul unui bărbat pregătit să se distreze. Petra nu-l putea condamna, pentru că știa că avea multe responsabilități pe umerii lui. Cu siguranță, erau multe femei atrăgătoare, gata să-i asigure compania pe care și-o dorea.

De fapt, nu se temea de dezaprobarea lui, ci de faptul că ar fi putut să-i interzică să meargă la petrecere. Dar avea încredere în Jake și știa că nu putea să fie nimic indecent. Își aminti că acesta îi spusese că vor fi prezente și soțiile angajaților. Într-adevăr, acestea erau la petrecere și o ajutară să se simtă în largul ei de la bun început. Erau atât de vesele și de prietenoase, încât Petra își dădu seama cât de mult îi lipsise, în ultimul an, compania unor persoane tinere.

Înainte să înceapă să cânte, sperase că va plăcea publicului improvizat, dar nu-și imaginase că o vor primi cu atâta căldură. Purta o fustă lungă și o bluză cu volănașe, iar părul îi încadra chipul luminos. Părea o mică nimfă, iar vocea ei caldă și limpede îi vrăji pe cei prezenți.

Pentru că nu mai cântase de mult, făcu o pauză după prima jumătate de oră, apoi continuă. Balade, cântece vechi și contemporane, curgeau cu o lejeritate uimitoare. Simțea că tensiunea acumulată în ultima săptămână se risipește. Sau poate era urmarea faptului că știa că Neil era în oraș, la o distanță de două, trei ore.

Din nefericire, nimic și nimeni n-o avertizase că lucrurile nu stăteau așa. Nu-l observă pe Neil strecurându-se în șopronul în care se ținea petrecerea, așa că nu văzu expresia lui mirată, transformată rapid în curiozitate.

Petra trecu la cântece western, ale căror partituri fuseseră pregătite special pentru ea, și se bucură când toată lumea cântă cu ea. Înțelese că era momentul să se oprească atunci când simți o ușoară durere în gât și refuză cererea lor de a-și prelungi recitalul. Deși Jake o susținu, petrecăreții o înconjurară rapid, ca pe o comoară abia descoperită, încercând s-o rețină.

– Cred că ajunge pentru seara asta, băieți, se auzi, autoritară, vocea lui Neil. Poate c-o să mai cânte și în altă seară.

– Neil!

Petra făcu ochii mari, înspăimântată.

– Da, Neil! îi spuse el la ureche, cu o voce joasă.

O luă de mână, iar ea avu impresia că nu este foarte supărat. Sau poate ascundea foarte bine ceea ce simțea.

– Lasă chitara, Petronella, și spune-le „noapte bună".

Dar ei nu-l lăsară pe șef să scape atât de ușor. Ca și Petrei, îi oferiră un pahar de băutură și o felie de tort. Neil acceptă, dar n-o lăsă să plece de lângă el. Era foarte politicos cu toată lumea, zâmbea și răspundea saluturilor, dar strânsoarea degetelor lui era suficient de explicită. Ipocrizia lui o indignă peste măsură pe Petra.

– Ai nimerit, pur și simplu, în adunătura asta? o întrebă el puțin mai târziu, când plecară.

– Nu.

Nu-i era ușor să-i explice, mai ales când se simțea atât de amețită. Și nu avea nici o legătură cu cele două pahare de lichior pe care le băuse.

– A fost sugestia lui Jake?

– Nu, el n-a avut nici o legătură. Adică, el doar mi-a spus că cel care trebuia să cânte s-a îmbolnăvit.

– Și ai crezut că e datoria ta să-l înlocuiești?

Sarcasmul lui o scotea din minți!

– Nu, își înălță ea bărbia. Pur și simplu mi-am amintit că am chitara la mine și m-am gândit că ar fi frumos să cânt pentru ei. N-am făcut nici un rău, nu-i așa? Sunt foarte simpatici!

– Sigur că da, Petronella, dar chiar și cei mai simpatici bărbați se pot schimba după ce consumă câteva pahare. Nevestele lor știu cum să se poarte cu ei, dar tu nu. Jake ar fi trebuit să-și dea seama – ca și tine, de altfel. Nu-mi dau seama cum te-ai descurcat până acum, fără cineva care să-ți poarte de grijă.

Foarte bine, vru ea să-i răspundă. Dar, în loc de asta, îl întrebă:

– N-o să-i spui nimic lui Jake, nu-i așa? Nu vreau să creadă că-l consideri vinovat de ceva.

– Să fii sigură că o să am o discuție cu el!

– Te rog!

Îl privi în ochi, bătând ușor din genele lungi.

– Ce frumos! Mi se rupe inima, Petronella, dar răspunsul este în continuare „nu".

– Tu ești șeful, cedă ea.

– Să nu te îndoiești niciodată de asta!

Cum ar fi putut?

– Am crezut că o să rămâi în oraș, seara asta, șopti ea.

– Poate că am simțit că ceva nu este în regulă, replică Neil. Cred că este o telepatie între noi, un soi de înțelegere dincolo de cuvinte. Nu crezi?

Ea nu s-ar fi exprimat astfel.

– Eu nu m-am gândit deloc la tine, răspunse ea, poate prea repede.

Neil pufni, neîncrezător.

– Te gândești la mine aproape tot timpul, Petronella. Trebuie doar să aflu care este motivul exact.

– Ai o imaginație bogată, se opuse ea.

– Nu cred, dar dacă nu vrei să recunoști... O să am răbdare și o să vedem care dintre noi are dreptate.

Nu mai spuse nimic, iar Petra se rugă în gând ca el să nu afle niciodată motivul pentru care se afla în permanență în gândurile ei. Știa, însă, că nu este departe ziua când va trebui să-i spună adevărul.

– Cânți foarte frumos, Petronella, o lăudă el. Vrei să-mi cânți și mie într-o seară?

– Mai bine nu.

I se părea imposibil să se concentreze în preajma lui. Nu era frumos din partea ei să refuze, dar n-avea de ales.

Neil se opri lângă gardul alb al casei, iar Petra făcu același lucru. Liniștea nopții fu spintecată de strigătul ascuțit al unui coiot. Temătoare, se apropie de Neil, iar el îi cuprinse umerii cu brațul.

– Nu mi-e frică, dar îmi dau o senzație ciudată.

– Normal, răspunse el, cu un zâmbet în colțul gurii.

Privirea lui îi cercetă o clipă chipul și se opri pe decolteul ei destul de adânc.

– Ești foarte atrăgătoare, Petronella, după cum ți-am mai spus. Dar te-aș sfătui ca data viitoare când vei mai cânta pentru oamenii mei să te îmbraci cu ceva care să dezvăluie mai puțin.

– Ticălosule!

De data aceasta, nu se mai putu abține. Neil era cel care o privise insistent, nu bărbații de la petrecere! Cel mai rău era că avea dreptate în privința bluzei. Ca mare parte din

garderoba ei, o cumpărase pentru că fusese un chilipir și nu se gândise deloc la model. Din nou, Neil reușise să-i strice cheful.

– Nu mă puteam duce în blugi, nu? Și altceva nu aveam! În afară de asta, multe femei purtau în seara asta bluze mai decoltate decât a mea.

– Da, din nou garderoba ta aflată într-o stare deplorabilă! Mâine mă duc la Toronto, anunță el pe neașteptate. Dacă vrei să pleci acasă, ce-ar fi să veniți cu mine? V-aș putea arăta orașul înainte să decolați.

– Nu!

Panica o făcu să ridice tonul, dar își reveni.

– Adică... te superi dacă am mai sta aici câteva zile? David arată mult mai bine.

– Dar tu nu, Petronella.

– Ce vrei să spui?

Ochii lui zăboviră asupra chipului ei.

– Cu fiecare zi, pari mai agitată, mai obsedată de ceva anume. Uneori cred că-mi ascunzi ceva. Am crezut că schimbarea decorului te va ajuta, dar dacă preferi să rămâi la fermă... Faci cum vrei!

Tonul lui era politicos, dar reținut. Era clar că el nu-și dorea asta. Nici Petra, dar nu avea de ales, pentru că circumstanțele erau împotriva ei. Cum să-i spună că n-avea bani nici măcar pentru un bilet de avion până în Anglia, darămite pentru două?

Știa că nu va putea prelungi la infinit starea aceasta, așa că-și promise în gând că, atunci când Neil se va întoarce de la Toronto, îi va expune planul ei. Nu-și punea mari speranțe în răspunsul lui, dar trebuia să încerce.

– Nu prea mă vrei aici, nu-i așa?

El râse ușor, înconjurându-i din nou umerii cu brațul.

– Îmi place să primesc oaspeți atunci când am timp să mă ocup de ei așa cum se cuvine. O să-i spun doamnei Allen să aibă grijă de tine cât o să fiu plecat.

Ea se așteptă să-i interzică să mai cânte la petreceri, dar Neil n-o făcu.

– S-ar putea s-o aduc și pe mama mea vitregă. Și pe Janey, desigur. Janey o să vrea să-l vadă pe Oliver.

Petra înțelese foarte clar mesajul – trebuia să păstreze distanța. Ridică privirea către el, mirându-se încă o dată de asemănarea perfectă dintre bărbatul din tablou și acest bărbat autoritar, care o considera un străin și care abia aștepta să scape de ea.

Un zâmbet neașteptat îi lumină chipul dur.

– Draga mea Petronella, mă întreb cum s-ar fi descurcat strămoșii mei scoțieni cu o femeie ca tine. Din poveștile pe care le cunosc, sunt sigur că s-ar fi găsit unul care să te ducă în castelul lui și să-și facă poftele cu tine. Poate că i-am moștenit apucăturile!

Petra clipi des.

– Pe atunci, oamenii nu erau civilizați, replică ea.

– Și ce te face să crezi că ne-am schimbat atât de mult? Bărbații au aceleași instincte devastatoare, iar femeile încă le apreciază.

– Unele femei!

– Când te privesc, Petronella, simt cum se trezesc în mine toate instinctele unui animal de pradă. Mi-ar plăcea să te duc într-un loc unde nu ne poate găsi nimeni.

Respirația ei deveni neregulată, așa cum probabil intenționase Neil.

– Nu ți-aș permite!

– Da, cred că te-ai opune, însă nu pentru mult timp.

Era clar că încearcă s-o provoace, poate ca pedeapsă pentru că nu-i ceruse permisiunea să cânte la petrecere. Sau poate pentru că refuzase să-l însoțească la Toronto. Știa că trebuia să-l ignore, dar, oricât de mult încerca, nu putea să ignore tensiunea stranie care apărea între ei. Pentru ea, era ca și cum un curent electric i-ar fi trecut prin corp ori de câte ori Neil își fixa privirea de oțel asupra ei. Ce o enerva mai mult era că nu putea controla această reacție.

Petra decise că cel mai bine era să nu ia în seamă remarca făcută de el.

– Cred că o să intru în casă, îi zâmbi ea. Mâine dimineață o să pleci devreme?

– Așa cred, domnișoară Sinclair, o tachină el. Cât o să fiu plecat, o să ai timp să te gândești la dorințele și acțiunile tale. După cum vorbești cu mine, ai zice că o să pleci de la fermă chiar mâine; și totuși, pari hotărâtă să rămâi aici. O să mă întorc, Petronella. Să fii sigură!

– Nu știu ce vrei să spui! șopti ea, nesigură.

– Ba da, știi foarte bine. Sau, dacă într-adevăr nu știi, vrei să-ți arăt?

– Te rog! protestă ea. Cred că discuția asta nu folosește nimănui.

Dar el continuă.

– Știi ce cred eu? Că sângele din sud moștenit de la mama ta îți înfierbântă trupul virginal, dar mintea ta este mult mai rezervată, din cauza regiunii reci în care ai trăit.

– Neil Cameron! strigă ea, indignată. Sunt verișoara ta!

– Prostii! zâmbi el larg.

– Adică nu mă crezi?

– Ba da, te cred. Dar asta nu mai constituie de mult un obstacol între noi doi.

Ea făcu ochii mari. În lumina lunii care se juca în părul ei blond, Neil o prinse în brațe. Gura lui o căută pe a ei, strivind-o cu brutalitate și tandrețe, în același timp. O lipi de el, ignorând rugămintea care se citea în ochii ei. Totuși, ea nu era în stare să-i reziste și răspunse, inconștient, asaltului lui.

Când îi dădu drumul, Petra rămase câteva clipe cu ochii la el, încercând să-și recapete respirația. Privirea lui arogantă și cercetătoare îi spunea că totul decurgea așa cum voia el. Când vorbi, vocea lui era joasă, profundă și ușor amuzată.

– Dacă te-aș mai săruta o dată, Petronella, s-ar putea să te aud spunându-mi că aștepți cu nerăbdare întoarcerea mea.

Petra tresări puternic. Simțea că-i este teamă, dar nu știa dacă se teme de Neil sau de propria-i reacție.

– Eu...

Cuvintele refuzau să-i vină în minte. Un singur lucru era clar – nu putea să-și permită să se certe cu el. Dar poate că el îi arătase modalitatea prin care putea să obțină ce-și dorea. Pentru asta, era gata să suporte câteva sărutări ușoare. Încercă să nu se mai gândească la faptul că sărutările lui nu fuseseră deloc ușoare și se forță să-i susțină privirea.

– Sigur că aștept cu nerăbdare întoarcerea ta, Neil.

– Sigur! repetă el. Dacă mai stai mult în casa mea, o să fiu tentat, într-o bună zi, să topesc gheața cu care ți-ai înconjurat inima. Consideră că te-am averizat, Petronella!

***

David îi simțea lipsa lui Neil mai mult ca Petra. Sau poate că așa voia ea să creadă. În numai trei săptămâni, băiatul luase în greutate și nu mai era deloc palid.

– Îmi place foarte mult aici, Petra, îi spuse el într-o dimineață, înainte să plece cu Petra pe câmp. Încă nu știu dacă mi-ar plăcea să fiu fermier, dar sigur vreau să rămân în Canada. Neil spune că trebuie să emigrezi când ești tânăr. Așa, ca noi doi.

– Așa a spus el? întrebă Petra, neîncrezătoare.

– Sigur că da! L-ai întrebat dacă putem să stăm aici? Adică, pentru totdeauna?

– Nu, încă nu.

Petrei îi era greu să vorbească despre asta, dar își spunea în gând că e numai o chestiune de timp.

– O să-l întreb când se întoarce de la Toronto, hotărî ea.

Sigur, avea mult curaj când Neil era la sute de kilometri depărtare.

– Ți-ar plăcea să mergi la un internat aici?

– Da, răspunse el repede, cu entuziasm. Ca prințul Andrew, nu? Ar fi grozav!

Petra zâmbi.

– Nu știu dacă poți să mergi la aceeași școală, dar va fi una asemănătoare.

– Numai să stai și tu aici, spuse el, brusc îngrijorat. Dacă tu pleci înapoi în Anglia, eu nu pot să rămân singur aici.

– Nu, scumpule, sigur că nu, îl liniști ea.

Băiatul nu-și revenise pe deplin după pierderea tatălui lor și după sărăcia lucie în care fuseseră aruncați, după tragicul eveniment.

– Dacă o să mergi la o școală de aici, o să rămân și eu în Canada.

Nu știa cum își va ține această promisiune, dar era gata să spună orice ca să-l vadă pe frățiorul ei zâmbind din nou. Trebuia să găsească o cale!

Mai târziu, în aceeași zi, Oliver Hurd veni într-o vizită neanunțată. Într-o secundă, Petra își aminti tot ce-i spusese Neil.

– Neil nu e acasă, anunță ea repede, ridicându-se de la pian.

Nu putuse rezista și-l încercase. Neil nu-i interzisese, poate pentru că nu știa că e familiarizată cu acest instrument.

– Știu, zâmbi Oliver, cu evidentă satisfacție. M-am gândit să trec pe aici, ca să nu te simți singură. Te rog, cântă mai departe. Îmi place muzica, în ciuda aspectului meu mai dur.

Petra izbucni în râs. Se simțea mai liniștită alături de el decât de Neil, dar plecă de lângă pian.

– Neil e la Toronto.

Probabil că Oliver știa, dar nu strica să-i reamintească.

– S-ar putea s-o aducă și pe sora lui cu el. Am înțeles că între tine și Janey e o relație specială.

Oliver își turnă un pahar și se așeză. Părea că se simte în largul lui în casa vecinului său, chiar și atunci când acesta nu era acasă.

– Atât mama ei, cât și Neil îi conduc viața, spuse Oliver în cele din urmă. Cred că nimeni nu ține cont de sentimentele ei.

– Nu crezi că astfel de femei sunt foarte potrivite în rolul de soție?

Petra fu uimită de îndrăzneala pe care o avusese punând o asemenea întrebare.

– Poate pentru Neil, ridică el din umeri. Mie mi-ar plăcea o femeie cu mai multă personalitate. Nu mă înțelege greșit, Petra, se grăbi el să spună, văzând aerul ei uimit. Eu am nevoie de o femeie ca tine, care să-mi amintească în fiecare clipă ce am de făcut.

– Poftim? făcu ea ochii mari, neștiind dacă vorbele lui o deranjau sau îi făceau plăcere.

– Tu ești o femeie îndrăzneață, curajoasă. Neil ar zdrobi o astfel de personalitate, pe când eu aș încuraja-o. De multă vreme îmi doresc să întâlnesc o femeie care să fie pregătită să împartă cu mine toată munca. Nu înțelegi?

Petra înțelegea, chiar foarte clar. Oliver era un bărbat destul de bogat, dar era și foarte slab, laș. Voia o femeie care să aibă grijă de el, care să-i asigure tot confortul cu care era obișnuit.

– Poate că te înșeli în privința lui Janey, făcu ea o încercare. S-ar putea să semene cu fratele și mama ei mai mult decât crezi.

Capitolul 6

– Nu, răspunse Oliver. Ea seamănă cu tatăl ei și toată lumea știe că a fost un bărbat slab. Neil e cu totul altceva. Era adolescent când a murit tatăl lui și a muncit enorm ca să transforme locul ăsta într-o fermă care valorează milioane.

Nervoasă, Petra își feri privirea. Oare cum și-a putut imagina că un astfel de bărbat ar fi interesat de o fată simplă, ca ea?

– Și doamna Cameron? murmură ea.

– Mama lui Neil a murit când era doar un copil, iar cea de-a doua soție a tatălui său a apărut după câțiva ani. Nimeni nu știe exact ce crede Neil despre ea, dar are grijă să nu-i lipsească nimic. Îi place să călătorească și vine foarte rar la fermă.

– Dar aici e casa ei, nu?

– Draga mea! râse Oliver. Îți dai seama că-mi pui o mulțime de întrebări la care Neil, pe bună dreptate, nu ți-ar răspunde? Ar fi mai bine să-l întrebi chiar pe el. Așa ai fi sigură că răspunsurile primite sunt corecte. Doar nu ți-e frică de el!

– Ce te face să crezi asta?

– Știu cum se poartă, ridică Oliver din umeri. Sunt momente când mi-ar plăcea să fiu ca el. Știe exact ce vrea și nu-i e frică să spună ce gândește.

Petra ar fi folosit alte cuvinte ca să-l descrie.

– Arogant, vrei să spui!

– Da, uneori.

Oliver o privi, plăcut surprins.

– Nu-mi spune că, în sfârșit, am întâlnit o femeie care nu-l ridică în slăvi!

Ea preferă să nu-i răspundă.

– S-a purtat foarte frumos cu David și cu mine.

– Cine nu s-ar purta frumos cu tine, Petra? întrebă el, zâmbind. Ce zici, ai de gând să mă inviți la masă sau plec acasă flămând?

Ea simțea că nu se cuvine să facă această invitație și-i spuse acest lucru. Dar se oferi s-o întrebe pe doamna Allen dacă poate pregăti masa pentru trei persoane. În absența lui Neil, i se părea normal s-o ca doamna Allen să supravegheze tot ce se întâmpla în casă. Nu știa ce părere are bătrâna doamnă despre venirea lui Oliver, dar nu spuse decât că era bine pentru Petra să aibă companie.

Și avu companie și în următoarele zile. Oliver veni cu regularitate la fermă, ca și când considera de datoria lui ca Petra să se simtă bine în perioada cât Neil era plecat. Făcură plimbări lungi, înotară în lac, ba chiar organizară un picnic, cu ajutorul doamnei Allen. Petra încercă să alunge senzația pe care o avea, cum că doamna Allen făcea tot posibilul ca Petra și Oliver să petreacă mai mult timp împreună.

Într-o seară, însă, bănuiala ei se transformă în certitudine. Oliver se duse în bucătărie să aducă ceștile de cafea, iar ea îl urmă după câteva clipe. În cadrul ușii, o auzi pe doamna Allen:

– Micuța noastră domnișoară din Anglia te place foarte mult.

– Sunt sigur că ți se pare, doamnă Allen, râse Oliver.

Petra plecă fără să spună nimic și fără să-și facă simțită prezența. Oliver își prelungi șederea mai mult ca de obicei și, înainte să plece, încercă s-o sărute. Ea se chinui din răsputeri să-l facă să înțeleagă că nu-i împărtășește sentimentele.

– Nu uita că ai o relație specială cu Janey, încercă ea să-l convingă.

Pentru că Oliver era foarte hotărât, Petra fu nevoită să se lupte cu el și căpătă o vânătaie urâtă pe braț.

– Lui Neil nu i-ar plăcea ca Janey să sufere.

– Neil! Întotdeauna Neil! Îi pomenești numele de zece ori pe zi! Ți-e teamă de el, Petra?

– Nu, sigur că nu, se grăbi ea să răspundă. Dar nu uit că sunt oaspete în casa lui.

– Eu și Janey nu ne-am luat nici un angajament, spuse el. Așa că părerea lui Neil nu are mare importanță!

Petra observă că, totuși, ținea seama de opinia lui. În cele din urmă, Oliver plecă, nu înainte de a-i spune că așteaptă cu nerăbdare următoarea lor întâlnire.

În ziua următoare, Oliver apăru și-și ceru scuze pentru purtarea lui. Petra le acceptă, o dată cu invitația lui de a merge să înoate împreună. Se duse în bucătărie și făcu repede câteva sandvișuri, apoi se pregăti de plecare. În ultima clipă, David se

hotărî să meargă cu Jake, așa că Petra se văzu în situația neplăcută de a merge singură cu Oliver. Știa că asta l-ar supăra pe Neil, dar poate că nu va afla...

Încercă să reziste căldurii, dar în cele din urmă se ascunse după un tufiș și-și puse costumul de baie, care i se părea acum prea sumar și îndrăzneț. Fără să se uite în direcția lui Oliver, plonjă în apă. Se bucură de apa rece și înotă până la insula aflată la câțiva zeci de metri de țărm.

Regretă decizia luată când îl văzu pe Oliver venind după ea. În ora petrecută pe malul lacului, pe iarbă, îi acordase puțină atenție, dar părea să considere venirea pe insulă o invitație.

– Vino lângă mine, îi ceru el, văzând că Petra lăsase o distanță considerabilă între ei.

– Nu, se opuse ea. Poartă-te frumos, Oliver!

Din păcate, el nu renunța așa ușor. Îi înconjură talia cu brațul și o trase spre el.

– Petra, dacă ai ști cum mă simt lângă tine! Vreau să mă căsătoresc cu tine. N-am întâlnit pe nimeni care să-ți semene și nici nu cred că o să întâlnesc!

Uluită, Petra făcu ochii mari.

– Nu se poate!

Nu-i venea să creadă că lucrurile evoluaseră atât de mult și scăpaseră, practic, de sub control. Nu-l iubea pe Oliver și nici măcar nu-i plăceau atingerile lui. Avea chiar și o vânătaie care putea dovedi asta! Oare ce-o să spună Neil? Și Janey?

– Nu trebuie să fii atât de surprinsă, draga mea, îl auzi ea spunând. Doar ne-am înțeles atât de bine în ultimul timp, nu

crezi? O să am grijă de tine, Petra! Nu sunt un bărbat grozav, știu asta, dar am bani. Pot să te întrețin, dacă asta vrei să auzi. Bănuiesc că așa se procedează în Anglia.

– Nu suntem mercenari, zâmbi ea involuntar. Îmi pare rău, Oliver, dar nu mă pot căsători cu tine.

– De ce nu? întrebă el repede.

– N-ar merge, replică ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Se părea că refuzul ei îl deconcertă, pentru că-i dădu drumul. Petra se gândi să sară în apă și să ajungă cât putea de repede lângă mașină, pentru că îmbrăcată cum se cuvenea nu s-ar mai simțit atât de vulnerabilă. Poate că atunci Oliver ar fi dispus s-o asculte și l-ar putea convinge că sentimentele lui față de ea nu erau adevărate, profunde.

Dar el înțelese ce voia să facă și o împiedică.

– Toate fetele au nevoie să fie convinse, murmură el, strângând-o cu un braț de fier. După ce te voi săruta, sunt sigur că ai să mă rogi să nu mă opresc.

Oricât de mult încercă, Petra nu reuși să scape de buzele lui fierbinți. Brațele lui, chiar dacă nu la fel de puternice ca ale lui Neil, o țineau strâns pentru ca, brusc, s-o elibereze. Oliver se ridică în picioare, înjurând printre dinți.

Petra se uită în direcția în care privea și el și, spre surprinderea ei, îl văzu pe mal pe Neil.

– Cine e? întrebă ea prostește, rugându-se să nu fie adevărat.

– Neil! veni răspunsul îngrozit al lui Oliver.

– Neil!

– Ar fi mai bine să mergem la el, să vedem ce vrea.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Nu uita că voi fi aici, dacă te răzgândești.

– Îmi pare rău, Oliver.

Acestea fură ultimele ei cuvinte înainte să apară în fața lui Neil, în costum de baie, cu apa șiroindu-i din păr.

– Deci așa îți petreci tu timpul cât sunt plecat!

Privirea lui de gheață se plimbă pe trupul ei, examinând fără milă fiecare centimetru de piele expusă vederii. În seara după petrecere o tachinase, dar acum era dur, dezaprobator.

– E interesant modul cum reacționezi în prezența lui Oliver, dar te-aș sfătui să te îmbraci cât mai repede. N-o să te iau înapoi la fermă pe jumătate goală!

Ajunsese la mal cu două sau trei minute înaintea lui Oliver, timp suficient pentru ca Neil s-o nimicească doar cu câteva cuvinte.

– Bună ziua, Oliver! tună el. Janey te așteaptă acasă.

Pentru o clipă, el păru îngrozit, exact așa cum intenționase Neil. Apoi ridică din umeri și zâmbi larg, încercând să pară în largul lui.

– Nu mă așteptam să te întorci atât de curând, Neil. Mă bucur că am s-o văd pe Janey.

– Să fii sigur de asta!

Apoi i se adresă Petrei:

– Poți să vii cu cealaltă mașină. După ce pui ceva pe tine!

Oliver nu avea aerul unui bărbat care merge s-o întâlnească pe femeia iubită. Mai degrabă, părea că se desparte de ea.

– O aștept pe Petra, murmură el. La urma urmei, eu am adus-o aici.

– Da, așa se pare, remarcă sarcastic Neil. Dar cred că-i datorezi lui Janey să te întorci cât mai repede.

– S-ar putea să ai dreptate, admise Oliver, dar nu plec fără Petra.

– Atunci, grăbește-te! strigă Neil la tânăra care-i privea cu ochii mari. Ai exact două minute!

Pentru că nimeni, niciodată, nu-i vorbise în felul acesta, Petra simți o dorință puternică de a-i trage o palmă.

– Pot să vin și singură.

Făcu un efort să-și păstreze cumpătul și se întoarse către Oliver.

– De fapt, aș prefera să vin singură.

– Domnișoară Sinclair!

Amenințarea din vocea lui Neil era foarte clară.

Doamne, te rog! spuse ea în gând. Să nu creadă că s-a întâmplat ceva între mine și Oliver pe insulă! Fă să nu mă urască!

Se schimbă repede. Pentru că-și uitase prosopul în camion și nu îndrăznise să se ducă după el, își puse hainele pe trupul ud și nu se simțea deloc bine. Alergă spre cei doi bărbați ținând în mână costumul ud și tremură sub privirea tăioasă a lui Neil.

El se așeză pe scaunul șoferului, cu Oliver alături, și-i făcu semn Petrei să se așeze în spate.

– Dacă ți-e foame, poți să mănânci din sandvișurile pe care le-ai adus. Ai crezut că o să hrănești o armată?

După tonul lui, Petra avu impresia că o ceartă pentru că avusese îndrăzneala să se servească din mâncarea altuia. Vru să-i explice că trebuia să vină și David și că doamna Allen insistase să ia mai multă mâncare, dar, în ultima clipă, renunță. De ce să se dezvinovățească, dacă el oricum era hotărât s-o condamne?

Ea păstră tăcerea, sperând că astfel Neil se va calma, dar n-a fost așa.

– Nu mă deranjează să-ți petreci vacanța aici, dar nu-mi cere ca unul din oamenii mei să aibă grijă de fratele tău în timp ce tu pleci să te distrezi!

– Eu...

Virajul brusc o aruncă într-o parte, făcând-o să se lovească la umăr.

– Eu... am crezut că este cu Jake.

– Și Jake nu lucrează pentru mine? Nu este șeful echipei mele?

Neil nu-și ceru scuze pentru faptul că Petra se lovise. Ba mai mult, era ca și când îi făcea plăcere s-o rănească.

– Da, dar...

Petra își dădu seama că nu știa ce să răspundă. David îi spusese că Jake îl invitase să-l însoțească, iar ea nu verificase varianta băiatului. Îl văzuse cu Jake și alți bărbați călare, dar știa că Neil avea dreptate.

– Îmi pare rău, spuse ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Nimic nu mergea așa cum își dorise! Oliver stricase totul, iar acum trebuia să facă față și lui Janey și doamnei Cameron. Nu știa ce să facă.

Surprinzător, cel care îi veni ajutor fu Oliver.

– Nu fi atât de dur cu Petra, îi spuse el lui Neil. Eu am convins-o să vină. Trebuia să vină și David, dar în ultima clipă a apărut Jake, cu povestea lui despre caii sălbatici. Ce băiat putea să reziste? Eu i-am spus lui Jake să-l ia pe David. În felul acesta, Petra avea ocazia să fie puțin singură, să se relaxeze.

– Am văzut!

Petra nu spuse nimic. Știa că avea să discute mai târziu cu Neil și gândul acesta o tulbura foarte tare. Îi întâlni privirea întunecată, misterioasă, în oglinda retrovizoare și se înfioră.

Când ajunseră la fermă, Neil o zori pe Petra în casă, iar Oliver îi urmă. Petra reușise să-i usuce părul, dar nu și-l pieptănase și-i era rușine de înfățișarea ei.

– Mă duc sus, șopti ea, privindu-și hainele mototolite.

Nu voia să vadă pe nimeni înainte să aibă ocazia să se schimbe.

– Nu!

Neil o prinse de mână, împiedicând-o să se îndrepte spre scări.

– Tu vii cu mine!

Ochii ei mari îl implorau să se răzgândească. Fără s-o ia în seamă, Neil o trase în salon, ținând-o aproape de el, de parcă ar fi vrut să demonstreze tuturor că ei doi erau împreună și ea n-avea nici o legătură cu Oliver. Petra nu avu putere să se împotrivească.

Mama vitregă a lui Neil nu era atât de înspăimântătoare, așa cum se așteptase Petra. Și Janey o luă prin surprindere. Era o tânără micuță, fără să aibă suplețea Petrei, dar părea foarte plăcută și atrăgătoare. Când îl văzu pe Oliver, privirea ei se umplu de dragoste; era clar pentru toată lumea că era îndrăgostită și ar fi suferit foarte tare dacă cineva i-ar fi stricat planurile.

Nici nu intraseră bine în cameră, că Janey și sări în brațele lui Oliver și-l acoperi cu sărutări. El îi răspunse, dar reuși să-i arunce Petrei o privire prin care parcă își cerea iertare.

Profitând de acest moment, Neil i-o prezentă pe Petra mamei sale vitrege. Chiar dacă nu era aranjată, frumusețea Petrei era evidentă și o impresionă pe doamna Cameron.

– Neil mi-a vorbit despre tine, draga mea. Povestea ta mi se pare extrem de interesantă.

Petra zâmbi și întinse mâna, dar trecură câteva clipe până când doamna Cameron să i-o strângă. Faptul că venise împreună cu Oliver era prea evident, iar Petra își aminti că Neil îi spusese cât de mult își dorea doamna Cameron ca fiica sa să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea.

Doamna Cameron părea o femeie inteligentă, care se îngrijea de înfățișarea sa, astfel că era greu de estimat vârsta. Janey, în schimb, era blândă și foarte veselă, dar Petra bănuia că era mult mai hotărâtă decât credea Oliver. „Apele liniștite sunt adânci", după cum obișnuia să spună bătrânul grădinar de la Redwell.

Deși atitudinea lui Janey era mult mai deschisă decât a mamei sale, tânăra privi cu nedumerire faptul că Oliver era mereu în preajma Petrei. Aceasta, conștientă de privirile pe care le atrăgea, era stânjenită de atenția lui continuă. Ceru permisiunea să se schimbe pentru cină și, cum cele două doamne erau deja îmbrăcate, doamna Cameron îi permise să se retragă.

Petra își aminti cu regret de serile în care cina doar cu Neil și David. După ce frățiorul ei se ducea la culcare, ea rămânea să discute cu Neil. Chiar dacă uneori discuțiile erau tensionate, măcar nu simțea privirea critică a doamnei Cameron ațintită în permanență asupra ei.

Tot timpul cât se schimbă, se gândi la incidentul de pe insulă. Compania lui Oliver era plăcută când mai erau și alte persoane în preajmă, dar atunci când rămânea doar cu el se trezeau în ea toate aversiunile față de bărbați. Faptul că o ceruse de nevastă dovedea că avea intenții onorabile, dar ea nu avea de gând să ia în serios propunerea lui. Nu-l iubea și, în plus, Oliver îi aparținea lui Janey.

Și mai era și Neil Cameron... Nu putea spune de ce, dar atunci când îl văzuse, pentru o fracțiune de secundă, inima îi tresăltase de bucurie. Nu putea spune de ce tânjea să fie din nou în brațele sale și să-i atingă din nou buzele ce păreau atât de reci. Dar nu erau așa!

Petra și David coborâră la masă când soarele începuse să se ascundă după munții maiestuoși, pictând în nuanțe de roșu pajiștile. David nu acorda importanță apusului și vorbea, foarte încântat, despre plimbarea pe care o făcuse cu Jake.

Janey se împrieteni imediat cu David și chiar și doamna Cameron îl privea cu indulgență pe băiat. Hainele celor două femei o făcură pe Petra să-și dea seama că cele două ținute pe care le purta, seară de seară de când venise la fermă erau de mult depășite. Materialul se subțiase, culorile se estompaseră, iar privirile pe care le atrăgea erau doar de compătimire, nu de admirație.

Neil Cameron se așeză în capul mesei, iar Petra se surprinse privindu-l, mai des decât ar fi vrut. Spre deosebire de Oliver, care purta în continuare blugi, Neil se schimbase și purta cămașă și cravată. Chiar și fără sacou, reușea să fie elegant și atrăgător, capabil să sucească mințile femeilor.

Petra era sigură că doamna Cameron ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări, dar Neil îi făcu semn, discret, să se abțină. Petra nu știa dacă făcuse acest lucru ca s-o salveze pe ea de o situație neplăcută sau pentru că nu dorea ca atenția lui Oliver să revină, din nou, asupra ei.

După ce David se retrase în camera lui, se duseră în salon pentru cafea. Spre nemulțumirea Petrei, Oliver plecă de lângă Janey și se așeză lângă ea. Ca și când asta n-ar fi fost destul, Oliver îi zâmbea în permanență și chiar o mângâie de două ori pe braț. Petra încercă să se scuze și să se retragă în dormitorul ei, dar era doar ora nouă și nu-i venea în minte nici o scuză potrivită.

În cele din urmă, Janey deveni suspicioasă. Se ridică din fotoliu și se duse către fereastră, de unde putea să-i vadă mai bine pe cei doi care stăteau pe canapea.

Ca și când ar fi simțit situația tensionată, Neil spuse:

– Poate ai uitat, Oliver, dar camioneta ta este încă la lac. Nu le-am spus oamenilor mei s-o aducă și cred că ar fi mai simplu să mergem chiar noi.

– Da. Bine că ți-ai amintit, spuse el, tărăgănat. S-ar putea să am nevoie de ea mai târziu.

– Mergem și noi cu voi! spuse repede Janey. Adică Petra și cu mine. Petra o să stea de vorbă cu tine, în timp ce eu și Oliver o să ne ținem de mâini în spate, chicoti ea.

Petra tresări puternic atunci când începu discuția despre lac. Nu voia să meargă acolo – cel puțin, nu atât de curând.

– Cred că mai bine rămân cu mama ta, Janey, răspunse ea. Sau poate că o să mă duc la culcare. S-a făcut ora zece și mă simt destul de obosită.

Doamna Cameron aprobă din priviri ideea ei. Dar interveni Neil:

– Nu se poate să fii obosită, la vârsta ta. Și nu faci nici un efort! Noaptea e atât de frumoasă, încât nu accept nici o scuză. Doar nu vrei să fiu singur în timp ce porumbeii ăștia nu vor avea ochi decât unul pentru altul!

Petra își feri privirea, pentru ca el să nu-i vadă disperarea. De ce trebuia ca el să strice totul?

– Dar sunt numai câțiva kilometri, protestă ea.

– Un motiv în plus ca să vii, punctă Neil.

Zâmbind malițios, o trase de pe canapea.

– Nu vreau să fiu stânjenit din pricina lor, zise Neil indicându-i pe Janey și pe Oliver, care veneau în urma lor.

Petra pufni neîncrezătoare. Neil, stânjenit?

– Nu vreau să mă întorc la lac, zise ea încet, astfel încât s-o audă numai Neil.

– Uneori e bine să te întorci cât mai repede la... locul crimei. În felul acesta, poți să nu repeți aceeași greșeală. Trebuie să-ți intre în cap, scumpă Petronella, că Oliver nu e pentru tine!

Ea strânse pumnii, furioasă, dar nu spuse nimic..

– Cum să fac să-ți scot prostiile astea romanțioase din cap? Se vede că Oliver ți-a făcut o impresie puternică într-un timp foarte scurt.

Cu un efort de voință, Petra nu-i răspunse. Cum putea să-i explice că nu putea să discute despre un alt bărbat când se afla atât de aproape de el? Era mult prea conștientă de prezența lui, de mișcările pe care le făcea, de ochii lui cercetători ațintiți asupra ei. Când îi înconjură umerii, Petra nu îndrăzni să se depărteze. Oare asta însemna că-i părea rău pentru purtarea

de mai devreme? Fără s-o intereseze răspunsul, se lipi de el. Era mult mai bine decât să se lupte cu el, mai ales că, atunci când era prietenos, era un bărbat foarte plăcut.

Petra crezuse că se vor întoarce repede, însă Janey propuse o plimbare la lumina lunii, iar Neil spuse că era o idee bună. Petra, cu obrajii în flăcări și furioasă pentru că, încă o dată, căzuse în capcana lui, vru să se opună, dar el n-o luă în seamă.

– Aerul curat îți va face bine, Petronella. În timp ce ei doi se vor plimba pe malul apei, eu am să-ți arăt o imagine a fermei pe care n-o vei uita niciodată. Chiar mă simt dator, de vreme ce ești oaspetele meu.

Obosită de tot ce se petrecuse peste zi, Petra nu mai găsi puterea să se opună. Chiar dacă instinctul o avertiza să nu accepte, își spuse că nu avea ce să se întâmple. Oliver fu singurul care se împotrivi, dar asta nu făcu decât să sporească hotărârea lui Neil.

– La revedere, îi salută el, luând-o de mână pe Petra.

O ajută să traverseze niște bușteni, pentru că se împiedica mereu în fusta prea lungă.

– Bușteniii aceștia sunt aruncați pur și simplu pe mal în timpul furtunilor care apar aici iarna. Uneori ninge luni în șir. Vai de bărbatul care nu are o nevastă lângă el!

Cu obrajii în flăcări, Petra înțelese că o tachina.

– Nu cred că asta e o problemă pentru un bărbat ca tine, replică ea.

– Drumurile sunt blocate săptămâni la rând. Dar poate fi plăcut, cu o companie potrivită!

Ea tremură ușor, încercând să-și păstreze tonul calm.

– Și cum reușiți să plecați de la fermă?

– Cu elicopterul.

– Prin urmare, nu sunteți complet izolați.

– Nu, aprobă el. Dar avem atâta treabă, încât nu avem timp să plecăm nicăieri. Te interesează, Petronella?

Inima ei începu să bată mai tare.

– Sigur că mă interesează.

Văzu zâmbetul lui zeflemitor și merse mai repede, încercând să se depărteze puțin de bărbatul care o tulbura atât de tare.

– De ce n-am mers cu ceilalți? întrebă ea, brusc.

– Tot te mai gândești la ce nu poți avea? replică Neil, tăios.

– Ce vrei să spui?

– Oliver!

– Pentru Dumnezeu! izbucni ea. Poate că el crede că este îndrăgostit de mine, dar eu...

– Chiar crezi că se poate una ca asta? pufni el. În mai puțin de o săptămână?

– S-au văzut cazuri în care a fost nevoie de și mai puțin. Chiar la prima vedere!

– Lăsând la o parte dorința imprevizibilă, ce te faci să crezi că ești în măsură să faci asemenea comentarii?

Petra nu-i putea spune că ea însăși fusese îndrăgostită de un portret, pentru ca apoi să fie dezamăgită de realitate.

Așa că grăbi pasul și urcă în continuare. Ajunse în vârful dealului înaintea lui și admiră câteva clipe măreția munților în lumina lunii, ascultând cântecul vântului printre copacii.

Capitolul 7

– Ce părere ai?

Neil veni lângă ea și-i înconjură talia cu brațul, într-un gest ce se voia protector. Petra îngheță. Poate că voia să compenseze duritatea vorbelor de mai devreme, dar nu știa cum să facă față senzațiilor pe care le trăia când el era atât de aproape. Știa că greșise când acceptase să vină cu el, dar Neil putea fi foarte convingător.

– E foarte frumos, încercă ea să-i răspundă. Parcă e din altă lume... Vreau să spun...

Nu putea găsi cuvinte potrivite pentru a descrie priveliștea care i se desfășura înaintea ochilor.

– Am impresia că seamănă cu Scoția, la o scară mai mare. Nu știu cum să mă exprim și nu vreau să par superficială.

– Știu exact ce vrei să spui, îi șopti el la ureche. Și cei mai mari scriitori au rămas muți în fața unui asemenea peisaj. Nu cred că există cuvinte care să exprime exact ce simțim când privim așa ceva.

– Deci n-o să spui că n-am încercat, nu? spuse ea pe un ton vesel, încercând să destindă atmosfera.

– În privința asta, nu, răspunse el, serios. Încă n-am reușit să-mi dau seama ce urmărești, dar, pentru moment, nici nu mai încerc.

Cuvintele lui o făcură pe Petra să înțeleagă că, deși putea să nu vorbească despre bănuielile lui, Neil nu va uita niciodată de ele.

Din ce în ce mai neliniștită, încercă să se îndepărteze.

– Cred că ar trebui să coborâm. Oliver...

Voia să adauge „și Janey", dar Neil nu-i dădu ocazia. O răsuci către el și o săgetă cu privirea.

– Nu renunți, nu-i așa? Mă văd nevoit să alung ideea asta nesăbuită din căpșorul tău fermecător.

– Nu! strigă ea.

Dar vocea ei fragilă nu putea pune rezistență în fața mâinilor lui puternice care o trăgeau mai aproape.

– N-are rost să strigi aici, Petronella, zâmbi el ironic. Nu te aude nimeni!

Îi trecu mâinile prin părul blond care strălucea în lumina lunii, apoi urmări cu un deget conturul feței ei, ridicându-i ușor bărbia. Mâna care îi strânsese talia îi mângâia acum sânii plini, iar buzele lui le cuprinseră pe ale ei, fierbinți și umede.

Petra se simți învinsă. Nu mai putea scăpa și nici nu era sigură că mai voia asta. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, iar atingerea lui o ardea. Fără să-și dea seama ce face, îi înconjură gâtul cu brațele și se lipi de el. Neil îi dezmierdă gâtul alb, lung.

– Ce mai spui acum de Oliver? șopti el.

Dar ea nu voia să se mai gândească la celălalt bărbat. Ca și când ar fi știut că exista posibilitatea să nu-l mai vadă niciodată pe Neil, dorea ca sărutările lui să nu se mai termine.

Cu o îndrăzneală de care nu se crezuse capabilă, Petra îi zâmbi:

– Nu mă lași să mă mai gândesc la el.

El înțelese invitația și o sărută din nou.

– Poate că nu vrei să te mai gândești la el, Petronella. Nu mi se pare deloc că ești îndrăgostită de el.

Deci făcea toate astea ca să afle cum stăteau lucrurile! Gândul acesta ar fi trebuit s-o înfurie peste măsură, dar Petra era în continuare calmă.

– Ține-mă lângă tine, îl rugă ea.

De fapt, voia mai mult, dar nu știa cum să i-o spună. Mâna lui coborî pe coapsa ei.

– Am parcurs un lung drum în ultimele minute, spuse el, pe un ton cald.

Petra știa că nu se referea la faptul că urcaseră dealul împreună.

– Vrei să nu mă opresc aici?

Cuvintele lui, sau poate vântul care-i umbla prin păr, o treziră. Cum ajunsese într-o asemenea situație? se întrebă ea în gând.

– Neil, cred că ar fi mai bine să-mi dai drumul.

– Să fiu al naibii dacă am s-o fac, răspunse el iute. Îmi place să te simt în brațele mele și nu încerca să mă convingi că nu simți același lucru!

– Nu. Dar asta nu...

– Nu mai vorbi!

Un sărut fierbinte o împiedică să continue, iar Petra nu se mai opuse, răspunzând mângâierilor și atingerilor care-i făceau corpul să freamăte.

Îi dădu drumul brusc, apoi răspunse întrebării nerostite din privirea ei:

– Mi-ar plăcea, dar ar apărea prea multe complicații. Ești ca vinul bun, Petronella! Îmbeți bărbații fără ca ei să-și dea seama. Poate că de vină este sângele tău italian... Trebuie să recunosc că, în ce te privește, nu știu unde să mă opresc.

Petra își feri privirea, nedumerită și rușinată în același timp. Oare Neil avea dreptate? Nu fusese conștientă de firea ei pasională, dar el era primul bărbat care o sărutase și o ținuse în brațe într-un asemenea mod. Încercaseră și alții, dar ea nu le permisese. Orgoliul lui ar fi fost satisfăcut dacă ar fi aflat că, în urmă cu doar câteva clipe, ar fi fost dispusă să-i dea ceea ce apărase cu sfințenie în ultimul an.

Fără nici un cuvânt, se îndepărtă de el și începu să coboare dealul.

***

În următoarele zile, Oliver deveni o prezență constantă în casa familiei Cameron și nimănui nu i se părea ciudat lucrul acesta. Doamna Cameron spunea chiar că e normal să vrea să fie alături de Janey, după atâta timp în care fuseseră despărțiți. Janey era foarte mulțumită și se supără când Petra spuse că majoritatea bărbaților nu-și neglijează atât de mult munca.

– Tatăl lui nu se supără că vine la mine! replică ea. Preferă să-și conducă singur afacerea și-i place că fiul lui îi permite acest lucru.

– Nu crezi că, la vârsta lui, Oliver ar trebui să aibă mai multă autoritate? Mai multe responsabilități?

Fu uimită să audă răspunsul lui Janey:

– Lucrurile se vor schimba când o să ne căsătorim. Oliver are nevoie de o femeie ca mine, care să-l îndrume.

– Nu cred că ai dreptate, spuse Petra fără să se gândească. Dacă aș fi în locul tău...

– Dar nu ești, nu-i așa? replică dur Janey. El mă iubește pe mine și ai face bine să nu uiți asta!

Ieși din cameră ca o furtună, înainte ca Petra să-i explice ce voise să spună. Așadar, Janey era la fel de dură ca fratele său! își spuse Petra. În cazul acesta, singurul prieten era Oliver. Dar se gândea la el ca la un simplu amic, chiar dacă își amintea uneori că o ceruse în căsătorie.

Janey n-o scăpa nici o clipă din ochi, mai ales atunci când Oliver era în casa lor, așa că încercă să-l evite cât putea de mult pe bărbatul care era părea să fie mărul discordiei. Petra avea impresia că merge pe sârmă, iar doamna Cameron aștepta cu nerăbdare să facă o greșeală. Soluția ar fi fost ca cele două să plece din nou în călătorie, dar se părea că nici nu se punea problema.

Din seara în care fusese împreună pe deal, Neil se purta extrem de rece cu Petra, făcând-o să se întrebe dacă era vorba de același bărbat care o sărutase cu atâta pasiune. Era convinsă că Janey se dusese la el și-i spusese bănuielile ei, care nu făceau decât să le confirme pe ale lui. Acum, privirea lui era în permanență dură, iar ei îi venea foarte greu s-o suporte.

Situația aceasta se schimbă într-o seară. David se dusese la culcare, iar doamna Cameron se retrăsese în camera sa,

plângându-se de o durere de cap. Doamna Allen se grăbise să-i ducă o ceașcă de ceai și o aspirină, lăsându-i pe cei patru singuri în salon.

– Cântă-ne ceva, o rugă Oliver pe Petra.

Ea nu voia să-i facă pe plac, dar privirea lui Neil o îndemnă să-l asculte. Mai cântase pentru Oliver, dar niciodată pentru Neil, așa că nu se simțea în largul ei. În plus, trebuia să facă față antipatiei fățise pe care o afișa Janey. Fără să fie profesionistă, cânta destul de bine, dar acum făcu, destul de ușor, câteva greșeli copilărești pe care Neil le observă.

Se ridică de la pian tulburată, vulnerabilă, extrem de confuză. Nu înțelegea cum să-l facă pe Neil să fie din nou apropiat de ea, pentru că nu știa unde greșise. Fără să-și dea seama, căută sprijin la Oliver, care-i răspunse imediat cu un zâmbet plin de căldură. Janey observă schimbul de priviri și era gata să izbucnească în lacrimi.

Într-o clipă, Neil fu lângă Petra, cu brațul în jurul taliei ei.

– Dacă recitalul s-a terminat, Petronella și cu mine o să vă lăsăm singuri. Avem ceva de discutat și nu poate aștepta până mâine dimineață. Vă rugăm să ne scuzați.

În ciuda zâmbetului, Petra știa că discuția cu Neil nu avea să fie prea plăcută.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Într-un loc unde n-o să ne deranjeze nimeni. Și nici n-o să ne audă nimeni, în cazul în care ai de când să te agiți inutil.

Petra înghiți în sec, încercând să-și păstreze cumpătul.

– N-o putem lăsa pe mâine? Ai avut o zi foarte grea.

– Nu, Petronella. Și nu încerca să mai găsești scuze, pentru că răbdarea mea se apropie de sfârșit.

Petra își dădu seama că o ducea în biroul lui, aflat în partea opusă a casei. Nu cunoștea acea parte a casei, iar Neil nu-i spusese niciodată că are voie să se plimbe singură prin casă. Biroul era la mare distanță de dormitoare, pentru simplul motiv că Neil prefera să aibă parte de liniște și singurătate când lucra. Lucrul acesta, însă, n-o liniștea deloc pe Petra.

Neil închise ușa în urma lor.

– Nu ți-a plăcut cum am cântat? încercă ea să amâne discuția.

– Ba da.

Zâmbi ironic, ca și când ar fi înțeles exact jocul ei.

– Nu te descurci ca un profesionist, dar cred că nu te-ai gândit niciodată să faci asta pentru bani. A fost, ca tot ceea ce faci, incitant.

Ochii lui albaștri sclipiră amenințător.

– Nu crezi că a venit momentul să avem o discuție sinceră? Ai venit aici pentru două-trei nopți și ai rămas câteva săptămâni. Ți-am sugerat să vii cu mine la Toronto și ai refuzat. Nu vreau să par nepoliticos, dar cred că șederea ta aici nu mai poate fi prelungită.

– Pentru că ai impresia că am pus ochii pe Oliver, nu?

Nu avusese de gând să vorbească despre el, dar nu reuși să se abțină.

– Cred că nu merită să-l supun pe Oliver la ceea ce sunt sigur că e doar o infatuare, un foc de paie. În plus, trebuie să mă gândesc și la sora mea.

– Și dacă îți promit că n-o să mai am de-a face cu el?

Neil se apropie de ea și, cu o mișcare bruscă, îi ridică mâneca bluzei, dezvăluind vânătaia.

– De unde aia sta?

– A fost un accident, reuși ea să spună, cu obrajii în flăcări.

– Se poate, acceptă el. Sunt sigur că Oliver nu ar face așa ceva intenționat. Dar nu e clar care sunt intențiile lui în ceea ce te privește?

Ea clătină din cap, încăpățânată, dar își dădu seama că nu câștiga nimic dacă se certa cu Neil.

– Îmi pare rău, spuse ea, încercând să-l privească în ochi. Totuși, sunt sigură că sentimentele lui Oliver nu sunt atât de puternice pe cât crezi tu.

Petra nu putea spune dacă răspunsul ei îl mulțumise sau nu.

– Hai să ne întoarcem la discuția inițială, îi ceru el, ignorând ultima ei remarcă. Totul o să fie mai limpede dacă o să știm data plecării tale.

Ea trase aer în piept.

– Mă tem că eu și David am vrea să rămânem mai mult timp aici.

– Cât timp? se încruntă Neil.

Încercă să mai tragă de timp, sperând că va reuși să evite umilința de a fi nevoită să-l implore.

– Sper că nu ai îndoieli în privința identității mele!

– Petronella! exclamă el, la capătul răbdării. Nu am nici o îndoială în privința identității tale, pentru că nu cred că ai ajuns aici din întâmplare. Dar vreau să-mi spui totul, de la bun început. Ai un plan, ai ajuns la o concluzie? Vreau să știu exact!

Așadar, acesta era sfârșitul! Cum să-i explice? Oare va înțelege? Neajutorată, privi în podea fără să spună nici un cuvânt.

– Ți-ai înghițit limba?

Ironia lui o înfurie și-i dădu curajul să-l înfrunte.

– David și cu mine nu putem pleca acasă. Nu mai avem casă și nu mai avem bani. Mă tem că te-ai pricopsit cu noi.

Vocea ei tânără, incredibil de limpede, era sfidătoare, iar Neil rămase fără cuvinte, surprins peste măsură. Se depărtă brusc de ea și-i făcu semn să se așeze pe un scaun.

– Stai jos și spune-mi tot! Vreau mai mult decât jumătăți de adevăruri!

Discursul ei, atent pregătit, îi fugise din minte și-i era teamă că nu va reuși să-l convingă, dar nu avea de ales.

– Tatăl meu a dat faliment, începu ea, privindu-l în ochi pe Neil. A fost un incendiu și a murit. După moartea lui, am aflat care era adevărata stare a afacerii sale. În biroul său, ținea jurnale foarte detaliate și așa am aflat că, de mulți ani, făcea cercetări în privința arborelui genealogic al familiei noastre. Din acele hârtii am aflat de existența ta și m-am gândit că ar fi o idee bună să venim aici și să locuim cu tine.

– Așa, pe nepusă masă! Când a murit tatăl tău? întrebă el, tăios.

– N-a trecut mult timp, răspunse ea evaziv.

Îi spusese o dată cu exactitate, dar se rugă să nu-și amintească.

– Nu ți-a trecut prin minte că orice om normal își câștigă existența într-un mod cinstit, prin muncă?

Petra nu-i putea spune că încercase, dar eșuase lamentabil!

– A fost greu, din pricina lui David.

– Mi-am imaginat! De fapt, cred că eu am fost mai neglijent decât tine. N-aveai decât niște haine de doi bani pe care cred că le-ai cumpărat de la primul magazin care ți-a ieșit în cale! Și eu am căzut în plasă!

Se aplecă spre ea, amenințător.

– M-ai prostit așa cum nimeni n-a reușit vreodată, Petronella! Prietenii mei se vor distra de minune când vor afla!

– Nu știu cum ai ajuns la concluzia asta, spuse ea cu o voce pierdută.

– Nu? se răsti el. Oricum, acum nu contează. Povestește mai departe.

– Dar nu înțelegi!

Disperată, Petra sări în picioare.

– Tu... ai atât de multe, în timp ce David nu are nimic. Nu știi cum e să-l vezi slăbind pe zi ce trece! Nu știi ce înseamnă ca toți...

Era gata să spună „toți bărbații", dar se opri în ultima clipă. Neil Cameron era ultimul care trebuia să afle de problemele ei cu bărbații!

– Dacă aș fi știut cum ești în realitate, n-aș fi venit niciodată aici!

Privirea lui rămase în continuare rece și dură.

– Asta se poate rezolva foarte simplu, se oferi el. Am să-ți plătesc drumul până la Londra, după care putem să uităm că ne-am cunoscut vreodată.

– Nu!

Venise momentul să scoată din mânecă ultima ei carte.

– Nu poți să ne trimiți înapoi! David n-ar face față drumului. În plus, ai o datorie de plătit și trebuie să ne permiți să rămânem.

– O datorie?! Eu?!

– Da, e adevărat. Străbunicul tău a împrumutat cinci sute de lire de la străbunicul meu, care era fratele lui, și nu i-a înapoiat niciodată. Dacă te gândești la câți ani au trecut... Cred că s-a

strâns o sumă frumușică. O sumă care să ne permită să stăm aici un an sau doi și să-l trimiți pe David la o școală bună.

– Nu-mi vine să cred! Profitoareo!

Din doi pași ajunse lângă ea și-o scuturâ cu putere de umerii ei mici.

– Ce dovadă ai? Și ce minte bolnavă poate scorni un asemenea plan?

– Scrie clar, negru pe alb, că datoria n-a fost plătită niciodată, ci s-a transmis din generație în generație.

– Și ce ai de gând să faci? În ciuda teoriei tale, astfel de lucruri sunt imposibil de dovedit! E o prostie și să discutăm despre așa ceva!

– Știu că e puțin probabil ca un tribunal să aprobe acțiunea mea, dar asta n-ar trebui să te împiedice să fii un om de onoare. Mi-am imaginat că vei vrea să compensezi micile scăpări ale strămoșilor tăi.

Chipul lui era atât de întunecat, încât Petra simți că i se face frică.

– Nu se poate să vorbești serios! Crezi că poți să mă șantajezi? Pentru câteva sute de lire de acum zeci de ani, crezi că o să te țin în puf tot restul vieții? Ai înnebunit!

– Prietenii tăi s-ar putea să aibă altă părere, atunci când vor afla.

Încercă să-și controleze vocea, dar privirea lui de gheață o înfioră.

– Dacă vrei să răspândești vestea, ticăloaso, n-ai decât! O să ajungi de râsul lumii, pentru că nimeni n-o să te ia în serios. Asta în cazul în care o să te asculte cineva! Din prima clipă când te-am văzut lângă mașină, am știut că o să-mi aduci necazuri! A fost prima și ultima oară când nu mi-am urmat instinctul!

Petra făcu ochii mari.

– M-ai văzut lângă mașină? Asta înseamnă că tu... tu ești...

– Ești mult prea naivă, vorbi el în bătaie de joc. Eu eram acel cowboy căruia i-ai vorbit cu atâta superioritate. Erai atât de încrezută, încât am vrut să văd până unde ai să mergi. Mai bine nu mă apropiam de tine! Oricum, gluma asta nu va mai continua. Mâine dimineață ai să pleci de aici. Rezervorul mașinii e plin, așa că n-ai nici o scuză. O să sun la firma de la care ai închiriat mașina și o să plătesc toate cheltuielile. Toate astea, plus biletele de avion și faptul că în ultimele trei săptămâni ți-am oferit casă și masă, ar trebui să acopere datoria de care vorbești – dacă a existat vreodată!

– Chiar vorbești serios?

Tremura atât de tare, încât abia putea vorbi.

– Sigur că vorbesc serios. N-ai decât să pleci de aici, cu sărutările tale cu tot.

Își lăsă capul pe spate și râse caustic.

– Poate că ar fi interesant să te mai las să stai câteva zile, domnișoară Sinclair. Cum aveai de gând să mă ții la distanță? Sau erai pregătită să mă primești în patul tău, doar ca să-ți atingi scopurile? În câteva zile, aș fi ajuns să-ți ciugulesc din palmă, nu? Așa credeai?

Petra ridică mâna, gata să-l lovească, dar el i-o prinse.

– Nu vrei să mă pierzi? Dacă vrei un final afectuos, sunt gata să-ți fac pe plac.

Înainte ca Petra să-și dea seama ce se petrece, Neil o trase spre el, strivind-o de pieptul lui. Îi căută gura și o sărută brutal, apoi îi dădu drumul atât de dur, încât fu pe punctul să-și piardă echilibrul. Se prăbuși în scaun, pentru că picioarele îi tremurau mult prea tare.

– Am să-l salut eu pe Oliver din partea ta, ca să evităm o scenă neplăcută. Cred că ai o înclinație către dramă, Petronella.

Acum nu-i mai spusese „domnișoară Sinclair", dar indiferența lui o durea la fel de mult ca duritatea și grosolănia afișate mai devreme.

– Măcar el m-a cerut în căsătorie, rosti ea, cu repirația întretăiată. S-a purtat frumos cu mine, nu m-a insultat!

Neil nu păru deloc impresionat.

– Oliver a fost atras de aerul tău seducător și de ochii aceștia cenușii, nimic mai mult. După ce o să pleci, o să-și dea seama că n-a fost ceva serios.

Petra își șterse buzele cu dosul palmei, ca și când ar fi vrut să șteargă sărutul lui violent.

– Îți place să conduci, nu-i așa?

Nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Crezi că toți oamenii sunt roboți care trebuie să-ți îndeplinească ordinele. Și o faci atât de inteligent, încât nimeni nu-și dă seama. Oliver trebuie să se însoare cu Janey – bănuiesc că ție îți convine asta mai mult decât lui. Nici măcar nu te interesează dacă ei se iubesc cu adevărat.

– Crezi că e important? pufni el. Crezi că acesta e singurul motiv pentru care doi oameni se căsătoresc?

– Sper din toată inima.

Deși n-o privea personal, Petra nu putea renunța la acest subiect.

– Cum să fii fericit, cum să trăiești alături de cineva pe care nu-l iubești?

– Te înșeli, Petronella!

– Ba nu!

– Există și alte tipuri de atracții, ridică el tonul. Acum câteva nopți, când te-am ținut în brațe, aș fi putut să fac mult mai multe, iar tu n-ai fi avut cum să mă oprești. Nu se numește iubire, dar poți să spui, cu mâna pe inimă, că nu ți-ar fi plăcut? Fiecare părticică a corpului tău răspundea mângâierilor mele, iar eu îmi amintesc perfect.

Petra roși puternic.

– Numai un bărbat ca tine poate să spună așa ceva!

– De vreme ce n-o să mai am o altă ocazie, de ce să mă ascund după deget? Îți dau un singur sfat – când mai întâlnești un bărbat ca Oliver Hurd, să știi exact ce îți dorești.

– Dacă o să-l mai întâlnesc pe Oliver, strigă ea, o să mă mărit cu el doar ca să-ți fac ție în ciudă!

Ochii lui erau acum de un albastru întunecat.

– Cred că spui asta pentru că ești foarte furioasă și vrei să te răzbuni, așa că nu mă îngrijorez. Acum dispari din ochii mei, fetițo! Cât mai repede! Nu vreau să te mai văd, dar am să aranjez ca mașina ta să fie adusă mâine dimineață, la ora nouă. Ai destul timp!

***

Petra era pregătită de plecare cu mult înainte de ora nouă. Voise chiar să se ducă să-și ia singură mașina, dar renunțase, de teamă să nu-l întâlnească pe Neil. Încercase să-și alunge din minte gândul că s-a îndrăgostit de el, dar nu putea să-și explice altfel durerea care o chinuise toată noaptea. Înțelesese

că era gata să stea cu el în orice condiții, chiar dacă n-ar fi avut nici un ban, dar era sigură că Neil n-ar mai fi crezut-o acum, după cuvintele grele pe care și le spuseseră în urmă cu doar câteva ore.

Nu dormise deloc, iar cearcănele dovedeau cu prisosință acest lucru. De fapt, nici nu se întinsese în pat. Stătuse pe marginea lui, cu ochii lipiți de linia orizontului, sperând din toată inima că zorile îi vor aduce o soluție la problemele ei. Când se luminase, își făcuse bagajele și pusese în geantă și portretul celui care semăna atât de bine cu Neil. În prima clipă, dorise să-l lase pe pat, ostentativ, dar apoi își dăduse seama că i-ar fi prea greu să renunțe la el.

Apoi se dusese să-l trezească pe David. Când îi spusese că trebuia să plece cât mai repede, o privise neîncrezător, dar înțelesese că nu era o glumă văzând lacrimile surorii lui.

– Dar nu vreau să plec! Mie îmi place aici și mă înțeleg foarte bine cu Neil. Mi-a arătat atâtea lucruri și mi-a promis că-mi mai arată.

– Știu, dragul meu.

Petra îl luase în brațe, încercând să-l îmbărbăteze.

– O să-mi lipsească poneiul meu, Petra. Aș fi putut să mă duc la școală aici, pentru că-mi place Canada. Nu cred că aș fi fost un fermier bun, dar mi-aș fi ales o altă meserie și mi-aș fi petrecut vacanțele cu tine și cu Neil. Nu l-ai întrebat dacă putem să rămânem aici? Dacă ți-e teamă de el, poate că e...

– Nu, dragul meu, îl întrerupsese Petra. Cel mai bine este să plecăm.

– Dar nu vreau să mă întorc la Londra, Petra!

– Nici eu, însă nu avem altă soluție.

– Slujbele alea și bărbații...

– David!

Oare de unde știa de ei? se întrebă Petra.

– Îmi pare rău. Nu vreau să te supăr, dar am observat. Nu mai sunt un copil!

– Ar trebui să fii, pentru că n-ai decât doisprezece ani. Asta e, trebuie să plecăm.

David o privise cu un aer îngrijorat.

– Neil nu te place?

– Nu atât de mult ca pe tine, mă tem.

– Dar...

Trăsese aer în piept și văzuse cât de îngândurată era sora sa.

– Nici o problemă! o luase el de mână. O să am eu grijă de tine!

El începuse să-și adune lucrurile, iar Petra îl privise în tăcere, cu ochii în lacrimi.

Capitolul 8

Nici doamna Cameron, nici Janey nu veniră să-i ureze „drum bun“. Petra credea că nici nu se treziseră și, ca atare, nu știau de plecarea lor. Doamna Allen aflase la micul dejun, dar privirea ei plină de regrete se oprise numai asupra lui David, nu și a Petrei.

La ora nouă, mașina fu adusă de mecanicul care o reparase. De câte ori se gândea la accident, Petra tresărea, mai ales că acum știa cine era fermierul plin de noroi care o ajutase. I se părea incredibil că, atâta timp, nu ghicise, dar își spunea că, în perioada cât stătuse la fermă, mintea ei nu fusese tocmai limpede.

Când ieși din mașină, bărbatul îi înmână un pachet.

– Șeful mi-a spus să vă dau asta, murmură el, stânjenit de situație. A spus că uitase, dar că dumneavoastră o să știți despre ce e vorba.

– Da, mulțumesc, spuse ea, dându-i pachetul lui David. Cred că sunt banii pentru biletele către Anglia.

Băiatul era foarte palid și trist și refuzase să se ducă la Jake și la ceilalți băieți să le spună că pleacă. Petra nu insistase, înțelegând că-i era teamă să nu plângă în fața lor.

David suferea foarte mult din cauza plecării, iar Petra știa că îi va lipsi ferma, plimbările cu Jake și Neil, lacul, după-amiezile în care înotau în apa rece... Chiar dacă nu era făcut pentru o viață de fermier, îi plăcuse viața la fermă. Era un băiat inteligent, care putea face orice își propunea.

Acum, când plecaseră, David era complet lipsit de entuziasm, iar Petra se simțea direct responsabilă. Ar fi trebuit să evite situația aceasta! Poate ar fi trebuit să accepte cererea în căsătorie pe care i-o făcuse Oliver! Dar acum era prea târziu, pentru că nu avea să-l mai vadă niciodată. Petra se întrebă, totuși, dacă n-ar fi fost bine să-l caute, împotriva voinței lui Neil. Dar cum rămânea cu Janey? Și, la urma urmei, și cu Neil! Dar dacă lor nu le păsa de ea, Petra de ce să țină cont de părerea lor? Alungă aceste gânduri, știind prea bine că ea era intrusa în acea familie. Nu-l va căuta niciodată pe Oliver, deci Janey era în siguranță.

Își asumase niște riscuri atunci când hotărâse să vină în Canada, iar rezultatele nu fuseseră așa cum își dorise ea. Asta era tot! Tot ce trebuia să facă acum era să încerce să uite. Singurul ei regret era că nu reușise să facă mai multe pentru David.

Vocea lui David îi întrerupse gândurile.

– Ne urmărește cineva, Petra, spuse el. Uite, elicopterul! Vine după noi!

Băiatul scoase capul pe fereastră ca să vadă mai bine elicopterul.

– Poate că este unul din oamenii de la fermă care caută vitele rătăcite, răspunse ea, fără să-și ia ochii de la drum.

Petra se gândi că Neil voia să fie sigur că cei doi plecaseră sau, dacă era în toane bune, că ajungeau cu bine în oraș. Decise să ignore elicopterul și să se concentreze la drumul de țară, prăfuit și accidentat, care făcea legătura cu autostrada.

După câteva minute, o mașină veni din sens opus și amândoi opriră în ultima clipă, înainte să se ciocnească. Atunci când șoferul coborî, văzu că era vorba de Oliver și-și aminti că făcuseră planuri. Urmau să meargă cu toții la picnic și Oliver propusese să plece devreme.

– Petra! făcu el ochii mari când o văzu. Ce cauți aici?

– Îmi pare rău, Oliver.

Petra nu opri motorul și se pregăti să plece mai departe, pentru că nu voia să-și piardă timpul cu explicații inutile.

– Mă grăbesc, n-am timp să stau de vorbă cu tine.

– Plecați?

– Așa se pare, zâmbi ea.

– Petra!

Era sigură că avea să-i amintească de cererea lui în căsătorie și-l opri, vrând să-l scutească de umilința de a fi refuzat de două ori. Acum știa că, după ce-l cunoscuse pe Neil, nu se putea mărita cu un alt bărbat.

Opri motorul și i se adresă lui David:

– Așteaptă-mă puțin, am ceva de vorbit cu Oliver.

Coborî din mașină și-și trecu mâna prin părul lung.

– Nu mi-ai spus nimic! îi ceru el socoteală.

– Ne-am hotărât să plecăm abia azi dimineață, în pripă.

El se încruntă, fără să pară că acceptă explicația primită.

– Unde plecați?

– Înapoi, în Anglia.

– Petra! Iubita mea...

Dar nu putu să continue, pentru că elicopterul pe care-l văzuse David făcea un zgomot înfiorător, pregătindu-se de aterizare.

– Ce naiba! exclamă Oliver.

Pilotul coborî și se apropie de ei.

– E Neil!

Petra se uită neîncrezătoare în direcția lui. Oare venise să-și ia rămas bun? Seara trecută spusese că nu vrea s-o mai vadă, dar se părea că se răzgândise.

Neil îl salută cu o mișcare a capului pe Oliver, apoi își fixă privirea asupra Petrei.

– Vreau să vii cu mine, comandă el pe un ton care nu admitea replică.

Petra nu găsi cuvintele potrivite, dar nu făcu nici o mișcare către elicopter, arătându-i, astfel, că nu avea de gând să-l asculte.

Oliver vru să intervină, dar Neil nu-i dădu ocazia:

– Poți să-l iei tu pe David și să-l duci înapoi acasă. Janey te așteaptă, să mergeți împreună la picnic. Doamna Allen mi-a promis că o să aibă grijă de băiat până când sora lui și cu mine o să ne întoarcem. Mă tem că a fost vorba de o neînțelegere.

Cu un aer degajat, de parcă ar fi discutat despre vreme, se aplecă spre David și spuse ceva foarte încet. Petra nu auzi cuvintele lui și nici răspunsul băiatului, dar înțelese că acesta era încântat.

Oliver deschise portiera și era gata să îndeplinească ordinul lui Neil, când Petra interveni:

– Nu!

Îi aruncă o privire tăioasă lui Neil.

– Nu vin cu tine, Neil Cameron. Cred că am vorbit destul!

Vru să se îndrepte spre mașină, dar Neil o prinse de mâină, împiedicând-o. Profitând de acest moment, David se ascunse în spatele lui Oliver, ca un iepure speriat.

– David, nu!

Dar el n-o auzi. Sau se prefăcu că n-o aude!

– Haide!

Petra privi neputincioasă cum fratele ei urcă în mașina lui Oliver și apoi se simți trasă de mână către elicopter. Micuța mașină roșie rămăsese pe marginea drumului și-l auzi pe Neil spunându-i prin stație lui Jake să trimită un om care s-o ducă înapoi în garaj. Apoi luă din mașină bagajele și pachetul pe care i-l trimisese dimineață.

Petra nu știa unde mergeau. Un singur lucru îi era clar – când îl văzuse, înțelesese că sentimentele pentru el erau reale, nu existau doar în imaginația ei. Nu știa cum ar trebui să procedeze, dar, pentru moment, nici nu-i păsa.

Mâinile lui erau puternice și sigure pe manșa de control a elicopterului, dându-i un sentiment de siguranță. Știa că este un pilot experimentat, dar acum părea preocupat de ceva. Petra nu credea că ea era cauza, pentru că nu-i adresase nici o privire și nici un cuvânt din clipa în care se ridicaseră de la sol.

Privi pe geam, admirând priveliștea spectaculoasă – munți înalți, zeci de lacuri, păduri și orașe întinse pe zeci de kilometri.

La un moment dat, Neil începu să coboare și ateriză lângă un lac. După ce opri motorul, rămase tăcut câteva

clipe, privind-o încruntat, ca și cum ar fi vrut să se hotărască asupra unui lucru. Petra nu îndrăzni să facă nici o mișcare.

– Hai să coborâm, spuse el cu o voce caldă, care nu avea nici o urmă din duritatea arătată cu o seară în urmă. Cred că ar fi mai confortabil să stăm pe malul lacului.

Pentru că ea tot nu se mișca, Neil coborî și înconjură elicopterul, deschizându-i ușa.

– Dă-mi voie să te ajut, întinse el mâinile. Pari cam uimită.

Neștiind ce să facă, Petra puse palmele pe umerii lui puternici. El o luă în brațe și o puse ușor pe pământ.

– Mulțumesc, șopti ea, fără să îndrăznească să-l privească în ochi.

Se uită în jurul ei și admiră pinii înalți și salciile ale căror ramuri se scufundau în apa limpede. Prin iarba înaltă erau multe crengi uscate de razele soarelui, iar Neil adună câteva și făcu o grămăjoară.

– Nu e frig, spuse el aprinzând un chibrit, dar m-am gândit că un foc ar fi drăguț.

Îi zâmbi, dar Petra nu reuși să-i răspundă la fel. Neil se așeză pe un buștean, la câțiva metri de ea.

– Te-am adus aici pentru că voiam să vorbesc cu tine departe de fermă, într-un loc în care să nu fii influențată de... atmosferă, să zicem.

– Am vorbit aseară, replică ea, cu răceală. Nu cred că mai e ceva de spus.

Tonul ei nepăsător îl duru, dar făcu un efort să-și păstreze calmul.

– Acum, după ce m-am gândit mai bine, am înțeles că sunt multe de spus. Recunoști că mi-ai spus totul brusc, pe nepregătite?

Petra nu era de acord cu el.

– Nu-mi pari un bărbat care să poate fi luat prin surprindere.

– Ai dreptate, dar șantajul e cu totul altceva.

– Șantajul! exclamă ea, mirată.

– Petronella!

Vocea lui rămase în continuare stăpânită, chiar calmă.

– Ai amenințat că le vei spune vecinilor mei, dacă nu plătesc. Cum se numește asta?

– Îmi amintesc, murmură ea. Dar nu e chiar așa! Eu nu urmăresc banii tăi. Nu vreau decât un cămin sigur pentru David.

– Și, dacă eu n-am de gând să-i ofer unul, cauți în altă parte?

Abia atunci Petra înțelese despre ce era vorba. Sau crezu că înțelege! Venise după ea numai pentru că era sigur că se va duce la Oliver să-i ceară ajutorul. Mai mult, aflase de la Janey de picnic și înțelesese că se puteau întâlni pe drum, așa că se hotărâse s-o urmărească. Pentru că nu voia ca cineva să strice planurile surorii sale, era gata să-i ofere un cămin Petrei, cu anumite condiții, firește. Încă nu-i făcuse oferta, dar era sigură că acest lucru urma să se întâmple.

Toate astea ca să nu se mărite cu Oliver? Petrei îi venea să râdă și să plângă în același timp. Chiar nu înțelegea ce simțea pentru el? Nu înțelegea că nu se putea mărita cu Oliver Hurd?

Oricât ar fi încercat, nu știa cum să-i răspundă lui Neil. Cum să-i explice de ce l-a refuzat pe Oliver? Cum să-i spună că iubea un alt bărbat? La cea mai mică aluzie că nu era interesată de el, și-ar fi dat seama cine era bărbatul după care tânjea inima ei.

– Petronella! îi întrerupse Neil gândurile. Ți-am pus o întrebare și nu mi-ai răspuns. Am să te mai întreb ceva, dar acum vreau un răspuns direct și sincer. Ce-ți spunea Oliver lângă mașină?

– Nimic.

Încăpățânată, hotărî că nu avea dreptul să știe anumite lucruri.

– Bine! Nu e nevoie să spui nimic, pentru că totul se citește foarte clar pe chipul tău. Hai să uităm de el pentru câteva minute și să asculți propunerea mea.

În acea clipă, Petra își aminti expresia plină de entuziasm a fratelui său.

– David era foarte fericit. Nu știu ce i-ai spus, dar sper că nu l-ai amăgit că poate rămâne la fermă. Ar fi mult prea crud!

– Taci! îi ceru el, tăios. Ascultă-mă! Vrei să aibă parte de o educație bună?

– Și un cămin stabil, adăugă ea.

– Și dacă le-ar avea pe amândouă, cât de recunoscătoare ai fi?

Recunoștință? Petra avu o presimțire rea. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru!

– Nu e ceea ce crezi, o liniști el. Cel puțin, nu încă. Am nevoie de cineva la fermă și tu ai putea fi persoana potrivită. Abia azi dimineață mi-am dat seama.

– Potrivită pentru ce? întrebă ea precaută.

Inima îi bătea cu putere și numai gândul că va fi lângă el zi de zi o amețea.

– Doamna Allen pleacă de la fermă. Mă anunțase cu ceva vreme în urmă, dar abia acum s-a hotărât să se mute în New York, la fratele ei care a rămas de curând văduv. Prin urmare, am nevoie de o menajeră.

Petra nu se așteptase la așa ceva, dar știa exact care erau atribuțiile aceste slujbe, pentru că la Redwell avuseseră menajeră.

– Dar doamna Cameron? N-o să se împotrivească?

El clătină din cap.

– Nu, din mai multe motive, dar am să-ți spun numai două. Pe Fay n-o interesează treburile casnice și nu-i mai place deloc ferma după ce a murit tata.

– Și mai este și Janey.

– A, Janey, spuse el.

În colțul gurii lui apăru un zâmbet ironic.

– Aici e într-adevăr o problemă, pentru că îmi doresc foarte mult să se mărite cu Oliver. Crezi că poți să suporți? pufni el.

– Nu știu...

Petra simțea privirea lui insistentă pe chipul ei îmbujorat și ar fi vrut să-i poată spune că e gata să-l ajute cu plăcere și că era sigură că Janey și Oliver vor face o pereche minunată. Dar nu știa cum va reacționa Neil dacă ar auzi așa ceva și se întrebă dacă nu-i făcuse această ofertă tocmai pentru că exista posibilitatea ca ea să i-l fure pe Oliver lui Janey. De dragul lui David, renunță la mândria ei și acceptă să fie sclava lui Neil. Avea să-i fie greu să-l vadă zilnic, dar nu imposibil!

– Ei bine, la ce concluzie ați ajuns, domnișoară Sinclair?

Își ridică privirea spre el, șovăitoare.

– Dacă tu crezi că fac față...

– N-ai încredere în tine? zise el, fără să-și ascundă ușurarea. Doamna Allen o să plece la sfârșitul săptămânii și o să-ți arate tot ce trebuie să știi. Dacă ai nevoie, te pot ajuta și soțiile angajaților de la fermă.

– Înseamnă că o să stau pe un scaun și o să dau ordine, replică ea, arogantă.

– Nu te amăgi, Petronella. O să faci mai mult decât atât.

– În schimbul a ce?

– Puteți să stați în casa mea, îți voi cumpăra tot ce-ți trebuie și-l voi trimite pe David la o școală bună. Chiar și la facultate, dacă are note bune.

Asta însemna că avea în fața ei ani întregi în care se va ocupa numai de treburile casnice! Ideea aceasta n-ar fi deranjat-o dacă Neil ar fi iubit-o, dar, în condițiile acelea, nu știa dacă va putea rezista. Atât de aproape și totuși atât de departe de el...

– Nu știu cum să te răsplătesc, șopti ea, ferindu-și privirea.

– Credeam că eu îți eram dator, o tachină el. Îmi amintesc exact ce mi-ai spus!

– Da, știu, spuse ea. Așa am crezut, dar am înțeles că nu aveam dovezi solide.

– Nu aveai nici un fel de dovadă, Petronella, și mă bucur că recunoști asta. Nu aveam de gând să trăiesc tot restul vieții cu această falsă învinuire.

În astfel de momente, Petra simțea că-l urăște.

– Cum rămâne cu familia ta? întrebă ea, cu voce egală. Janey s-ar putea să mă accepte, dar doamna Cameron?

– Ajut-o pe Janey să se căsătorească, spuse el, și nimeni n-o aibă nimic împotriva ta.

– Dar dacă ei n-o să-i placă să fie împinsă de la spate? insistă ea, fără să fie pe deplin convinsă.

– N-o să aibă nici o obiecție, atâta vreme cât va fi împinsă spre Oliver, replică el.

Chiar își dorea s-o vadă căsătorită! își spuse Petra; după ce va scăpa de Janey, ce va urma? Un alt plan pentru propria ei căsătorie, poate?

Se pregătea să-i pună și alte întrebări, dar descoperi că nu era în stare să mai rostească nici o vorbă. Tot corpul îi tremura, iar picioarele nu-i mai susțineau corpul fragil.

– Neil! apucă ea să șoptească înainte să leșine.

Nu văzu că Neil o prinse în ultima clipă și o ținu aproape de el până când dădu semne că-și revine.

Avea nevoie de cuvinte calde, care s-o îmbărbăteze, dar vorbele lui erau dure, reci.

– Asta s-a întâmplat din cauza lui David sau a lui Oliver? întrebă el, pe un ton aspru. Trebuie să înveți, Petronella, că în viață nu primești tot ceea ce-ți dorești. Am acceptat tot ce mi-ai cerut pentru David, deci nu el este motivul.

Petra se abținu în ultima clipă să nu strige la el. Să creadă ce voia! Poate că era mai bine să creadă că iubea un alt bărbat, pentru că altfel va pricepe foarte repede adevărul. Dar nu pricepea cum de se îndrăgostise de un bărbat atât de insensibil, care nu ezita să-și bată joc de ea nici atunci când era bolnavă!

– Petronella!

Părea speriat, ca și cum tremuratul ei l-ar fi alarmat.

– O să treacă, știi bine. Oliver n-ar fi putut să te facă fericită. În plus, n-ai fi putut să răspunzi sărutărilor mele dacă l-ai fi iubit cu adevărat.

Indignarea și apoi teama că el a ghicit adevărul o cuprinseră.

– Nu știu despre ce vorbești, șopti ea.

– Nu?

Profitând de faptul că era în brațele lui, Neil îi dădu părul de pe frunte și o mângâie ușor pe obraz, în timp ce gura lui se apropia de a ei.

– Atunci, am să-ți arăt care e cel mai bun antidot la temerile care te bântuie și, în același timp, răspunsul la întrebarea ta naivă.

O sărută cu multă blândețe, apoi culese tandru lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Petra se topi în brațele lui și răspunse sărutului care urmă, autoritar și blând în același timp. O puse pe pământ și o ținu sub el, în timp ce mâinile îi dezmierdară trupul și pătrunseră sub tricoul ei subțire, cu multă îndrăzneală.

– Nu te opune! șopti el. Nu uita că trebuie să scapi de o fantomă care te bântuie.

Petra se simțea neajutorată în brațele lui puternice, dar trebuia să admită că-i făcea plăcere să fie prizoniera lui Neil. Fără să-i dea seama, își arcui trupul și se lipi de al lui, apoi își trecu mâinile prin părul lui. Pielea îi ardea sub palmele lui, inima îi bătea nebunește, dar îi plăceau senzațiile trăite și nu voia ca Neil să se oprească.

Când el făcu acest lucru, Petra se simți frustrată.

– Neil? șopti ea, cerând o explicație pentru întreruperea magiei.

– N-aș vrea să-ți dau drumul, dar scopul acestui exercițiu nu este să vedem cât de departe putem merge. Erai pe punctul să faci o criză de isterie și m-am gândit că ai nevoie de un șoc. Te simți mai bine?

Mai bine? repetă ea în gând. Cum putea să întrebe așa ceva?

– Nu, răspunse ea, bosumflată.

Fără să-i pese de părerea pe care putea s-o aibă despre ea, încercă să se apropie din nou de el, dar Neil, ca de obicei, era cu un pas înaintea ei.

– Petronella, spuse el blând, dar ferindu-se de îmbrățișarea ei. La asta mă refeream când spuneam că ești mult prea vulnerabilă în fața bărbaților. Trebuie să te maturizezi.

Cuvintele lui extrem de dure o aduseră cu picioarele pe pământ. Oare credea că răspundea așa tuturor bărbaților care-i făceau avansuri? Dacă da, atunci îi era mai bine fără el.

– Nu sunt un copil! replică ea, înțepată.

– O să discutăm despre asta altă dată, zâmbi el, ridicându-se în picioare. Am în elicopter un coș cu niște sandvișuri și cafea. Cred că ți-ar prinde bine să mănânci ceva înainte să plecăm.

În cele câteva minute când rămase singură, Petra încercă să-și refacă ținuta și să pară stăpână pe sine.

– De unde știai că o să ai nevoie de ceva de mâncare?

– Nu știam, răspunse el. Dar avusesem de gând să-mi petrec ziua departe de fermă, așa că doamna Allen îmi pregătise toate astea.

– Și nu te-ai mai dus?

El îi întinse un sandviș.

– Ceva m-a făcut să mă răzgândesc, dar nu vreau să intru în amănunte.

Petra credea că se referă la Janey și la fericirea ei, pe care părea că și-o dorește atât de mult, dar nu insistă.

– Mulțumesc, Cameron, șopti ea, luând o ceașcă de cafea.

– Și asta trebuie s-o lămurim!

– Ce anume?

– Nu mai vreau să-mi spui „Cameron“. De acum înainte îmi spui numai „Neil".

– Dacă așa spui tu... Neil.

– Vezi? Nici măcar n-a durut!

– Îți spuneam „Cameron“, pentru că așa l-am numit pe bărbatul din tablou.

– Poate n-ar strica s-o luăm de la început.

– Nu sunt sigură că aș vrea asta, se opuse ea. Cred că a fost foarte urât din partea ta că nu te-ai prezentat imediat ce ne-am întâlnit. Eu nu te-am recunoscut din pricină că erai acoperit de noroi, dar tu ce scuză ai?

El îi aruncă o privire scurtă.

– Nici eu nu știu sigur. N-am crezut că o să apară ziua când o fetișcană o să mă facă să-mi pierd controlul!

– Poate că a fost soarele de vină.

– Poate.

Se uită uimit la teancul de sandvișuri care se micșorase cu repeziciune.

– Când ai mâncat ultima oară?

Petra roși și împinse către el ultimul sandviș.

– Îmi pare rău.

– Ai mâncat ceva de dimineață?

– Nu.

– Așa am crezut și eu. Cât ai dormit azi-noapte?

– N-am prea dormit, recunoscu ea, spășită.

Ochii lui albaștri se fixară asupra ei.

– Te sfătuiesc să nu mai procedezi așa, Petronella. Asta dacă vrei să-mi fii de folos la fermă!

Capitolul 9

Pe drumul către fermă, Petra se întrebă dacă proceda corect. Era ciudat, poate chiar o ironie, că acum, când obținuse ceea ce-și dorise de la bun început, se temea pentru viitor. Știa că-i va fi greu să-și ascundă adevăratele sentimente pe care le avea față de Neil, dar... O idee o îngrozi. Dacă el se va căsători? Era foarte normal ca, din multele prietene despre care îi povestise Janey, să aleagă una căreia să-i ceară să locuiască la fermă, cu el. Dar alungă acest gând, spunându-și că va trece peste acest obstacol, atunci când va apărea.

Nimeni nu păru surprins de întoarcerea ei, ceea ce o făcu pe Petra să se întrebe dacă, în afară de doamna Allen, mai știa cineva că își făcuse bagajele și plecase.

David părea foarte fericit de soluția găsită, și asta conta cel mai mult. Ultimele ore fuseseră groaznice pentru Petra, dar le-ar fi retrăit fără să stea pe gânduri, numai ca să vadă încântarea care apăruse pe chipul lui fratelui ei atunci când îi spusese că vor rămâne la fermă. Îl asigură că aranjamentul era permanent, cel puțin până când va termina școala.

– David, înțelegi că Neil nu ne datora nimic, nu-i așa? încercă ea să-i explice, destul de rușinată. Trebuie să-i fim recunoscători că ne permite să locuim aici. O să-i iau locul doamnei Allen, dar asta nu este suficient ca să ne plătim datoria față de el. Sper ca, într-o zi, să putem face acest lucru.

Știa că e mult prea vag, dar nu putea promite mai mult.

David era, în continuare, entuziasmat de ideea internatului.

– Știu că va fi greu, mai ales la început. O să-mi fie dor de tine, dar am doisprezece ani și o să mă descurc! După ce o să mă obișnuiesc, o să fie chiar distractiv. Vezi tu, trebuie să învăț ca să pot să fac toate lucrurile pe care mi le-am propus. Tata mi-a povestit cum era la el la școală. Și Neil mi-a spus. Neil e un tip super, Petra!

Și-i făcu semn cu ochiul. Învățase gestul de la fermieri și era extrem de amuzant când îl făcea.

Doamna Allen era foarte mulțumită că Neil îi găsise atât de repede o înlocuitoare și i se părea potrivit ca aceasta să fie verișoara lui. Îi explică tot ce trebuia să știe în bucătărie, apoi îi făcu turul casei, intrând în toate dormitoarele. Când ajunseră la camera lui Neil, Petra rămase în prag. Patul era nefăcut, iar perna păstra conturul capului lui. Doamna Allen începu să strângă lucrurile împrăștiate prin cameră, bombănind nemulțumită, și-i spuse că Neil nu accepta să se intre în camera lui decât dimineața, pentru a se face patul.

– Strânge pijamaua, îi ceru doamna Allen.

Petra o ascultă, cu gesturi automate, dar nu văzu bluza.

– Nu poartă, veni explicația.

Petra înghiți în sec, spunându-și că erau multe aspecte ale acestei slujbe la care nu se gândise.

După cum anticipase Neil, mama lui vitregă nu comentă noua poziție a Petrei, dar o tratată cu superioritate, cerându-i în permanență câte ceva. Cât despre Neil, el se purta civilizat în prezența altor persoane, dar îi arăta clar că nu mai era un oaspete în casa lui. Însă tocmai această atitudine o ambiționă. Când Janey comentă, tăios, că puteau să angajeze una din soțiile bărbaților de la fermă, Petra se hotărî să le arate de ce era în stare, chiar dacă asta însemna să muncească pe rupte.

La Redwell, talentul ei culinar fusese adesea lăudat, dar acum încercarea ei de a impresiona se întoarse împotriva ei. Oliver, invitat la masă în prima seară după plecarea doamnei Allen, fu atât de generos cu laudele sale, încât Janey se simți profund jignită.

– N-a fost o mișcare prea inteligentă! îi reproșă Neil, venind în bucătărie după cină.

Fără să-i ceară amănunte, ea înțelese la ce făcea referire.

– De unde era să știu?

Era mult prea obosită ca să discute cu el în contradictoriu, dar el n-o menajă.

– Avem o înțelegere, Petra!

– N-am uitat.

– N-aș fi crezut!

– Vorbești de parcă aș fi făcut ceva intenționat!

– Să nu se mai întâmple! Oliver e foarte ușor de impresionat, așa că, dacă știi că vine la masă, fă doar o friptură. Dacă se poate, tare ca talpa de pantof! Trebuie să-ți lași imaginația să zboare!

– Ești imposibil! ripostă ea, văzând foarte clar strălucirea ironică din privirea lui. Văd că pot să mă bazez pe imaginația ta.

– Totuși, privirea lui Oliver spunea foarte clar ce era în mintea lui, seara asta.

Petra simți că se sufocă de indignare.

– Chiar crezi că pot să atrag pe cineva îmbrăcată așa? spuse ea, arătând către fusta și bluza mototolite, pe care le purta de câteva săptămâni.

– Așadar, ai început să te plângi?!

Furioasă, vru să plece, dar nu reuși să facă decât un pas înainte ca el s-o ajungă.

– Vreau ca servitorii mei să mă privească în față atunci când le vorbesc.

– Tică...

– Petronella!

– Îmi pare rău.

Atingerea lui o tulbura și era prea mult pentru nervii ei, și așa întinși la maximum.

– E mai bine, chiar dacă o spui fără entuziasm. Dacă Oliver insistă, s-ar putea să fiu nevoit să iau măsuri. Ca acum, de plidă.

Ușa se deschise și Petra îl văzu pe Oliver în cadrul ușii, urmat de Janey, care ținea în mână tava de cafea. Apoi Neil se aplecă ușor, către ea, iar Petra închise ochii.

Câteva secunde mai târziu, el îi privea satisfăcut buzele pline, care tremurau din pricina sărutului.

– Trebuie să ne ocupăm de garderoba ta, șopti el, privind-o cu atenție. Mâine o să mergem în oraș.

Pe hol se auzeau pașii cuiva care se îndepărta în grabă.

– Chiar trebuia să faci asta? întrebă ea, convinsă că Neil auzise ușa deschizându-se.

Pentru moment, Petra ignoră remarca lui în legătură cu mersul în oraș.

– S-ar putea să nu crezi, Petronella, dar sunt gata să profit de orice ocazie. Ar fi bine să nu uiți asta!

Mai târziu, în aceeași seară, doamna Cameron veni în camera ei.

– Janey mi-a spus că te-a văzut cu Neil în bucătărie, intră ea direct în subiect.

Petra roși violent, întrebându-se ce-i povestise fiica ei.

– Neil mi-a spus că vrea să ia micul dejun cu o jumătate de oră mai devreme, atâta tot, improviză ea.

Nu spusese o minciună, pentru că Neil îi ceruse acest lucru înainte să iasă din bucătărie.

– Janey mi-a dat de înțeles că erai în brațele lui, insistă doamna Cameron.

– A... a fost o greșeală. După cum cred că vă dați seama, Neil a glumit.

Ar fi vrut să poată spune că Neil făcuse asta doar pentru Janey, dar știa că doamna Cameron ar fi fost jignită să audă că Oliver era interesat de o altă femeie, și încă în prezența fiicei ei!

– Și de ce trebuia să discute cu tine?

Era clar că scurta explicație a Petrei n-o mulțumise.

– Pentru că sunt menajera, răspunse ea, încercând să-și păstreze demnitatea.

– Toată lumea știe ce înseamnă asta! replică ea tăios, strângând puternic buzele subțiri.

Petra păli brusc.

– Vă rog, doamnă! Încerc doar să fiu de folos și am crezut că veți fi de acord...

Doamna Cameron părea să nu aibă nici un pic de milă pentru tinerele naive care îndrăzneau să fie atât de frumoase ca

Petra. De când murise soțul ei, nu mai avea cine să-i suporte ieșirile răutăcioase și răzbunătoare. Neil nu i le îngăduia, iar Janey nu îndrăznea să-i răspundă.

– Ce vei face atunci când Janey se va căsători, iar eu mă voi întoarce în oraș? Chiar și fratele tău va fi plecat la școală!

– Mă aștept să rămân aici.

După cum se așteptase doamna Cameron, vocea ei nu mai era atât de sigură.

– Singură cu Neil!

– Doamnă, vă rog!

Îngrozită, Petra se întrebă dacă toată lumea avea aceeași impresie despre poziția ei în casa lui Neil.

– Probabil că doamna Edwards va locui aici, spuse ea, fără prea multă convingere. Știți, doamna Edwards este...

– Știu foarte bine cine este! Este o femeie foarte respectabilă și foarte capabilă, care ar fi fost perfectă pentru slujba pe care o ocupi tu! Faptul că va sta aici e cu atât mai ridicol!

– Nu văd ce rost are să continuăm discuția asta, spuse Petra, simțindu-se ca un animal încolțit. Nu pricepeți!

– Important e să pricepi tu!

Doamna Cameron ezită o clipă. Se îndreptă către ușă, apoi se întoarse spre Petra, alegându-și cu grijă cuvintele:

– Nu mă înțelege greșit, draga mea. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, m-aș simți responsabilă. Bărbații acceptă cu bucurie tot ce li se oferă pe tavă, iar Neil nu face excepție.

Câteva minute după plecarea doamnei Cameron, Petra nu îndrăzni să se miște. Își dădu seama că era prea târziu să

renunțe și decise să reziste răutăților acestei femei. Chiar dacă vorbele ei puteau fi justificate prin faptul că-și apăra copilul, principala grijă a Petrei era să nu-l provoace din nou pe Neil. Era clar că, în bucătărie, intenționase doar să-i demonstreze lui Oliver că ea flirta cu toți bărbații. Chiar dacă funcționase, nu voia să mai fie într-o asemenea postură.

***

A doua zi, Petra se duse în bucătărie foarte devreme și-l găsi pe Neil bând cafeaua lângă plită. Toată lumea îi spunea așa, dar în realitate era un aragaz electric, amplasat lângă o mașină de spălat vase și alte obiecte electrocasnice moderne.

– Bună dimineața! o salută el pe un ton zeflemitor. Acum se vine la treabă?

– Dar nu e nici măcar ora cinci!

Se uită nemulțumită la blugii lui care-i scoteau în evidență picioarele lungi și la cămașa perfect călcată. Nici la o oră atât de matinală, Petra nu-i putea face față: tricoul ei avea o pată de cafea, iar fusta era mototolită. Se spălase de față, dar nu se pieptănase, și acum încerca în zadar să-și așeze părul care-i cădea pe umeri. Neil nu spuse nimic, dar Petra știa că nu-i scăpase nici un amănunt.

– Te-am avertizat că trebuie să te scoli devreme.

– Da, bine!

Dacă ar ști că nu dormise deloc din cauza aluziilor făcute de mama lui vitregă!

– Chiar nu știi cum trebuie să se poarte o menajeră? Nu înțeleg cum poți să le spui „bună dimineața“ celor care trebuie să asculte de ordinele tale!

Mâinile lui alunecară pe umerii ei, făcând-o să tremure ușor.

– Ia-ți mâinile de pe mine! strigă ea, fără să-și dea seama. Le urăsc!

El se încruntă, dar pe buze îi apăru un zâmbet.

– N-am dreptul? o tachină el, fără să-i dea drumul.

– Nu, nu așa.

– Nu vrei să-mi explici?

De ce avea o voce atât de caldă? se întrebă ea în gând.

– Nu pot, spuse ea, trecându-și mâinile prin păr. Dar nu-mi place să fii atât de aproape de mine.

– Săptămâna trecută, într-o anumită noapte, nu erai de aceeași părere, replică el, aspru. Și dacă te mai împotrivești, o să-ți arăt exact ce drepturi am!

– N-o să îndrăznești!

Provocat de cuvintele ei, Neil o trase spre el și-i astupă gura cu a lui, fără să țină cont de pumnii ei mici care-l loveau în piept.

– Lasă-mă, bestie! reuși ea să rostească.

– Astfel de cuvinte incită un bărbat.

Petra ridică piciorul, vrând să-l lovească, dar el i-l prinse și o trase mai aproape, ținându-i piciorul între picioarele lui.

– Crezi că ești mai puternic decât mine, atâta tot!

– Și ce-ar trebui să fac ca să-ți dovedesc asta? gemu el, cu ochii la pieptul ei pe jumătate dezvelit din cauza luptei.

– Vino încoace, rebelă mică, verișoara mea de acum două secole!

Buzele lui le căutară din nou pe ale ei, în timp ce mâna lui expertă se strecură sub tricou. Atingerea lui alungă împotrivirea Petrei, iar mâinile ei îl ținură, la rândul ei, aproape.

– Dacă ar fi toamnă și am fi singuri în casă, te-aș duce chiar acum în camera mea, murmură el, amenințător.

Cuvintele lui îi aduseră aminte de întrebările lui Fay Cameron și o făcură să se îndepărteze brusc de el. Neil nu încercă s-o rețină și o urmări cu privirea, ușor amuzat, în timp ce lua de pe masă ceașca de cafea.

– Acum poate îmi spui de ce ești într-o dispoziție atât de proastă dimineața asta. Are vreo legătură cu vizita pe care ți-a făcut-o Fay aseară?

– Nu, răspunse ea automat.

Apoi îl privi nedumerită, fără să priceapă de unde știa.

– Poți să ai încredere în mine, Petronella. Încearcă și ai să vezi că nu e atât de greu.

Sarcasmul lui era evident, dar Petra era de părere că Neil nu trebuia să afle chiar toate amănuntele discuției din seara precedentă.

– Doamna Cameron a venit să vadă ce mai fac, răspunse ea, cu ochii în pământ.

– Aha! Înțeleg!

Vocea lui nu dezvăluia dacă o credea sau nu. Puse ceașca de cafea pe masă și se îndreptă spre ușă.

– Mă întorc la ora nouă, scumpo. Să fii gata! O să vină și Janey în oraș.

– Și micul dejun? întrebă ea.

– Nu m-am săturat, dar ce am primit îmi ajunge... pentru moment.

***

Neil îl luă și pe David în oraș, iar băiatul era încântat de primul lui zbor într-un avion particular. Entuziasmul lui o molipsi pe Janey, care glumi cu el, spre surprinderea Petrei. Departe de mama ei, Janey părea complet diferită – era amuzantă, amabilă, foarte plăcută.

Privind pe geam, Petra își aminti discuția pe care o avusese cu Neil în biroul său, înainte de a pleca. Îi spusese că nu avea de gând să meargă în oraș, dar el nu o luase în serios. În loc de răspuns, îi înmânase un teanc de bancnote.

– Ce să fac cu atâția bani? întrebase ea.

– Să-ți cumperi tot ce-ți trebuie. N-am discutat până acum despre situația ta financiară, Petronella, dar cred că n-ai nici un ban. Muncești de peste o săptămână, deci poți să consideri acești bani ca primul tău salariu. Refuz să am ca menajeră o tânără care arată ca o sperietoare de ciori! Accepți sau nu?

Primul impuls al Petrei fusese să lase banii pe birou sau să-i arunce la coș, dar privirea lui o avertizase că subiectul era foarte serios. Își dăduse seama că avea nevoie de haine noi cât mai repede, așa că murmurase:

– Mulțumesc.

– Cu plăcere!

După ce aterizară la Calgary, Neil anunță că el și David se vor plimba împreună prin oraș în timpul când Petra și Janey vor merge la cumpărături.

Petra respiră ușurată la gândul că privirea lui critică nu va sta ațintită asupra ei și o urmă pe Janey către cel mai mare centru comercial din oraș.

Ea cerceta atentă prețurile produselor, gândindu-se la faptul că David avea nevoie de multe lucruri pentru școală, dar Janey cumpără lucruri extrem de scumpe și trecu totul în contul lui Neil.

– N-o să obiecteze, pentru că majoritatea sunt pentru trusoul meu, explică ea veselă.

Petra o privi cu îndoială, pentru că nu fusese anunțată nici măcar logodna.

– E totul hotărât?

– Nu chiar, dar toată lumea se așteaptă ca, într-o bună zi, eu și Oliver să ne căsătorim. Stabilirea datei e numai o chestiune de timp. Seara trecută mi-a spus că zilele următoare o să discutăm serios despre asta.

Nu păreau cuvintele unui bărbat îndrăgostit, dar măcar era dispus să-și asume un angajament. Poate că, așa cum sugerase Neil, avusese nevoie de un impuls.

– Poate că o să te ceară în căsătorie cu prima ocazie când vă veți vedea, spuse ea.

– Vine la noi mâine și poate c-o va face, dacă nu va fi prea multă lume în jur.

Oare era o aluzie? se întrebă Petra. Oricum, își spuse că era bine să-i lase singuri seara următoare.

Alese trei rochii destul de sobre, care să se potrivească poziției ei, dar nu putu rezista tentației de a lua și una lungă, în culori aprinse, care știa că i s-ar potrivi foarte bine.

Când se întâlniră cu Neil și David, cele două tinere erau destul de obosite.

– Neil mi-a promis că mă duce la Calgary Stampede, anunță David. E un carnaval organizat pentru cowboy la care merg toți fermierii. Acum o să fiu doar spectator, dar poate o să particip și eu într-o zi!

– Ce frumos, murmură ea.

Nu-i venea să creadă că băiatul palid și slăbuț se transformase în doar câteva săptămâni într-unul robust, plin de entuziasm.

La masă, Neil se așeză lângă Petra. Restaurantul era foarte plăcut și liniștit, iar porțiile erau neașteptat de mari.

– Ai avut o dimineață plăcută? o întrebă Neil pe Petra.

– Da.

Ar fi vrut să-i spună ce-și cumpărase, dar încă se simțea destul de rușinată pentru că acceptase banii lui.

La un moment dat, simți că Neil o ia de mână. Uimită, se uită la el întrebător, dar el se mulțumi să-i zâmbească.

– Ce înseamnă asta? șopti ea.

Degetele lui o strânseră mai tare.

– Credeam că ai înțeles că am venit aici ca să-l convingem pe Oliver că-ți place de mine.

– Că-mi place de tine?

– Da, asta am spus!

– Înțeleg, răspunse ea, palidă. Dar Oliver nu este aici.

– Janey o să-i spună. Ea observă absolut tot!

– Dacă Janey crede că Oliver este interesat de mine, atunci o să-i spună că le-am făcut avansuri tuturor bărbaților pe care i-am întâlnit.

– Da, s-ar putea să ai dreptate. Dar eu știu că, dintotdeauna, Oliver a respectat ceea ce era al meu.

– Înțeleg, spuse ea din nou.

Dar tonul ei era acum mai resemnat.

– Îți promit că-ți dau drumul la mână dacă zâmbești. Dar fă și tu un efort! Nu mă lăsa numai pe mine să mă gândesc la tot ce trebuie făcut!

– Ți-e frică, poate, că situația ar putea scăpa de sub control?

– Nu ești pregătită și nici suficient de matură ca să suporți consecințele faptelor tale iresponsabile din ultimele săptămâni. Numai eu am ținut situația sub control!

– Pentru ce nu sunt pregătită sau suficient de matură? întrebă ea, încruntându-se.

– Iubito, șopti el, eu am trecut de treizeci de ani. În comparație cu mine, ești un bebeluș!

– Sunt destul de mare! replică ea, tăios.

– Ba mai trebuie să crești, și încă repede! Totuși, îți mai dau câteva săptămâni!

– Câtă generozitate!

Nu mai știa care era rolul lui Oliver în această discuție, dar nu voia să ceară explicații.

– Din prima clipă în care te-am văzut, am simțit că ești necinstit! Exact ca și Cameron al meu, cel din tablou.

Înainte să-i poată explica afirmația, interveni Janey:

– Ce vorbiți voi acolo?

– Petronella face niște precizări foarte interesante despre strămoșul nostru comun.

– De ce îi spui Petronella? Ea ne-a spus tuturor că vrea să-i spunem Petra.

– Mie îmi place numele ei întreg, zâmbi Neil. Mai ales dacă sunt singurul căruia i se permite să-l folosească.

Petra îi aruncă o privire ucigătoare, spre amuzamentul lui Janey.

– Sper că Petra știe ce fel de om ești! râse ea.

– Începe să înțeleagă!

– Toate femeile din regiune aleargă după el, explică Janey. Te mai miri că e răsfățat? Trebuie să reziști în fața farmecelor lui!

– S-ar putea ca sfatul tău să vină prea târziu, spuse Neil, foarte serios.

Petra încercă să spună ceva, dar Janey i-o luă înainte.

– Știu exact cum te simți! Și eu am aceleași sentimente față de Oliver, așa că să nu te superi pe Neil că vorbește despre asta. Ba chiar este bine să se lămurească lucrurile!

Petra își trase mâna din strânsoarea lui Neil. Oare de ce avea senzația că este singură împotriva tuturor?

Capitolul 10

Petra știa că Oliver va veni la cină și va rămâne peste noapte. Principalul motiv era cumpărarea unor animale de rasă, dar Janey le dăduse de înțeles că se aștepta să fie cerută în căsătorie.

În sinea ei, Petra își promise să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o ajute pe Janey să-și vadă visul împlinit, deoarece credea foarte tare că cei doi făceau un cuplu reușit și puteau fi fericiți împreună.

După ce o lăsă pe doamna Edwards să supravegheze preparatele puse la cuptor, Petra bătu la ușa lui Janey, care stătuse în camera sa întreaga după-amiază.

– A, tu erai! Uită-te cum stă părul meu!

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Petra.

În câteva minute, îi făcu o coafură simplă, care îi scotea în evidență trăsăturile feței.

– Cred că nu-ți trebuie ceva sofisticat. Uită-te în oglindă, dacă nu mă crezi.

– Ești o vrăjitoare, exclamă Janey, uimită. Unde ai învățat?

– N-am învățat, râse ea, dar văd că am talent nativ. Poate o să fac o meserie din asta.

Janey o luă în serios.

– Poate coafeza mea din Toronto ar fi dispusă să te ia la salonul ei. Ești foarte pricepută! Oliver o să rămână cu gura căscată! O să-i arăt și mamei opera ta, pentru că și ea are problema asta de câte ori vine la fermă.

Petra așeză pe scaun o pereche de blugi pe care Janey îi aruncase, neglijentă, pe podea.

– Sper că Neil este în toane bune în seara asta, continuă Janey. Nu știu ce-i cu el de când am fost la Calgary! Nu te-ai purtat bine cu el?

– Să mă port bine? Ce vrei să spui?

– Știi tu! Ai fost rece cu el, nu?

– Nu chiar.

Petra își aminti discuția pe care o avuseseră când văzuse hainele pe care și le cumpărase. Fusese nemulțumit că nu cumpărase mai multe și spusese să nu-și facă griji pentru David, deoarece avea să se ocupe el de tot ce-i trebuia pentru școală.

– Acum îmi dau seama că și tu ești cam palidă, remarcă Janey, studiind-o cu atenție. De când ești aici?

– De câteva săptămâni.

– Nu ai... probleme, nu-i așa?

– Probleme?

Janey râse ușor.

– Între o femeie și un bărbat poate apărea un singur gen de probleme.

– Janey! exclamă Petra, șocată. Doar nu vrei să spui că...

– Calmează-te, Petra! Se poate întâmpla oricui! Neil nu este un sfânt, iar lângă o fată ca tine...

– Ce se întâmplă lângă o fată ca mine? întrebă ea, cu o voce de gheață.

– Voiam să spun că ești extrem de inocentă. Oliver spune că ești o provocare pentru orice bărbat.

– Mulțumesc, răspunse ea pe un ton neutru. Dar trebuie să-ți spun că între mine și fratele tău nu s-a întâmplat nimic.

– Atunci totul este în regulă! zâmbi Janey, cam forțat. Știi că Neil este fratele meu vitreg și nu ne vedem foarte des. Te rog să nu-i repeți ce ți-am spus, pentru că s-ar putea să nu-i placă.

Petra oftă adânc, gândindu-se încă o dată la situația imposibilă în care se afla. Se duse în camera ei, făcu un duș și-și puse o rochie nouă. Își prinse părul la spate cu o fundă și se machie foarte discret. În ciuda faptului că n-o interesa deloc cum arăta în acea seară, rezultatul era remarcabil, fapt observat de Oliver din prima clipă.

Dar starea ei de spirit nu era deloc bună și nu scoase nici o vorbă pe toată durata cinei.

După masă, David se duse la culcare, iar Petra vru să facă același lucru după ce le servi cafeaua.

– Nu se poate, se opuse Oliver. Cântă-ne ceva! Sunt sigur că Janey ar vrea să te audă cântând la pian sau la chitară.

Ea pretextă că era obosită.

– Și trebuie să-i duc cafeaua lui Neil, pe terasă, pentru că i-am promis.

Nu era adevărat, dar era o scuză foarte plauzibilă.

– Ți-am adus cafeaua, îi spuse ea. Știu că-ți place s-o bei caldă.

Așeză ceașca pe măsuță și vru să intre înapoi în casă, dar el o prinse de mână.

– Ai fost palidă toată seara, îi spuse el aspru. Te-a supărat ceva?

– Nu, răspunse ea repede.

Dar privirea lui insistentă îi spunea că n-o credea.

– Vino și stai lângă mine.

O trase lângă el, iar ea nu se opuse.

– Toată situația asta... E cam mult pentru tine, nu-i așa?

Pentru că vocea lui era foarte blândă și era surprinzător de amabil cu ea, Petra cedă nervos și se aplecă, punându-și capul pe genunchiul lui.

– Hei, ce s-a întâmplat? șopti el, abia auzit. Ești sigură că nu te-a supărat nimeni?

Petra știa că nu-i putea spune și făcu un efort să-și recapete stăpânirea de sine.

– M-ai ignorat de când am venit de la Calgary, se auzi ea spunând.

– Da.

Nu încercă să-i ofere scuze sau explicații.

– Are legătură cu mine?

– Ai putea să spui asta.

Mâna lui se mișcă ușor pe umărul ei.

– Nu vreau să te supăr, șopti ea.

– Să mă superi? repetă Neil, trecându-și mâna prin părul ei mătăsos.

Petra încercă să se ridice, dar el o împiedică.

– Nu mă superi, dar trebuie să știi că ai un efect foarte puternic asupra mea. Sunt un simplu om, Petronella, iar tu ești o tânără foarte atrăgătoare. Sunt gata să recunosc că te doresc, dar una e să vrei și alta să poți avea ceva.

– De ce trebuie să fie așa?

Ca și când mângâierea lui i-ar fi luat toată povara de pe umerii ei firavi, Petra nu se putea gândi decât la faptul că dorea din toată inima să fie a lui.

– De ce? Probabil că nu sunt întreg la minte, copila mea, dacă am permis să se întâmple tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni. Nu am nevoie de alte complicații. Cel puțin, nu acum.

Petra îi înconjură genunchii cu brațul.

– Cum am devenit o complicație?

– Foarte simplu, răspunse el fără menajamente. Ești tânără, foarte atrăgătoare, iar eu sunt destul de egoist.

Oare Janey avusese dreptate? se întrebă ea. Toți bărbații erau la fel, inclusiv Neil Cameron. Simțea că o cuprinde regretul, dar nu dorea să fugă de el, așa cum se întâmplase cu ceilalți bărbați care se apropiaseră de ea.

– Credeam că tu ești altfel.

– Nu te baza pe asta, Petronella. De obicei, bărbații reacționează la fel în situații identice sau... în fața aceleiași ispite.

– Nu știu cum ar trebui să mă port sau ce anume să simt... dacă aș fi a ta.

Respirația lui deveni mai agitată.

– E un singur răspuns pentru asta, dar nu poate fi exprimat în cuvinte. Avem multe de discutat până să ajungem acolo, dar nu în seara asta.

Oliver și Janey trecură pe hol, iar râsul lor ajunse până la cei care stăteau pe terasă.

– Crezi că ne-au văzut? întrebă Petra, conștientă de poziția ei.

– Foarte probabil, răspunse el, tărăgănat.

– Oare ce vor crede?

Încercă să se depărteze, dar Neil o reținu.

– Nu te mai gândi la ei. Cred că grijile noastre referitoare la ei vor lua sfârșit în curând.

– Ești sigur?

– Cred că pot să ghicesc gândurile, glumi el.

– Cum faci asta?

El ignoră întrebarea, dar îi dădu drumul și o ajută să se ridice.

– Ești obosită și ar fi bine să te duci la culcare.

– Nu pot să mai stau cu tine?

– Nu, veni răspunsul lui răspicat. Hai, te conduc în camera ta.

Pentru că picioarele n-o mai ascultau, Neil o luă în brațe.

– Te duc eu sus.

– Da.

Petra închise ochii, îi înconjură gâtul cu brațele și-și sprijini capul pe pieptul lui. N-o văzu pe doamna Cameron în hol și nici nu știu că Neil o văzuse, dar preferase să nu spună nimic.

Când el deschise ușa dormitorului, Petra îi șopti:

– Trebuia să vorbesc cu doamna Edwards.

– Nu te mai gândi la asta.

O așeză cu grijă pe pat.

– Dar, Neil...

– Nu te mai gândi la nimic.

Depuse un sărut pe buzele ei fierbinți și închise ușa în urma lui.

***

A doua zi, la micul dejun, Petra află că Janey și Oliver se logodiseră.

– Dacă nu te-ai fi dus atât de repede la culcare, ți-aș fi spus aseară, zâmbi Janey.

Petra o felicită și întrebă, politicoasă, când urma să aibă loc nunta.

– Cam peste două luni, răspunse viitoarea mireasă, veselă. O să am suficient timp să-mi pregătesc trusoul și să te conving să-mi fii domnișoară de onoare. O verișoară din Scoția e un lucru rar!

Petra se abținu să spună că era la fel de puțin scoțiană ca și Janey, dar se întrebă cum putea să reziste încă două luni. Dacă ea ar fi fost logodită cu Neil, n-ar fi fost în stare!

– Janey vrea să se mărite la Toronto, îi spuse Neil mai târziu. Era de așteptat, pentru că acolo își petrece majoritatea timpului. Părinții lui Oliver sunt divorțați, dar mama lui s-a recăsătorit și locuiește tot acolo. Se pare că toată lumea este mulțumită cu acest aranjament.

– Dar peste două luni! spuse ea, absentă.

– Înțeleg că nu ești de acord!

Tonul lui sever o făcu să roșească ușor.

– Pare o veșnicie pentru cineva îndrăgostit.

– Dar tu nu ești îndrăgostită, nu-i așa? o provocă el. Nu vorbești din experiență.

Ea nu răspunde, dar își feri privirea.

– Sigur, poate că ai fost îndrăgostită, continuă el. O fată ca tine are, în mod sigur, experiență în acest domeniu.

– Fiecare are dreptul la propria părere, dar ar trebui să te asiguri că nu greșești, zise ea, făcându-și curaj și privindu-l în ochi.

– Da, aprobă el. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le lămuresc în ceea ce te privește, Petronella. Dar toate la timpul lor. Tu ai nevoie de timp mai mult decât mine.

Petra făcu ochii mari, încercând să înțeleagă afirmațiile lui.

– Nu crezi că o fată de vârsta mea este în stare să știe ce vrea?

– De cele mai multe ori, da. Însă pentru unele hotărâri trebuie să dea dovadă de maturitate.

– Și crezi că eu sunt încă un copil?

– Dacă trebuie să discutăm din nou despre asta, înseamnă că răspunsul este „da“. În unele privințe, așa e și normal.

– Dar în altele?

– Nu, spuse el, privindu-i buzele care fremătau. În nici un caz! Dar trebuie să ai o formă de protecție.

– Și dacă nu am nevoie? Sau nu vreau?

– Ca toate femeile, știi să farmeci un bărbat, dar cu mine n-o să-ți meargă. Cel puțin, nu acum.

– Pentru că nu vrei! Pentru că...

Se simțea rănită și nu cunoștea sentimentele care o răvășeau.

– Taci! îi ceru Neil.

Din doi pași, fu lângă ea și o sărută grăbit, cu pasiune.

– Aș vrea să te sărut până când te-ai pierde în brațele mele, Petronella. Ai tras prea multe concluzii greșite și trebuie să lămurim lucrurile.

Uimită, Petra se depărtă de el, de teamă că ar putea să audă cât de tare îi bătea inima. În plus, trebuia să facă un mare efort de voință ca să nu-i mărturisească, indiferent de consecințe, cât de mult îl iubea.

– Janey o să stea cu Oliver și cu tatăl lui câteva zile, continuă Neil. După aceea o să plece cu Fay la Toronto. Cred că are nevoie de ajutorul tău, pentru că e tare împrăștiată!

Plecă imediat din bucătărie și Petra nu mai avu când să-i spună că discutase deja cu Janey și că aceasta știa exact ce are de făcut în următoarele săptămâni.

Spre surprinderea Petrei, Janey își exprimă dorința de a-l lua pe David la ferma viitorului ei socru, iar Neil o sfătui să-l lase să meargă.

– Peste trei săptămâni o să înceapă școala, argumentă el. O scurtă pauză ar fi foarte potrivită și pentru el, dar și pentru tine. Cât a trecut de când ați stat departe unul de altul?

– N-am stat despărțiți nici o zi de când a murit tata.

– Atunci, sunt sigur că aveți nevoie de asta. În felul acesta, o să suporte mai ușor plecarea la școală.

Chiar dacă îi dădea dreptate, Petra nu era pe deplin liniștită.

– Cum este ferma lui Oliver? întrebă ea.

Voia să fie sigură că fratele ei va fi bine îngrijit.

– Mare și foarte frumoasă, răspunse el repede, înțelegând ce voia să audă. O să-i placă, poți să fii sigură. Janey e responsabilă și o să aibă grijă de el.

– Da...

Petra știa că fratele ei și Janey deveniseră buni prieteni, dar voia să fie sigură că nu se va întâmpla nimic rău.

– Merge și doamna Cameron cu ei?

– Nu, stă aici până săptămâna viitoare, când va pleca cu Janey la Toronto, după cum ți-am spus. Joe Hurd, tatăl lui Oliver, nu se înțelege cu Fay, dar o place pe Janey.

Petra se decise brusc că nu avea rost să se opună plecării lui David, mai ales că el își dorea acest lucru.

– Îmi pare rău că n-am fost mai entuziastă, încercă ea să-i explice lui Neil. Dar am avut grijă de el atâta vreme și mi-e teamă să nu i se întâmple ceva rău.

– Nu poți să joci rolul unui părinte, Petronella. O să obosești și n-o să folosească nimănui. Mai bine reia-ți rolul de soră mai mare și lasă-l pe viitorul tău soț să preia responsabilitățile.

– Dar nu am un soț!

– Nu, zâmbi el îngăduitor, dar ai putea avea.

Din punctul ei de vedere, această discuție era pur și simplu o pierdere de vreme. Singurul bărbat pe care și l-ar fi dorit ca soț era Neil, însă nu-i putea spune acest lucru. Încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Până atunci, ce-ar fi să mă lași pe mine să mă ocup de asta? sugeră el. O să mă duc cu ei și o să mă asigur că totul este în regulă cu David. Dacă nu-i place acolo, îți promit că-l aduc acasă.

Ce frumos ar fi ca ferma lui Neil să fie casa lor pentru totdeauna! își spuse ea.

– Știu cât ești de ocupat. Jake mi-a spus că...

– Nu contează ce-a spus Jake, spuse ferm Neil. Joe Hurd mi-a cerut sfatul în legătură cu ultimele vite pe care le-a cumpărat. Cred că o să stau acolo peste noapte și o să mă întorc mâine dimineață.

***

Petra îl conduse pe David la elicopter cu inima grea, puțin supărată că băiatul nu regreta deloc că se desparte de ea. Înainte să plece, Neil o sărută de față cu toată lumea, fără nici o reținere.

– Poate se uită vreun bărbat interesat, o tachinase el.

În ciuda glumei pe care o făcuse, Petra știa că sărutul fusese doar pentru ca Oliver să nu aibă regrete pentru logodna recent încheiată.

După plecarea lor, Petra se temu că doamna Cameron îi va cere explicații pentru sărutul lui Neil, dar acest lucru nu se întâmplă. De fapt, ea nu vorbi cu Petra decât la cină, când o atacă pe neașteptate.

– Cât mai ai de gând să stai aici?

– Parcă am mai discutat despre asta.

– Ăsta nu e un răspuns!

Petra își dădu seama că nu era înțelept s-o provoace pe doamna Cameron.

– Nu știu dacă pot să vă dau un răspuns, spuse ea, precaută. N-ar fi mai bine să-l întrebați pe Neil?

– La ce bun? ridică Fay vocea. Am văzut chiar azi, cu ochii mei, de ce îți permite să stai aici.

Așadar, asta era! Doamna Cameron fusese deranjată de faptul că fiul ei vitreg o sărutase pe Petra.

– Nu este ceea ce credeți, spuse ea, pe un ton neutru.

– Există o explicație?

Petra ignoră sarcasmul ei evident.

– Îmi pare rău, șopti ea. Dar nu cred...

– Îți pare rău! Măcar de-ar fi adevărat!

– Adevărat?

Disperată, Petra încercă să-și păstreze cumpătul.

– Probabil că nu e adevărat, recunoscu ea. Nu cred că are de ce să-mi pară rău, mai ales în ceea ce vă privește pe dumneavoastră. Nu vreau să fiu lipsită de politețe, dar cred că nici eu, nici David nu v-am supărat cu ceva.

În mod evident, doamna Cameron era foarte enervată.

– Nu știi că tot ce are legătură cu Neil mă privește și pe mine?

– Nu mi-am dat seama, murmură Petra.

– De unde să știm că nu ești o simplă aventurieră? Apari aici, ne dai viețile peste cap! Neil este îndrăgostit de o tânără foarte drăguță din Toronto. Cum crezi că o să reacționeze fata aceea când o să te găsească aici?

– O tânără din Toronto?

Oricât încercă, Petra nu reuși să-și păstreze aceeași voce egală.

– Vreți să spuneți că o să se însoare cu ea?

– Bineînțeles, de vreme ce ea îl iubește la nebunie!

Petra trase adânc aer în piept.

– N-o să împiedic căsătoria lor, dacă la asta vă gândiți.

Înțelegând că este în avantaj, doamna Cameron insistă:

– Ești o tânără inteligentă și cred că-ți dai seama că prezența ta aici nu este bine venită.

Petra aprobă cu o mișcare a capului.

– O să vorbesc cu Neil, după care o să plec.

– Nu vorbi cu el! șuieră Fay. Pleacă, pur și simplu! Ai putea să fii departe înainte ca el să se întoarcă!

– Nu pot, spuse ea, cu o voce pierdută. E vorba și de David... Și nu pot să plec înainte să-i mulțumesc lui Neil pentru tot ce a făcut pentru noi.

În fața încăpățânării demonstrate de tânăra pe care o considera inamica ei, Fay își pierdu controlul. Sări de pe scaun, ridică mâna și o lovi cu forță peste față pe Petra.

– Fay!

Vocea puternică a lui Neil despică aerul și o făcu pe mama lui vitregă să se răsucească rapid pe călcâie.

– Ce naiba faci?

Îngrozită, ea nu fu în stare să răspundă. Cu ochii mari, privi cum Neil străbate camera și se oprește lângă Petra, înconjurându-i umerii cu un gest protector.

Deși la fel de uimită ca doamna Cameron de apariția neașteptată a lui Neil, Petra fu cea care rupse tăcerea:

– Nu e nimic, Neil. Te rog! Mă simt bine. Mama ta vitregă și-a pierdut cumpătul, dar cred că a fost îndreptățită.

– Îndreptățită?

Ținând-o în continuare pe Petra lângă el, Neil se întoarse către Fay, care era extrem de palidă.

– Știu... știu că s-ar putea să te superi pe mine, dar cred că te afli într-o situație care trebuie lămurită. Am încercat să fac cum e mai bine pentru tine, iar Petra poate să-ți confirme. Ar trebui să-mi fii recunoscător!

– Pentru că te porți așa? În nici un caz!

Privirea lui, acum plină de căldură, se opri asupra tinerei care tremura lângă el.

– Petronella, draga mea, vrei să ne lași puțin singuri? Am să vin imediat.

Cu mișcări automate, Petra îl ascultă. Dar, în loc să se ducă în camera sa, fugi prin ușa larg deschisă și se îndreptă spre pârâu, locul ei favorit. Dacă voia s-o găsească, Neil știa unde s-o caute.

Dar în această seară, locul nu-i oferea liniștea sufletească de care avea atâta nevoie. Se trânti în iarbă și începu să plângă.

– Petronella!

O singură persoană îi spunea așa. Ar fi vrut să se ascundă, să fugă de el, dar înainte să poate face o mișcare, Neil îngenunche lângă ea.

– Petronella, draga mea!

O luă în brațe, îi dădu părul de pe față și examină urma lăsată de inelul lui Fay.

– Îmi pare rău, copila mea. Aș fi dat orice să nu ți se întâmple așa ceva, dar nu cred că Fay o să te mai deranjeze vreodată.

– Neil!

Petra își ridică privirea vinovată spre el.

– Nu crezi că ți-am făcut destul rău? Din cauza mea ai probleme cu familia!

– Fay nu înseamnă familia mea, replică el dur. Nu mi-a fost niciodată o adevărată mamă. Eu am încercat întotdeauna s-o ajut, dar ea... Nimic nu poate justifica purtarea ei din seara asta!

– Te rog, Neil, n-o judeca prea aspru, zise ea, depărtându-se de el. Nu cred că a vrut să mă pălmuiască, dar și-a pierdut controlul.

– Nu contează. Am lămurit niște lucruri amânate prea multă vreme și nu cred că o s-o vedem prea curând. Vizitele ei la fermă depind foarte mult de modul în care se comportă în viitor. Viitorul nostru, draga mea. Pentru că te iubesc.

O trase din nou aproape și o sărută înfocat. Petra îi răspunse fără să stea pe gânduri, cu toată pasiunea pe care o ascunsese în ultimele săptămâni. Totuși, găsi puterea să-l îndepărteze de ea.

– Neil, mama ta vitregă mi-a spus că ești îndrăgostit de o tânără din Toronto. Cum poți să mă iubești pe mine?

El zâmbi ușor.

– În toate orașele din împrejurimi sunt câteva tinere cu care Fay ar vrea să mă însor, dar pe mine nu mă interesează nici una. Tu ești singura cu care vreau să mă căsătoresc. Indiferent dacă ești de acord sau nu, adăugă el.

Petra îl privi nedumerită, fără să înțeleagă de ce, după o asemenea mărturisire, nu o ia din nou în brațe.

– Nu pot să cred! strigă ea. De ce mă chinuiești?

El o privi prelung, apoi îi vorbi cu seriozitate:

– Din prima clipă când te-am văzut, i-am spus lui Jake că tu ești femeia cu care am să mă însor. Dacă nu mă crezi, întreabă-l!

De ce crezi că te-am lăsat să stai atâta la fermă? La început, am vrut să-mi demonstrez că nu te doresc, dar apoi mi-am dat seama că nu pot să te las să pleci.

– Și cu toate astea, ai vrut să plec! Atunci când mi-ai cerut să vin cu tine la Toronto...

– Da, zâmbi el amar. Pentru că am vrut să vin după tine la Londra, să te cer de soție în casa ta. Pe atunci nu știam adevărul despre situația ta. Credeam că ar fi bine să fii în casa ta, pentru că ești atât de tânără! Voiam să ne căsătorim chiar acolo și să te aduc înapoi ca soție a mea. Când ai refuzat să vii cu mine, m-am simțit foarte rănit, iubita mea. Am crezut că nu ții la mine și că te tulbur numai pentru că semăn cu acel Cameron din tablou, cel de care erai atrasă în mod misterios.

– În mod sigur știi adevărul, Neil, șopti ea. N-aș putea să vă confund niciodată.

– Sper, o amenință el zâmbind. Pentru că știu câteva moduri ca să te conving că eu sunt cel adevărat!

Ar fi vrut să se bucure din nou de căldura buzelor lui, dar știa că trebuia să-și ceară iertare pentru ceva.

– Când te-ai întors de la Toronto, în biroul tău... Am spus că trebuie să plătești datoria strămoșului tău. Îmi pare rău, Neil.

– Așa și trebuie, Petronella. Aș fi putut să-ți arăt chiar atunci o scrisoare din 1880, care dovedea că acea datorie a fost plătită, complet și la timp.

– Și... de ce n-ai făcut-o? se bâlbâi ea. N-aveam unde să mă duc, n-aveam nici un ban! M-am simțit îngrozitor când te-am amenințat atunci, dar nu știam ce să fac. Și mai era și David... Cu toate astea, ar fi trebuit să-mi arăți scrisoarea!

– Da, poate ar fi trebuit, acceptă el. Dar n-am făcut-o din două motive. În primul rând, am fost foarte uimit și apoi înfuriat de îndrăzneala ta, încât am hotărât că trebuie să pleci din casa mea. Eram sigur că voi reuși să te uit. Dar, la numai o oră și jumătate de la plecarea ta, am fugit după tine. Ți-am spus tot felul de motive ca să te conving, numai pe cel adevărat, nu!

Ea făcu ochii mari.

– Am crezut că m-ai urmărit pentru că temeai să nu mă duc la Oliver. N-am vrut niciodată să fiu cu el!

– Știu, draga mea. Nu am făcut-o de dragul lui Janey. Eram îngrozit să nu fii cu adevărat atrasă de el. E și asta o declarație, nu? Apoi, în noaptea în care am fost pe deal, am descoperit ceva: te agățai de mine pentru că voiai să fii în brațele mele. După aceea, nimic nu m-a mai putut opri! Numai că voiam să nu mai avem nici o piedică în calea noastră și am crezut că trebuie să aștept logodna lui Janey cu Oliver. Dar, chiar dacă nu ți-am spus nimic, sunt sigur că ai ghicit din sărutările mele!

Petra era copleșită de ceea ce aflase.

– De ce te-ai întors în seara asta? De unde știai că te doresc?

– Am simțit că ceva nu e în regulă. Pentru că te iubesc atât de mult, știu ce se întâmplă cu tine și simt când ai nevoie de ajutorul meu.

Petra se înfioră. Totuși, nu era supărată pe Fay și își spuse că poate, cândva, vor reuși să devină apropiate.

– Încă ceva, îl auzi pe Neil. Astăzi am stat de vorbă cu David și mi-a povestit despre viața ta la Londra de când a murit tatăl vostru. Mi-a spus de slujbele pe care le-ai avut, de bărbații de care ai fugit... Fratele tău e mult mai matur decât crezi și a observat multe din lucrurile pe care ai crezut că i le-ai ascuns. Petronella, îmi vine să te bat pentru că nu mi-ai spus chiar tu!

– Aș prefera să mă săruți.

Nu știa cum avusese atâta curaj, dar dorința pe care o simțea era prea puternică.

– Și eu, pentru că nu mai rezist.

Depuse sărutări ușoare pe chipul ei drag, apoi stărui îndelung asupra buzelor pe care le cunoștea atât de bine.

– Te iubesc, șopti ea.

– Nu la fel de mult ca mine, replică Neil. Dar te voi învăța, iubita mea. O să ne căsătorim imediat, chiar înainte ca David să înceapă școala. Vreau să avem binecuvântarea lui, după care o să am grijă și de el.

Privilegiul de a locui la fermă pentru tot restul vieții i se părea incredibil. Dar știa că dragostea lor făcea totul posibil.

– Da, șopti ea. Tot ce vreau este să te iubesc, să fiu cu tine, să fiu soția ta. Sunt a ta și poți să faci cu mine tot ce vrei.

El o trase mai aproape, mângâindu-i sânii plini.

– Ești a mea!

– Pentru totdeauna!

Sărutul lor fierbinte ținea loc de orice jurăminte.

Sfârșit